

பாட்டுக்கொரு புலவன்

kmm0935

தண். கி. வேங்கடாசலம், எம்.ஏ.

பாட்டுக்கொரு புலவன்

1779

தண். கி. வேங்கடாசலம், எம். ஏ.,
தமிழ்த்துறைத் தலைவர், தூய குசையப்பர் கல்லூரி, பெங்களூர்

தண்டலை இல்லம்
3, கெம்பு ரோடு, பெங்களூர் - 5.

முதற் பதிப்பு: 1964

உரிமை ஆசிரியர்க்கு

முன்னுரை

1946 முதல் அவ்வப்போது வேறு வேறு சூழ்நிலையில் எழுதி வைத்திருந்த கட்டுரைகள் சிலவற்றைத் தொகுத்து இச்சிறு நூலாக வெளியிட்டுள்ளேன். நம்மவர்கள் — பொதுமக்களும் மாணவர்களும் — நம் இலக்கியங்களைப் பற்றியும், பெரியார்களைப் பற்றியும் மேலும் மேலும் அறிந்து மகிழ உதவ வேண்டும் என்பதே இந் நூல் வெளிவரக் காரணமாகும். இஃது வெளிவர உதவிய என் அருமை நண்பர்கட்கும், திறம்பட அச்சிட்டளித்த காக்ஸ்டன் அச்சகத்தாருக்கும் நன்றி.

பெங்களூர்
24-10-'64

தண். சி. வேங்கடாசலன்

முதற் பதிப்பு: 1964

உரிமை ஆசிரியர்க்கு

முன்னுரை

1946 முதல் அவ்வப்போது வேறு வேறு சூழ்நிலையில் எழுதி வைத்திருந்த கட்டுரைகள் சிலவற்றைத் தொகுத்து இச்சிறு நூலாக வெளியிட்டுள்ளேன். நம்மவர்கள் — பொதுமக்களும் மாணவர்களும் — நம் இலக்கியங்களைப் பற்றியும், பெரியார்களைப் பற்றியும் மேலும் மேலும் அறிந்து மகிழ உதவ வேண்டும் என்பதே இந் நூல் வெளிவரக் காரணமாகும். இஃது வெளிவர உதவிய என் அருமை நண்பர்கட்கும், திறம்பட அச்சிட்டளித்த காக்ஸ்டன் அச்சகத்தாருக்கும் நன்றி.

பெங்களூர்
24-10-'64

}

தண். சி. வேங்கடாசலன்

பொருளடக்கம்

1. பாட்டுக்கொரு புலவன் !	... 1
2. வள்ளுவர் பெருமை	... 13
3. பெரிய புராணத்தின் இயற்கை எழில்	... 26
4. கலிங்கத்துப் பரணி	... 33
5. கோலூர்கிழார்	... 46
6. குறிஞ்சிக்கலியில் உள்ளுறையுமம்	... 67
7. புறநானூற்று மக்கட் குறிக்கோள்	... 77
8. அகநானூற்றுள் வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள்	... 84
9. மலைபடுகடாம் என்றதன் சிறப்பு	... 92
10. வாழியர் ! அறவண அடிகள் வாழியர் !	... 96
11. தை பிறந்தால் வழிபிறக்கும்	... 102
12. தமிழில் சிறுகதை இலக்கியம்	... 109
13. நாண உணர்ச்சி	... 119
14. பங்கீடு	... 126

1. பாட்டுக்கொரு புலவன் !

படைத்தல் என்பது பெருந்தொழில். படைப்புக் கடவுளாகிய பிரமன் இவ்வுலகெலாம் படைத்த பெருமைக்குரியவன். அவனிலும் பெருமை படைத்தவர்களும் இருக்கின்றார்களோ? ஆம். இருக்கின்றார்கள். யார்? அவர்களே புலவர்கள். அவர்கள் படைக்கும் படைப்பாகிய கவிதையுடல்கள் என்றுமே அழிவதில்லை. நான்முகன் படைக்கும் உடல்கள் அழிந்துவிடக் கூடியன. ஆகையால் புலவர்கள் நான்முகக் கடவுளினும் உயர்ந்தவர்கள்.

கலைமகள் வாழ்க்கை முகத்தது எனினும்
மலரவன் வண்டமிழோர்க்கு ஒவ்வான் — மலரவன்செய்
வெற்றுடம்பு மாய்வனபோல் மாயா புகழ்கொண்டு
மற்றிவர் செய்யும் உடம்பு

என்பது குமரகுருபர அடிகளாரின் திருவாக்கு.

இத்தகைய புலவர்கள் கருவிலே திரு வாய்க்கப் பெற்றவர்கள்.* நமது நாடும் நமது மொழியும் நூற்றுக்கணக்கான புலவர்களைப்பெற்ற பெருமையுடையன. அத்தனைப் புலவர்களுள்ளும் வள்ளுவர், கம்பர், இளங்கோ, பாரதியார் போன்றவர்கள் தனிச் சிறப்புடையவர்கள். ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை பெரும்புலவர் தோன்றுவர் என்பர் பெரியோர். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு

* poets are born.

முன் வள்ளுவப் பெருந்தகையார் தோன்றினார். ஏறத்தாழ ஆயிரம் ஆண்டுகள் கழிந்தபின் கம்பர் தோன்றினார். அடுத்து ஆயிரம் ஆண்டுகள் முடிந்தபின் பாரதியார் தோன்றினார். இது நமக்குப் பெருமை; நம் மொழிக்குப் பெருமை; நம் நாட்டுக்குப் பெருமை.

பாரதியார் பாரதத்தின் தவப்புதல்வர். அவரைப் பெற்ற தமிழன்னைக்கு உலகம் உள்ளளவும் புகழுண்டு. பாரதியாரின் கவிதைச்சிறப்பை, பாடற்பண்பை, புலமைத்திறத்தை அறியாதவர் இல்லை; வியவாதவர் இல்லை. “நமக்குத் தொழில் கவிதை” என்று பெருமையோடும் இறுமாப்போடும் சொல்லிச் சொல்லிக் கவி பாடிக் குவித்த “கவிதைக்குயில்” அவர். செந்தமிழாம் தேனைத் திரும்பத் திரும்பப் பருகி மகிழும் “செந்தமிழ்த் தேனீ” அவர். புதுமைக்கவி, புரட்சிக்கவி, மகாகவி, தேசியகவி என்ற சிறப்பையெல்லாம் ஒருங்கே பெற்றவர். இந்தச் சிறப்புக்கெல்லாம் மேலாக அவர் பெற்ற பெருஞ் சிறப்பே “பாட்டுக்கொரு புலவன் பாரதி” என்ற பட்டமாகும். இப் பட்டத்தை அவருக்கு வழங்கியவர் யாவர்? இப் பட்டந்தான் இப் பெருந்தகைக்கு எவ்வாறு பொருந்தும்? என்றெல்லாம் சற்றுச் சிந்தித்துப் பார்த்தால் உண்மை விளங்கும்; உள்ளம் மகிழும்.

பாரதியாரின் பாடலை யாரோ ஒருவர் பண்ணேடு பாடிக்கொண்டிருந்தாராம். அப்போது எழுத்தறிவும் கல்விப் பெருமையும் இல்லாத ஏழைப்பட்டிக்காட்டான் ஒருவன் அதைக்கேட்டுத் தன்னைமறந்து அதில் ஈடுபட்டு விட்டானாம். கவிதைத் தேனையுண்டு கவிதை மயக்கத்தில் சொக்கி விட்டானாம். ஆம், பாரதியார் கவிதைகள் அத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்தவை. அவர் பாடலைக் கேட்டால் கன்றுக்குட்டி பால்குடிப்பதையும் மறந்து மயங்கி

நிற்கும். அவர் பாடலில் இடியும் மின்னலும் மழையும் உண்டாகும். இவற்றையெல்லாம் உணர்ந்தார் கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளை. அவருடைய உள்ளத்திலிருந்து வெளிப்போந்த உண்மையின் திருவடிவமே “பாட்டுக்கொரு புலவன் பாரதி” என்ற பெரும் பட்டம். வில்லுக்கு விசயன்; சொல்லுக்கு அரிச்சந்திரன்; சுற்புக்குக் கண்ணகி; பொறுமைக்குத் தருமன் என்பது போல் ‘பாட்டுக்குப் பாரதி’ என்பது கவிமணி தம் கருத்தாகும். கவிஞர் உள்ளத்தைக் கவிஞர்தாம் அளந்தறிய முடியும். பாம்பின்கால் பாம்புக்குத்தான் தெரியும் என்பது பழமொழி.

பாரதியின் இளமைப்பருவத்து நிகழ்ச்சி ஒன்று மிக மிகச் சுவை பொருந்தியது. பள்ளிப் பருவத்திலே எட்டு வயது முதலே கவிபாடி மகிழ்வித்து வந்தார் அவர். அவரது கவித்திறமையை வியந்து அவருக்குப் பாரதி என்ற பட்டம் வழங்கினர் அறிஞர் பெருமக்கள். காந்தி மதிநாதப் பிள்ளை என்றொருவர் இருந்தார். பாரதியார் மீனும் வயதில் சற்று மூத்தவர். அவர் பாரதியாரைச் சிறுவன் என்றே மதித்துவந்தார். பாரதியாருக்குப் பாரதியார் என்ற பட்டம் வந்தது குறித்து அவர் ஓரளவு வியப்படைந்தவர் போல் நடந்துகொண்டார். நாலு பேரிடையில் பாரதியாரை மட்டம் தட்ட வேண்டுமென்று திட்டமிட்டார். தக்க வாய்ப்பை எதிர்நோக்கியிருந்தார். அதுவும் வாய்த்தது. உடனே பாரதியாரைப் பார்த்து, “உம்மை இங்குள்ளார் பெரிய கவிஞர் என்று போற்றுகின்றார்களே! நான் ஒரு குறிப்புக் கொடுக்கின்றேன். அதன்படி உம்மால் வெண்பாவொன்று பாடமுடியுமா?” என்றார். பாரதியார் இதனை எதிர்பார்க்கவில்லை. என்ன செய்வார்? தமக்கே உரிய புன்முறுவலோடு வீரத்திருக்குரலில் விளம்பினார்: “அன்னையின் அருளால் பாடி

முடிப்பேன்” என்று. காந்திமதிநாதப் பிள்ளை ஆற்றலும் செருக்கும் படைத்தவர் என்பதை அறிந்த அனைவரும் என்ன ஆகுமோ என்று துடித்துக்கொண்டிருந்தனர். “பாரதி சின்னப்பயல்” — “பாரதி சின்னப்பயல்” என்று மும்முறை கூறினார் காந்திமதிநாதன். பின்னர் பாரதியை நோக்கி “இதனையே இறுதியடியாக வைத்து வெண்பா இயற்றுக” என்று ஆணையிட்டார். ‘பாரதி சின்னப்பயல்’ என்பதைப் பாரதியாரின் வாயிலாக அவர்தம் பாடலிலேயே வைத்து அவரை மட்டம் தட்டிச் சிறுமைப்படுத்த வேண்டும் என்பது அவர்தம் நோக்கம். எல்லோரும் பாரதியார் பக்கம் திரும்பினர். துடுக்குத்தனமாய் ஏதேனும்நேர்ந்துவிட்டால் வினை ஆகிவிடுமே என்பது அவர்களின் அச்சம். எழுந்தார் பாரதி. இசைத்தார் தமிழை. பாட்டு முடிந்து விட்டது. பாடிக்காட்டினார் பாரதியார். வெண்பாவின் நான்காம் அடி “பாரதி சின்னப்பயல்” என்பது தானே? மூன்றாம் அடியின் இறுதியில் “காந்திமதிநாதனை” என்று நிறுத்தி அதனையொட்டி நான்காம் அடியில் ‘பாரதி சின்னப்பயல்’ என்பதனை வைத்து முடித்தார். பாரதி என்பதனைப் பெயராகக் கொள்ளாமல் இரண்டாகப் பிரித்துக் காட்டினார். எப்படி? பாரதி = பார் + அதி என. இப் பொழுது மூன்றாம் அடியின் இறுதியிலுள்ள காந்திமதிநாதனைப் பார் + அதி சின்னப்பயல் என்ற நான்காம் அடியோடு சேர்த்துப் பாடிக் காட்டினார். ‘காந்திமதிநாதனைப்பார் அதிசின்னப்பயல்.’ காந்திமதிநாதனைப் பாருங்கள், மிக மிகச் சின்ன புத்தியுள்ள சின்னப்பயல் என்று விரித்துரைத்தார். அனைவரும் வியப்பில் ஆழ்ந்துவிட்டனர். காந்திமதிநாதப் பிள்ளையின் சிறுமையும் தோல்வியும் பாரதியின் கவிப் பெருமையும் வெற்றியும் ஒருங்கே விளங்கின. பாரதியாரின் இளமைப் புலமைக்கு இஃது நல்லதோர் எடுத்துக்காட்டு.

மற்றும் ஒருமுறை நமது பாரதியாரை வகுப்பாசிரியர் ஒருவர் சற்று ஏளனக் குறிப்போடு பார்த்து ஒரு கேள்வி கேட்டாராம். “பாரதி! நீ ஒரு கவிஞன் என்றும் நினைத்தபோது நினைத்தவாறு கவிமழை கொட்டும் மேகம் என்றும் உன்னை அனைவரும் புகழ்கிறார்களே! உண்மையா?” என்பது கேள்வி. பாரதியார் அடக்கத்தோடு, ஆனால் அழுத்தமாக, “ஆம். உண்மை!” என்றனராம். உடனே, ஆசிரியர் “அப்படியானால் இப்போது ஒரு கவிதை மழையைக் கொட்டு! * பார்க்கலாம் ” என்றனராம். உடனே பாரதியார் சளைக்காமல், “ மன்னிக்க வேண்டும், ஐயா! மேகம் தன் விருப்பம்போல் பெய்யுமே ஒழிய உங்கள் ஆணைக்கு அடங்காது. காத்திருந்து, மழை பொழியும் பொழுது பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்” என்று விடை இறுத்தாராம். இதனால் பாரதியாரின் கவித்திறம் மட்டுமே யன்றி நுண்மாண் நுழைபுலமும் துணிவும் விளங்குகின்றன.

இளமையிலே கவிபாடும் திறன் வாய்க்கப்பெற்ற பாரதியார் தமது கவிதைச் செல்வத்தை அருமையாகப் பேணிப் போற்றிக் காத்து வந்தார். “ நமக்குத் தொழில் கவிதை ” என்று பலரும் வியக்கும் வண்ணம் முழக்கி முழக்கிக் கவிபொழிந்து வந்தார். இயற்கையில் தோன்றிய கவிதைச் செல்வம் முயற்சியாலும் பயிற்சியாலும் கடலெனவும் மலையெனவும் பெருகிச் சிறந்தது. இதனால் தான், “ பாட்டுக்கொரு புலவன் பாரதி ” என்ற தனிச் சிறப்பும் அவரை அடைந்தது.

கற்றோரும் கல்லாதவரும் இளைஞரும் முதியரும் அனைவரும் ஒருங்கே போற்றும் பாடல்களைப் புனைந்த பெருமை பாரதியாரின் தனிச் சிறப்பாகும். அவர்தம்வாழ்வில் அவர்பெற்ற அனுபவங்கள் பலப் பல. துன்பங்களும்

இன்னல்களும் தொடர்ந்து வந்தன. இளமையில் தாயை இழந்தார். தந்தையார் மறுமணம் செய்துகொண்டார். தந்தையாரும் நெடுநாள் வாழவில்லை. அத்தையின் உதவி நாடிக் 'காசி' சென்றார். மீண்டும் வந்தார். மதுரையில் தமிழ் ஆசிரியப்பணிபுரிந்தார். அதனை விட்டு உரிமை ஆர்வத்தினால் கவி வாயிலாக நாட்டுத் தொண்டு செய்து மக்களைத் தட்டி எழுப்பினார். பத்திரிகைப் பணியாற்றினார். ஆங்கில ஆட்சி அவரை அமைதியாக வாழவிடவில்லை. புதுவையைத் தஞ்சம் அடைந்தார்; அஞ்சாது பணியாற்றினார். வறுமையில் வாடினார்; தம்மை நம்பினோரைக் கைவிடாமல் போற்றினார். இறுதியில், அந்தோ! மிக்க இளமையிலே நாற்பது வயதும் நிரம்புமுன்னரே காலமாகி விட்டார். அவரது வாழ்வு முழுதும் மேடுபள்ளங்கள்; அலைகளும் மலைமுகடுமாய் அவர்பெற்ற அனுபவங்கள் அனைத்தும் அவர் பாடலில் மிளர்கின்றன.

சொல் புதிது, பொருள் புதிது, சுவை புதிது! சோதி மிக்க நவகவிதை! இவை பாரதியாரின் பாடல்மாண்புகள் எனலாம்.

கவிதை என்பது உணர்ச்சியை அழகுபட விளக்குவது என்பர்.* எளிமையும் இனிமையும் பொருள் ஆழமும் துடிப்பும் கொண்டு விளங்குவதே சிறந்த கவிதை.

உயிர்களுக்கு — மக்களாயினும் விலங்காயினும் — உரிமை வேண்டும். சுதந்திரம் வேண்டும். இதனை உணர்ந்தாரில்லை அடிமைத்தனையில் கட்டுண்ட மக்கள். அவர்களுக்குப் பாரதியார் சுதந்திர உணர்ச்சியை எவ்வளவு எளிதாக இனிதாக அழுத்தமாக ஊட்டுகின்றார்! சுதந்திர தேவியை நோக்கிப் பாடுகின்றார் பாருங்கள்.

* Emotions collected in tranquillity.

தேவி! நின்ஒளி பெறுத
தேயமோர் தேய மாமோ?
ஆவியங் குண்டோ? செம்மை
அறிவுண்டோ? ஆக்க முண்டோ?
காவிய நூல்கள் ஞானக்
கலைகள் வேதங்கள் உண்டோ?
பாவிய ரன்றோ நின்றன்
பாலனம் படைத்தி லாதார்?

என்று தனியும்இந்தச் சுதந்திர தாகம்?
என்று மடியுமெங்கள் அடிமையின் மோகம்?
என்றெம தன்னைகை விலங்குகள் போகும்?
என்றெம தின்னல்கள் தீர்ந்துபொய் யாகும்?

இவற்றின் சுதந்திரத் துடிப்பை உணராதவரும்
உண்டோ?

கொடுமை பல செய்த ஆங்கில ஆட்சியைக் கண்டு
அஞ்சாத வீரர்தம் ஆண்மையுரையினைக் கேளுங்கள்.
குமுறுகிறார் :

நாங்கள் முப்பது கோடி ஜனங்களும்
நாய்களோ? பன்றிச்—சேய்களோ?
நீங்கள் மட்டு மனிதர்களோ இது
நீதமோ பிடி—வாதமோ?

சுதையைத் துண்டு துண்டாக்கினும் உன் எண்ணம்
சாயுமோ? ஜீவன் ஓயுமோ?

உச்சிமீது வானிடிந்து வீழுகின்ற போதினும்
அச்சமில்லை அச்சமில்லை அச்சமென்பதில்லையே!

என்ற பாடல்களில் துணிவுடைமை—உறுதியுடைமை—அஞ்சாமை—ஆம், தேசபக்தர் சிதம்பரனார், வீரபாண்டியக் கட்டபொம்மன், திருப்பூர்க் குமரன் ஆகியோரின் அஞ்சாமை—நம்முன் நிற்கக் காண்கின்றோம்.

நாட்டையும் கடவுளையும் பாடிப்பாடி நமக்குள் ஒற்றுமையை உண்டாக்க முனைந்திருக்கிறார் பாரதியார். “நாம் எல்லாரும் இந்நாட்டு மன்னர்” “வாழில் முப்பது கோடியும் வாழ்வோம் வீழில் முப்பது கோடியும் வீழ்வோம்” “ஒன்றுபட்டாலுண்டு வாழ்வே நம்மில் ஒற்றுமை நீங்கிடில் அனைவர்க்கும் தாழ்வே” “சிந்துநதியின் மிசை நிலவினிலே சேரநன்னாட்டினம் பெண்களுடனே சுந்தரத் தெலுங்கினில் பாட்டிசைத்துத் தோணிகள் ஓட்டி விளையாடி வருவோம்” “கங்கை நதிப்புறத்துக் கோதுமைப்பண்டம் காவிரி வெற்றிலைக்கு மாறுகொள்ளுவோம். சிங்கமராட்டியர்தம் கவிதைகொண்டு சேரத்துத்தந்தங்கள் பரிசளிப்போம்! இராசபுதனத்து வீரர்தமக்கு நல்லியல் கன்னடத்துத் தங்கமளிப்போம்” “முப்பது கோடி முகமுடையாள் உயிர் மொய்ம்புற ஒன்றுடையாள்—இவள் செப்பு மொழிபதி னெட்டுடையாள் எனில் சிந்தனை ஒன்றுடையாள்” என நாட்டின் பெயராலும் மொழியின் பெயராலும் ஒற்றுமை யூட்டுகின்றார்.

புதிய ஆத்திசூடி புரட்சியில் எழுகின்றது. அதன் கடவுள் வாழ்த்தோ அனைவரையும் ஒன்றுபடுத்துகின்றது. சாதிமதச் சண்டையையும் கண்முடி வழக்கத்தினையும் சாடுகின்றது.

ஆத்திசூடி, இளம்பிறை யணிந்து,
மோனத் திருக்கும் முழுவெண் மேனியான்;
கருநிறங் கொண்டுபாற் கடல்மிசைக் கிடப்போன்,

மகமது நபிக்கு மறையருள் புரிந்தோன்;
 ஏசுவின் தந்தை; எனப்பல மதத்தினர்
 உருவகத் தாலேயுணர்ந் துண ராது
 பலவகை யாகப் பரவிடும் பரம்பொருள்
 ஒன்றே; அதனியல் ஒளியுறும் அறிவாம்;
 அதனிலை கண்டார் அல்லலை அகற்றினார்;
 அதனருள் வாழ்த்தி அமரவாழ் வெய்துவோம் !

கடவுள் ஒன்று என்ற உண்மை — வேறுபாடு இன்மை —
 கடவுளின் உண்மை இயல்பு — வணங்குதலின் பயன் —
 ஆகிய அனைத்தையும் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றது இப்
 பாடல்.

அவரது மொழிப் பற்றுக்கும் நாட்டுப் பற்றுக்கும்
 எல்லையே இல்லை. எடுத்துக்காட்டு :

செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே—இன்பத்
 தேன்வந்து பாயுது காதினிலே—எங்கள்
 தந்தையர் நாடென்ற பேச்சினிலே—ஒரு
 சக்தி பிறக்குது மூச்சினிலே.

வானம் அளந்த தனைத்து மளந்திடும்
 வண்மொழி வாழிய வே !

வானம் அறிந்த தனைத்து மறிந்து
 வளர்மொழி வாழிய வே !

எங்கள் தமிழ்மொழி ! எங்கள் தமிழ்மொழி !
 என்றென்றும் வாழிய வே !

யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ்மொழிபோல்
 இனிதாவ தெங்கும் கானோம்;

தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம்
 பரவும்வகை செய்தல் வேண்டும்.

யாமறிந்த புலவரிலே கம்பனைப்போல்
வள்ளுவர்போல் இளங்கோ வைப்போல்
பூமிதனில் யாங்கனுமே பிறந்ததில்லை
உண்மை வெறும் புகழ்ச்சியில்லை.

பாருக்குள்ளே நல்லநாடு—எங்கள் பாரதநாடு
எந்தையும் தாயும் மகிழ்ந்து குலாவி இருந்ததுமிந்நாடே!
மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதை
யர் தமிழுக்குப் புரிந்த தொண்டு வானினும் உயர்ந்தது-
அவரைப் பாராட்டும் பாடலைக் கேளுங்கள்.

நிதியறியோம் இவ்வுலகத் தொருகோடி
இன்பவகை நித்தம் துய்க்கும்
கதியறியோம் என்றுமனம் வருந்தற்க!
குடந்தைநகர்க் கலைஞர் கோவே!
பொதியமலைப் பிறந்தமொழி வாழ்வறியும்
காலமெலாம் புலவோர் வாயில்
துதியறிவாய் அவர்நெஞ்சின் வாழ்த்தறிவாய்
இறப்பின்றித் துலங்கு வாயே!

பாப்பாவுக்கு அறிவுறுத்தும் அவர்தம் குழந்தைப்
பாடல்கள் 'நோபல்' பரிசு பெறத்தக்கன எனின் மிகை
யாகாது.

காலை எழுந்தவுடன் படிப்பு—பின்பு
கனிவு கொடுக்கும் நல்லபாட்டு
மாலை முழுதும் விளையாட்டு—என்று
வழக்கப் படுத்திக் கொள்ளு பாப்பா.

துன்பம் நெருங்கிவந்த போதும்—நாம்
சோர்ந்து விட லாகாது பாப்பா.
அன்பு மிகுந்த தெய்வமுண்டு—துன்பம்
அத்தனையும் போக்கிவிடும் பாப்பா.

சொல்லில் உயர்வு தமிழ்ச்சொல்லே—அதைத்
தொழுது படித்திடடி பாப்பா.

பாரதியார் கண்ணனைத் தோழனென்றும் தாயென்
றும் தந்தையென்றும் சேவகன் என்றும் அரசன் என்றும்
சீடனென்றும் குருவென்றும் குழந்தையென்றும் காதலன்
என்றும் ஆண்டானென்றும் காதலி என்றும் குலதெய்வ
மென்றும் பலவேறு கோணங்களில் காட்டியிருப்பது கவி
யுலக விந்தையாகும். இப்படிப் பாடினூரில்லை—பாடுகிறார்
இல்லை—பாடுவாரும் இல்லை—எனப்போற்றத்தகும் பாரதி
பாட்டுக்கொரு புலவன் என்பது நூற்றுக்கு நூறு
உண்மையன்றோ!

பெண்களின் முன்னேற்றத்தைக் கருதி அவர் பாடி
யுள்ள பாடல்கள் எல்லாம் நம்நாட்டு முன்னேற்றத்துக்கு
அவர்கொடுத்த அருமையான திட்டங்களாம். மகளிர்
முன்னேற வேண்டும்; அடிமை அகல வேண்டும்; அத
னால் ஆடவர் திகழ வேண்டும் என்பது அவர்தம் பாட
லின் உயிர்நாடி.

அவரது குயிற்பாட்டின் வருணனைகளும் நகைச்சுவை
களும் உணர்ச்சிப் பாடல்களும் இறவாத புகழ் பெற்
றவை. பாஞ்சாலி சபதம் அழியாத காப்பியம். புலவர்
கள் பலரும் வியக்கும் வண்ணம் அவர் காட்டும் உவமை
கள் தனிப்பெருமையுடையன. துரோபதை துகிலுரியப்
படுங் கொடுங்காட்சியை மனக்கண்முன் கொண்டுவாருங்
கள். கல்நெஞ்சக் கயவர்கள் கற்பரசியை மானபங்கப்
படுத்தத் துணிந்து விட்டனர். வேறுதவி யாதுமின்றிக்
கண்ணனையே கருதி அழுகின்றாள் துரோபதை. கடவுளை
நம்பினோர் கைவிடப்படார் அன்றோ? உரிய உரியத் துகில்
கள் பெருகி வளர்ந்துவருங் காட்சிக்குப் பாரதியார்

அடுக்கும் உவமைகள் அறிஞர் உள்ளத்தைக் கொள்ளை
கொள்ளுவனவாம்.

பொய்யர் தம் துயரினைப் போல்—நல்ல

புண்ணிய வாளர்தம் புகழினைப் போல்

தையலர் கருணையைப் போல்—கடல்

சலசலத் தெறிந்திடும் அலைகளைப் போல்

பெண்ணொளி வாழ்த்திடு வார்—அந்தப்

பெருமக்கள் செல்வத்தின் பெருகுதல் போல்

கண்ண பிரானரு ளால்—தம்பி

கழற்றிடக் கழற்றிடத் துணிபுதி தாய்

வண்ணப்பொற் சேலேக ளாம்—அவை

வளர்ந்தன! வளர்ந்தன! வளர்ந்தன வே!

புலவர்கட்கு அருமையானது எனப்படும் வெண்பா,
கட்டளைக் கலித்துறை முதலிய யாவும் பாரதியார்க்கு எளி
தில் இயல்வனவாயின. நான்மணிமாலை, தசாங்கம்முதலிய
பிரபந்தங்களை எல்லாம் எளிதில் இயற்றினார் பாரதியார்.
“காணி நிலம் வேண்டும்” என்று அவர் பராசக்தியிடம்
கூறும் பாடல் அவர்தம் வருங்காலக் கனவுக்கு அருமை
யான எடுத்துக்காட்டாகும் “பாரதி அறுபத்தாறு” அவர்
தம் தத்துவமேதைக்கும் புலமைக்கும் எடுத்துக்காட்டு.
இவ்வாறு சென்ற துறையெல்லாம் சிறப்புறக் கவி
இயற்றிக் கவின்பெற்ற பாரதியாருக் கிணை பாரதியாரே.
வேறு யார்? அவ்வளவுக்கும் தக்க முறையில் அவர் புகழை
எடுத்தியம்ப யாராலும் முடியாது. ஆனால் அவர்தம்
புகழையெல்லாம் சொல்லித்தான் ஆக வேண்டுமென்றால்
ஒரே ஒரு வழிதான் உண்டு. அதுதான் அவரைப் பாட்டுக்
கொரு புலவன் பாரதி எனப் புகழ்வது. பாரதியாருக்கு
அச் சிறப்பை ஆய்ந்து கூறி வழங்கிய கவிமணி தேசிக
விநாயகம் வாழ்க! வாழ்க பாரதி கவிப்பரம்பரை!!

2. வள்ளுவர் பெருமை

தமிழுக்கும் தமிழகீத்துக்கும் தனிப்பெருமை தந்தவர் வள்ளுவர். அவரைப் பெற்றெடுத்த காரணத்தால் தமிழ் மன்னை வரன்புகழ்கொண்டுவிட்டாளாம். உண்மைதானே! மகாகவி பாரதியார் கூறுகிறார்: “வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கேதந்து வரன்புகழ் கொண்ட தமிழ்நாடு” என்று.. கடலிலே தோன்றுகின்றது முத்து. முத்து ஒளி மிகுந்த உயர்பொருள். அதனைப்பெற்றதால் கடலுக்குப் பெருமை.. சந்தனம் மலையிலே தோன்றுகின்றது. நறுமணமிக்க அச்சந்தனத்தால் மலைக்கு எவ்வளவுபெருமை? அதுபோலவே தான் வள்ளுவரைப் பெற்ற காரணத்தால் தமிழன்னைக்கும் பெருமை. முத்தைப் போல் ஒளியுடனும் சந்தனத்தைப் போல் மணத்துடனும் விளங்கும் தன்மை திருவள்ளுவருக்குண்டா? பாரதியாரே அதனையும் விளக்குகிறார். “யாமறிந்த புலவரிலே கம்பனைப் போல் வள்ளுவர் போல் இளங்கோவைப் போல், பூமிதனில் யாங்கணுமே பிறந்த தில்லை. உண்மை வெறும் புகழ்ச்சியில்லை” என்பது அவர் முழக்கம். உலகிலே சிறந்த புலவர்கள் மூவராம். அவருள்ளும் நடுநாயகமாய் விளங்குபவர் வள்ளுவராம். இதுவே பாரதியாரின் கருத்து. வள்ளுவர் இயற்றிய திருக்குறள் என்னும் நூல் வாழ்க்கையை விளக்கிச்செல்லும் மாபெரும் வாழ்வியல்நூலாகும். வாழ்வியலை அவர் வழங்கிய முறையே அவருக்கு வரன்புகழ் கொடுப்பதாயிற்று. அவர்

நூல் வழங்கிய முறையின் உயிர்ப்பண்பு பொதுமை யாகும். எந் நாட்டார்க்கும் ஏற்றதாய், எச் சமயத்தாரும் இச்சிப்பதாய், எக்காலத்துக்கும் ஒக்க விளங்குவதாய் நூல் செய்த காரணத்தால் அன்றோ வள்ளுவர் தம் பெருமை நின்று நிலவுகின்றது!

அறம் பொருள் இன்பம் என்ற பிரிவில் 1330 குறட்பாக்களால் மிக்க நயம்பட வாழ்வை விரித்துக் கூறியுள்ளார் வள்ளுவர். அந்தக் குறள் நூலிலே அடங்காத பொருளே இல்லை என்பர் அறிஞர். எனவேதான் ஒரு புலவர் அஞ்சாது கூறுகின்றார்:

ஆயிரத்து முந்நூற்று முப்பது அருங்குறளும்
பாயிரத்தி னோடு பயின்றதற்பின்—போயொருத்தர்
வாய்க் கேட்க நூல்உளவோ மன்னு தமிழ்ப்புலவ
ராய்க் கேட்க விற்றிருக்கலாம்

என்பது அவர்பாடல். குறளை முற்றமுடியக் கற்றுவிட்டால் வேறு எதுவும் தேவையில்லை என்பது அவர் முடிவாகும். இது நூற்றுக்கு நூறு உண்மை ஆகாவிட்டாலும் ஓரளவுக்கு உண்மைதானே.

ஏறத்தாழ இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னர் வள்ளுவர் வாழ்ந்திருந்தார் என்பது ஆராய்ச்சியாளர் முடிபாகும். பண்டைத் தமிழ்ப் பனுவலான புறநானூற்றிற்காணப்படும் சில குறிப்புக்களால் திருக்குறள் அதனினும் முந்தியது என்றும் கொள்ள இடமிருப்பதாகக் கூறுவர். “எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு,” “ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்கும்” என்ற திருக்குறட்பாக்களின் சொல்லும் பொருளும் அப்படியே புறநானூற்றில் காணப்படுகின்றன. அண்மையிற் காலஞ்சென்ற மறைமலையடிகள் நன்கு

ஆராய்ந்து, “வள்ளுவனார் காலம் 2000 ஆண்டுகட்கு முற்பட்டது என்பது என் ஆராய்ச்சி முடிவு. அவர் என்று பிறந்தார் என்பது இன்னும் தெளிவாகவில்லை எனினும் கிறிஸ்து பெருமானுக்கும் முற்பட்டவர் என்பதில் ஐயமே இல்லை. ஒரு தலைமுறையேனும் அவர் முந்தி யிருப்பதாக உறுதி கூறலாம். எனவே எதிர்காலத்தில் இன்னும் ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சியால் வள்ளுவர் காலத்தைத் திட்ட வட்டமாகத் துணிகின்றவரையில் வள்ளுவர் ஆண்டினைக் கிறிஸ்து சகத்தினும் 31 ஆண்டுகள் முந்தியதாகக் கொண்டு கணக்கிடலாம். அவ்வாறு வள்ளுவர் ஆண்டு என ஒன்றுகொண்டு வள்ளுவர் சகாப்தத்தினை வழக்குக்குக் கொண்டுவரல் வேண்டும். இது வள்ளுவப் பெருந்தகையார்க்கு நாம் செய்யும் கைம்மாருகவும் இருக்கும்” என்று முடிவுறக் கூறி யருளினார். அதன்படி இன்று வள்ளுவராண்டு 1995 ஆகும்.

இவ்வளவு காலமாகியும் அவர்புகழ் மங்காதிருப்பது ஏன்? உயர்ந்த கருத்துக்களை—பயனுடைய செய்திகளை—எளிய, ஆழ்ந்த, இனிய முறையில் எல்லோர் உள்ளமும் வேறுபாடின்றிக் கொள்ளும்வகையில்—குறள் வெண்பா விலே வழங்கியருளியதேயாகும். மூர்த்தி சிறிதாயினும் கீர்த்தி பெரிது என்பது போல் குறள் சிறியதாயினும் அதன் பொருள் பெரிது. இதனை விளக்கும் குறள் ஒன்றும் உண்டு. அதனை ஒளவையார் பாடல் என்பர். “அணுவைத் துளைத்தேழ் கடலைப் புகட்டிக் குறுகத் தறித்த குறள்” என்பது அப் பாடல்.

பொருள்களின் திண்மை அல்லது செறிவைக் குறிப்பிடும்போது அதனை நீருடன் ஒப்புநோக்கிக் கூறுவர் விஞ்ஞானிகள். ஒப்புச் செறிவு (Relative Density) என்ற வாய்பாட்டில் எப்பொருளையும் குறிப்பர். நீரின் ஒப்புச்

செறிவு = 1; தங்கத்தின் ஒப்புச் செறிவு = 19 என இவ்வாறு கூறுவர். இதன் பொருள் ஒரே கன அளவுள்ள நீரையும் பொன்னையும் எடைபோட்டால் முன்னது ஒருபங்கானால் பின்னது 19 பங்கு ஆகும் என்பது பொருள். அணு ஒன்று இருக்குமிடத்தில் 19 இருந்து செறிந்து திண்மையாய் உள்ளன என்பது கருத்து. திருவள்ளுவர் குறளையும் ஔவையார் இக் கண்கொண்டு நோக்கியிருக்க வேண்டும். ஒரு அணுவை எடுத்துப் பிளக்க வேண்டுமாம். அப்பிளவில் ஏழு கடலையும் மிக முயன்று அரும்பாடுபட்டுப் புகட்ட வேண்டுமாம். அப்போது அவ்வணுவின் பெருமை எவ்வளவாகும்! அதுபோலத்தான் திருக்குறளிலும் பொருள் செறிந்து கிடக்கின்றது.

கதையையும் காப்பியத்தையும் வரலாற்றையும் சுவைபட எழுதுவது எளிது; இயற்கையுமாகும். ஆனால் வாழ்வியலில் அறத்தைக் கூறும்போது — நினைத்தாலும் நெஞ்செல்லாம் கசக்கின்ற நீதியாகிய நன்மருந்தைக் கூறும்போது — அதனைச் சுவைபடக் கூறுதல் எளிதன்று. செயற்கரிய செய்யும் திறம்படைத்த வள்ளுவர் போன்ற வரால்தான் அது முடியும் என்பதனை அறிஞர் பெருமக்கள் தடையின்றி ஒப்புக்கொள்வர். அறத்தையும் பொருளையும் இன்பத்தையும் கூறும்போது அவர் கையாண்டுள்ள உவமை நலம், உளநூல் அறிவு (Psychology), ஆழ்ந்த அனுபவ முடிவு, நகைச்சுவைத் திறம், சொல்லழகு, பொருள் ஆழம் இவற்றை எல்லாம் நாம் அறிந்து கொண்டால் தான் அவர்பெருமை நமக்கு வெளிப்படத் தோன்றும்.

எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு

எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு

மக்கள் உருவத்தால் மட்டும் மக்களாய் விளங்கக் கூடாது. நல்ல பண்பாலும் நல்ல நிலையாலும் மக்களாய் விளங்க வேண்டும். மக்கள் அப்படி நல்ல மனித நிலையில் தங்களை அமைத்துக் கொண்டு வாழும்போது மிக மிக எச்சரிக்கையாய் விழிப்புணர்ச்சியுடன் இருத்தல் வேண்டும். தவறினால் மிக மோசமாகிவிடும். மக்கள் நிலைபோய் மிக இழிந்த நிலை வந்துவிடும். மலையின் உச்சியிலிருந்து கடலின் ஆழத்துக்கு வந்தது போல் ஆகிவிடும். மலையின் உயரத்துக்கும் கடலின் ஆழத்துக்கும் எவ்வளவு வேறுபாடு இருக்கின்றது? அணுவுக்கும் அண்டத்துக்கும் எவ்வளவு வேறுபாடு இருக்கின்றது? அதுபோலத்தான் நிலையில்வாழும்மனிதனுக்கும் நிலை தவறிய மனிதனுக்கும் வேறுபாடு வந்துவிடும். இதனை வள்ளுவர் எவ்வளவு நல்ல முறையில் விளக்குகிறார் என்பதை எண்ணும்போதே மெய்சிலிர்க்கின்றது. நெஞ்சுகளிக்கின்றது. வள்ளுவர் கூறுகின்ற உவமை அப்படிப்பட்டதாகும். உவமை என்பது என்ன? விளங்காத ஒரு பொருளை விளங்கக் கூறுவதற்காகத் தெரிந்த பொருளைச் சுட்டிக்காட்டி அதன்மூலம் விளக்கும் ஒரு முறைதானே? இதனை முதன்முதல் ஆசிரியர் தொல்காப்பியரும் நன்கு எடுத்துக் காட்டியுள்ளாரே! “உவமை என்பது பொருள்புலப்பாடே” என்பது தொல்காப்பிய நூற்பா. அம்முறையில் வள்ளுவர் எவ்வளவு பெரிய வெற்றியைக் கண்டுவிட்டார். உயர்நிலையிலுள்ள மனிதன் நிலை தவறும் போது எது போல் மாறுபாடு அடைந்து இழிவுப்பட்டம் பெறுகிறான்? மலையும் கடலும் யானையும் பூனையும் அணுவும் அண்டமும் வள்ளுவர் உள்ளத்தை இழுக்கவில்லை. அவற்றையெல்லாம்விட நமக்கு நன்கு தெரிந்த பொருளை அவர் கையாள விரும்புகிறார். நமது தலைமயிர் அவருக்கு நினைவுக்கு வருகின்றது. எண்ணி எண்ணிப்

பார்த்து அதனையே உவமையாகச் சொல்லிவிடத் துணிகின்றார். “எண்ணித்துணிக துணிந்தபின் எண்ணுவது இழுக்கு” என்ற கோட்பாடு கொண்ட அவர் இவ்வாறு கூறிவிட்டார்.

தலையின் இழிந்த மயிரணையர் மாந்தர்

நிலையின் இழிந்தக் கடை

“மக்களே! நிலை தவறாதீர்கள். நிலை தவறினால் உங்கட்கு இழிவு வரும் என்பது மாத்திரம் அன்று. நீங்கள் இழிவின் எல்லைக்கே போய்விடுவீர்கள்” என்பது இதன் கருத்தாகும். எவ்வளவோ பொருள்கள் இருக்கவும் வள்ளுவர் இத் தலைமயிரை எடுத்துக்கொண்டதுதான் அவருக்குப் பெருமை தருகின்றது. அது அவருடைய உயரிய உலக அனுபவத்தையும் கூர்ந்து பார்த்துச் சிந்தித்து முடிவு செய்து விளக்கும் ஆற்றலையும் காட்டவில்லையா?

நம் தலைமயிருக்கு நாம் எவ்வளவு பெருமை கொடுக்கின்றோம். கூந்தல்தானே அழகின் உயிர்ப் பொருளாய்க் காணப்படுகின்றது. மணிமேகலையின் அழகைக் கெடுக்க வேண்டும்; அவள் துறவியாய் யாரையும் கவராத தன்மையைப் பெற வேண்டும் என்று எண்ணிய அவள்தாய் மாதவி என்ன செய்தாள்? தலையை முண்டிதம் செய்து விடவில்லையா? இதனை இங்கு எதற்குக் கூறுகிறேன் என்றால் கூந்தல்தான் அழகுக்குக் காரணம் என்பதை விளக்க வேண்டும் என்றுதான். நமது அருந்தமிழ்ப் புலவர்கள் இக் கூந்தலை எப்படி எப்படி எல்லாம் புகழ்ந்துள்ளார்கள்! மேகம் போன்றது என்றும் அடர்ந்த காடு போன்றது என்றும் நீரின் அலைபோன்று சுருண்டு நெளி நெளியாய் விளங்குவது என்றும் கூறினார்கள். கூந்தலின் அழகைக்கண்டு உளம் பறிகொடுத்த உத்தமக்காதலர்கள் எத்தனைபேர்? கலிங்கத்துப் பரணியிலே புலவர் சயங்கொண்டார் கூறு

கின்ற ஒரு கருத்தை இங்கே கேளுங்கள். ஒரு அழகி! தலை நிறைய வளர்ந்த கூந்தல்! அந்தக் கூந்தலை வாரி முடிக்கும்போது எதிரில் உள்ள இளைஞர் மனத்தைக் கவர்ந்து விடுகின்றாளாம். அவள் கூந்தலில் பூவைத்து முடிக்க வில்லையாம். இளைஞர் உள்ளத்தையே உயிரையே வைத்து முடித்து விடுகின்றாளாம்!

செக்கச் சிவந்த கழுநீரும் செகத்தில் இளைஞர் ஆருயிரும்
ஒக்கச் செருகுங் குழல்மடவீர்

என்பது அப் பாடல். இன்றுமட்டும் என்ன? ஆடவர் பெண்டிர் ஆகிய நாம் அனைவரும் கூந்தலழகுக்கு எவ்வளவு நேரம், எவ்வளவு பொருள், எவ்வளவு அறிவு செலவழிக்கின்றோம். அழகைப் பற்றி அடுக்கி அடுக்கிக் கூற வந்த சமண முனிவர் ஒருவரும் “குஞ்சியழகும் கொடுந்தூணைக் கோட்டழகும்” என்று எடுக்கும்போதே கூந்தல் அழகைத்தானே சொல்கின்றார். கூந்தலை ஐந்து வகையாக அணிசெய்து கொள்வார்களாம்; அதனால் கூந்தலுக்கு ஐம்பால் என்ற பெயரும் உண்டு என நம் இலக்கியங்கள் கூறுகின்றனவே! இந்தக் கூந்தலையும் முடியையும் பற்றி எவ்வளவு விளம்பரங்கள்! எத்துணை எத்துணை முடிதிருத்தும் நிலையங்கள்! சிகை அலங்கார மண்டபங்கள்.

இவ்வளவு சிறப்பும் பெறும் கூந்தலை—தலைமயிரை—சுற்று ஆழ்ந்து சிந்தித்துப் பாருங்கள். அதற்கு இவ்வளவு பெருமையும் எப்போது கிடைக்கின்றது? அது இருக்கும் இடத்தில்—தலையில்—இருந்தால்தானே! அந்தத் தலையை விட்டு அது நீங்கிவிட்டால்—அதாவது வள்ளுவர் கூற்றுப்படி இழிந்து விட்டால்—அது என்ன பாடு படுகின்றது. அதற்கு மதிப்பு, பெருமை எல்லாம் போய்விட்டது என்று சொன்னால் போதுமா? அதைக்கண்டால் அருவருப்பும், மனநடுக்கமும், இழிவின் மிகுதியும் நமக்குத்

தோன்றவில்லையா? குப்பையிலும் மிக இழிந்த பொருளான அது எப்படியோ தப்பித் தவறி நாம் உண்ணும் உணவிலோ பருகும் பாலிலோ கிடந்து விட்டால்? அம்மம்மா! நினைக்க முடியவில்லை. எவ்வளவு வெறுப்பு! கூச்சம் ஏற்படுகிறது. நம் வாழ்வின் சுவையையே அது கெடுத்து விட்டதாக முடிவு கட்டுகிறோம். சினமும் வருகின்றது. ஏன்? அத் தலைமயிர் இருக்க வேண்டிய நிலையிலிருந்து இழிந்து விட்டதுதானே காரணம்? இதனை உணர்ந்து கொள்ளுங்கள் மாந்தர்களே! எனவேதான், நீங்கள் உயிரை இழப்பதானாலும் பண்பை இழந்துவிடக் கூடாது. மனிதத்தன்மையை மனிதநிலையை இழப்பது மாபெருந்தவறு” என்று விளக்குவதற்கு இதனை விடச் சிறந்த உவமை காட்ட முடியுமோ? இப்போது தெரிகின்றன அல்லவா, இவ்வுவமையின் பெருமையும் இதனை வழங்கியவள்ளுவர் புலமையும்? இது போன்ற உவமைகள் வள்ளுவர் குறளில் எத்துணை எத்துணையோ இருக்கின்றன! அவற்றையெல்லாம் இங்கு விளக்க முடியுமா?

பகையகத்துப் பேடிகை ஒள்வாள் அவையகத்து
அஞ்சு மவன்கற்ற நூல்

அகர முதல வெழுத் தெல்லாமாதி

பகவன் முதற்றே யுலகு

விளக்கற்றம் பார்க்கும் இருளேபோற் கொண்கன்
முயக்கற்றம் பார்க்கும் பசப்பு

இவ்வுவமைகளை யெல்லாம் சிந்தித்துப் பாருங்கள்!

நாமறிந்த உறக்கம் விழிப்பு என்ற இரண்டையும்
கொண்டு நாமறியாத இறப்பு, பிறப்பு இரண்டையும்
விளக்குகின்றார்.

உறங்குவது போலும் சாக்காடு உறங்கி
விழிப்பது போலும் பிறப்பு

என்பதையும், ஆங்கிலப் புலவர் வேர்ட்டீஸ் வர்த்தின் வாக்
கையும்* கூர்ந்து நோக்குங்கள். இந்தத்திருக்குறள் தம்மை
மிகவும் கவர்ந்து விட்டதாக இதனைப் பாராட்டி மகாத்மா
காந்தியடிகள் எழுதியிருக்கின்றார்கள். திருக்குறளைப்
புரிந்து கொள்வதற்கேனும் தமிழ் உணர வேண்டும்
என்றும் அவர்கள் எண்ணியதுண்டாம்.

நல்லது செய்ய முடியாவிட்டாலும் கெட்டது செய்
யாமல் இருக்க வேண்டும் என்பது நமது பண்பாடும் குறிக்
கோளும் ஆகும். பிறர்க்குத் துன்பம் கொடுக்கின்ற
செயல்களையும், பழி பாவம் நிறைந்த செயல்களையும்
செய்யக் கூடாது என்ற இக் கருத்தை வள்ளுவர் மிக நய
மாகச் சொல்கின்றார். அவர் சொல்லும் முறையே தனிச்
சுவையும் இன்பமும் பயப்பதாய் இருக்கின்றது.
“என்றும் ஒருவுதல் வேண்டும் புகழொடு நன்றிபயவா
வினை” என்று முதலில் எடுக்கிறார். எப்பொழுதுமே
தீவினை செய்யக் கூடாது என்று உம்மை கூட்டிவற்புறுத்து
கிறார். என்றும் ஒருவுதல் வேண்டுமாம். அப்படியானால் சரி.
நமக்குத் தீங்கு வரும்போது நாம் அதற்காகப் பிறர்க்குத்
தீங்கு தரும் இழிசெயல் செய்யலாமா? அப்போதும்
செய்யக் கூடாதுதான். அதனை வள்ளுவர் அப்படியே
சொன்னால் உள்ளம் ஏற்றுக் கொள்ளுமா? நடுக்கற்ற
காட்சியாகிய தெளிந்த அறிவுடையவர்கள் எவ்வளவு
பெரிய துன்பம் வந்தாலும் — இடுக்கட்படினும் இளிவந்த
செய்யார் — இழிவானவற்றைச் செய்யமாட்டார்கள்
என்று கூறிக் குறிப்பால் ஆணையிட்டு அறிவுறுத்துகின்

* Death is but a sleep and forgetting

றார். இடுக்கண்கள் அடுக்கு அடுக்காக வந்தாலும் மனம் தளரக் கூடாது. தவறுசெய்யக் கூடாது. பெற்ற தாய் பசியால் வாடுகிறாள். அதுகாரணமாகத் திருடுதல் பொய் சொல்லுதல் முதலிய தீய வழியில் இறங்கி அவளைக் காப்பாற்றலாமா? கூடாது. கூடவே கூடாது. “ஈன்றாள் பசிக்காண்பான் ஆயினும் செய்யற்க சான்றோர் பழிக்கும் வினை” என்கிறார். உளநூல் அறிவுத்திறம் கைவந்த பெரியார் வள்ளுவர் என்பதற்கு இந்த ஒரு சான்று போதுமே! யாருக்கு எப்பொருளை எப்போது எவ்வாறு சொன்னால் ஏற்கும் என்பதை அவர் நன்கறிவார். ஒருமுறை கூறுதல், பலமுறை சொல்லுதல், நயமாகக் கூறுதல், கண்டித்துக் கூறுதல், ஆத்திரத்தோடு கூறுதல் ஆகிய எல்லா முறைகளையும் உளநூல் முறையறிந்து பண்புடன் பயன்படுத்திக் கொள்வார். ஒருவன் தீய வழியிற் பொருள் சேர்த்தான். நன்றாக வாழ்ந்தான். ஒருநாள் அவனும் தன் பொருளை இழக்க நேர்ந்தது என்று வைத்துக்கொள்வோம். நாம் அவனுக்காக இரக்கப்படமாட்டோம். அப்போதுதான் அவனை மீட்டும் தவறிப்போகாது காக்க முடியும். அது தெரிந்துதான் வள்ளுவர், “அழக் கொண்ட வெல்லாம் அழப்போம்” என்று கூறுகிறார். நீ பிறரைத் துன்புறுத்தினாய். இப்போது நீ துன்புறுவது முறைதானே? எவ்வளவு நேர்மையான பேச்சு! காமத்துப்பால் முழுதும் அவரது உளநூல் அறிவின் பயனாய் விளைந்த ஒப்பில்லாத இன்பக் களஞ்சியந்தான். ஐயமில்லை.

செய்த நன்றியை மறவாது இருக்க வழி என்ன? பொருமை என்ற தீக்குணத்தை எவ்வாறு ஒழிப்பது? தாங்கமுடியாத துன்பம் வந்தால் என்ன செய்வது? நல்ல மருத்துவர் எவ்வாறு நோய் நாடி, நோய் முதல் நாடி

அதுதணிக்கும் வாய்நாடி வாய்ப்பச் செய்ய வேண்டும்? வாழ்வில் உயர்ந்தால் மனம் எவ்வாறு மாற வேண்டும்? வறுமை வந்தால் எவ்வாறு உள்ளம் உயர வேண்டும்? என்றெல்லாம் அவர் விளக்கும் இடங்கள் வாழ்வில் அவருக்குள்ள மிக ஆழ்ந்த அனுபவத்தைக் காட்டுவனவாகும். “பணிவு வேண்டும். மிக நல்ல அணி அது. எல்லோரையும் விடச் செல்வர்க்கு அது மிக முக்கியம். அதுவே அவர்கட்கொரு செல்வமாகும்.” எவ்வளவு அனுபவம் நிறைந்த உண்மை! “மலரினும் மெல்லிது காமம்!” என்பது அவரது அனுபவத்தில் முதிர்ந்ததுதானே!

நல்ல மனைவியிருந்தால் வீட்டில் மங்கலம் இருக்கும். இல்லாவிட்டால் வீடு வீடாக இருக்காது. இதனை எவ்வளவு வேடிக்கையாகக் கூறுகிறார்? “இல்லதென் இல்லவள் மாண்பானால் உள்ளதென் இல்லவள் மாணுக்கடை?” தீயவர்களுக்கும் விரும்பாதவர்களுக்கும் அறிவுரையும் அறவுரையும் கூறுவது தவறு; அவரோடு சேரக் கூடாது. அது நல்ல அமுதத்தைக் கொண்டு போய்ச் சாக்கடையில் கொட்டுவது போலாகும். “அங்கணத்துள் உக்க அமிழ் தற்றால் தங்கணத்தார் அல்லார்முன் கோட்டி கொளல்” என் கணவன் உள்ளத்தே குடிகொண்டு இருப்பதால் நான் குடாக எதுவும் சாப்பிட மாட்டேன். சாப்பிட்டால் அது அவரைச் சுட்டுவிடாதா?” என்று மனைவி கூறுகின்றாளாம். “நெஞ்சத்தார் காதலவராக வெய்துண்டல் அஞ்சதும் வேபாக் கறிந்து” என்று அதனை வள்ளுவர் சொல்லும் போது அவளது காதற் சிறப்பை உணர்த்துவதோடு நகைச் சுவையையும் அள்ளி வீசுகின்றாரல்லரோ?

காணுதான் காட்டுவான் தான்காணன் காணுதான்
கண்டானும் தான்கண்ட வாறு

துப்பார்க்குத் துப்பாய துப்பாக்கித் துப்பார்க்குத்
துப்பாய தூஉம் மழை

என்ற இடங்களில் ஒரே சொல்லை எவ்வளவு முறை அடுக்கி இன்பம் காட்டுகின்றார். எளிமை, இனிமை, பொருள் ஆழம் இவையே திருக்குறளின் தன்மை. “இன்னு செய்தார்க்கும் இனியவே செய்யாக்கால் என்ன பயத்ததோ சால்பு?” இதன் இனிமையும் எளிமையும், எல்லார்க்கும் கண்டதும் தெரிகின்றது. ஆழம்! ஒரு கன்னத்தில் அடித்தால் அடுத்த கன்னத்தைத் திருப்பிக் காட்டு என்று சொன்ன ஏசுபெருமானையும் மிஞ்சிவிட்டார் வள்ளுவர். கன்னத்தைக் காட்டுவதோடு, இயலும் போது அவனுக்கு நன்மையும் செய்யத் தவறாதே என்பது அவர்கருத்து.

இவ்வளவு திறமையுடைய பெரியார் ஆகையால் தான் அவர் காலத்துக்குப் பின்வந்த ஒவ்வொரு புலவரும் தவறாது வள்ளுவர் தம் சொல்லையும் பொருளையும் பொன்னே போற் போற்றி வந்துள்ளார்கள். தத்தம் நூலிலே எடுத்தாண்டு வள்ளுவர் பரம்பரையையே நிறுவி வழிவழியாகப் போற்றி வந்துள்ளார்கள். அதனை விரித்தால் அதுவே பெரிய நூலாகிவிடும்.

வள்ளுவரின் பண்பாட்டை நாம் நன்கறிந்து போற்ற வேண்டும் என்பதை எண்ணியே பேராசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளையவர்கள், “வள்ளுவர் தம் திருக்குறளை மறுவற நன்குணர்ந்தோர்கள் உள்ளவரோ மநுவாதி ஒருகுலத்துக் கொரு நீதி?” என முழங்கினார் பேரலும். திருவள்ளுவமலை என்ற நூல் வள்ளுவர் பெருமையை விளக்கு தற்கெனவே எழுந்த நூலாம். அதன் ஒவ்வொரு பாடலும் நம் உள்ளம் குளிரும் வகையில் வள்ளுவர் பெருமை

யைத் தெள்ளிதின் விளக்குகின்றது. குறளையே உயிராகக் கொண்டு எழுந்த வெண்பா நூல்களும் பல உண்டு.

வள்ளுவர் பெருமையுணர்ந்து அவர்தம் குறள் வழிநின்று உலக வாழ்வுக்கும் அமைதிக்கும் வழி வகுப்போமாக !

ஓதற் கெளிதாய் உணர்தற்கரிதாகி

வேதப் பொருளாய் மிகவிளங்கித்—தீதற்றோர்

உள்ளுதொ றுள்ளு தொறுள்ள முருக்குமே

வள்ளுவர் வாய்மொழி மாண்பு.

3. பெரிய புராணத்தின் இயற்கை எழில்

பத்திச் சுவை நனி சொட்டச் சொட்டப் பாடும் தெய்வ மாக்கவியாகிய சேக்கிழார் யாத்த பெரிய புராணம் பல் வகையானும் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தது. புலவர் பெருமான் இதற்கு அருமையாக இட்டு வழங்கிய பெயர் திருத்தொண்டர் புராணம் என்பதாகும். திருத்தொண்டர் என்ற தொடர் வன்ஞெண்டரெனவும், தம்பிரான் தோழர் எனவும் ஆளுடைய நம்பி எனவும் போற்றப் படும் சுந்தரர் பெருமானைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளின் இந் நூல் சுந்தரர் புராணம் என ஆகின்றது. சுந்தரர் புராணம், புராணம் என்று நாம் இன்று கூறும் தல புராணக் கதையன்று. உண்மையில் அது சுந்தரர் காப்பியம். சுந்தரப் பெருங்காப்பியம், சுந்தரரைத் தன்னிகரில்லாத் தலைவராகக் கொண்டு மலை கடல் நாடு வளநகர் பருவம் முதலிய பல்வேறு வன்னனைக்கும் நிலைகளமாய் விளங்குவது. அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற நான்கு பேறுகளையும் உணர்த்தி உயர்ந்து விளங்குவது.

காப்பியங்கள் பல வகையானவை. சிலவற்றில் உலகைக் காணலாம். சிலவற்றில் உயிரைக் காணலாம். சிலவற்றில் கடவுளைக் காணலாம். ஆனால் மூன்றையும் ஒருங்கே காட்டும் காப்பியங்கள் மிகமிகச் சில. அவற்றுள்

பெரிய புராணம் தலை சிறந்தது எனலாம். திருத்தொண்டத் தொகையாய் அரும்பித் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியாய் மலர்ந்து திருத்தொண்டர் புராணமாகக்கனிந்து பழுத்த காப்பியமே பெரிய புராணம். உலகெலாம் எனத் தொடங்கி உலகெலாம் எனத் தொடர்ந்து உலகெலாம் என மங்கலம் முழங்கும் இக் காப்பியத்தின் மாண்பினை என்னென்பது? இக் காப்பியத்தின்கண்புலவர் பெருமான் இயற்கையோடு இயைந்து நின்று இயற்கையைப் படம்பிடித்துக் காட்டும் எழில் ஆற்றல் தனிச் சிறப்புடையதாகும். சுந்தரர் காப்பியம் அவர்தம் வரலாறு மட்டும் அன்றே! அவரறிந்த அவ்வளவு அடியார்களின் வரலாற்றையும் ஒருங்கே கொண்டு விளங்குவதாயிற்றே! இவ்வாறு தனியடியார் தொகையடியார் அனைவர் வரலாறுகளையும் தனித்தனியே தனித்தனிக்காப்பியமாகக் கொள்ளும் அளவில் முழுமை மணங்கமழச் சேக்கிழார் யாத்திருக்கும் மாண்பு மற்றைப் புலவர்கட்கில்லாத தனி நலம் எனலாம். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அவர் காட்டும் ஓவியம் யாவும் நூலொடு பொருந்தித் துணைநின்று நூற்பொருளின் உயிர்ப்பண்பு சிதையாவண்ணம் பொலிவுற்று விளங்குவதை எண்ணி எண்ணிப் பாராட்டக் கடமைப் பட்டுள்ளோம்.

திருக்கயிலை மலைச் சிறப்பில் தொடங்குகின்றது காப்பியம். அம் மலையின் அழகையும் பெருமையையும் கூறும் பொழுதே ஆங்கோர் வண்ண ஓவியத்தைப் பண்ணி மகிழ்விக்கின்றார் சேக்கிழார்.

உலகம் ஒரு மாணிக்கக் கொடி. தலங்கள் யாவும் அக் கொடியின் இலைகள். அதன் உச்சியில் மலர்ந்த வெண்மலரே திருக்கயிலாயம். எவ்வளவு எளிதாக அமைந்து ஈறிலா இன்பம் பயக்கின்றது இவ்வன்னனை?

சோறு கொழிக்கும் சோழத் திருவள நாட்டில் குழந்தைகள் சிறு வீடு கட்டிச் சிறு சோறு சமைத்து விளையாடும் காட்சியைப் பாருங்கள்! நீரும் நிலமும் வளமாக இருத்தலின் சங்குகளுக்குப் பஞ்சம் இல்லை. சங்குகளே சமையற் பாணைகள். முத்தே அரிசி. தேனே உலைநீர். ஆமை முதுகே அடுப்பு. அவ்வடுப்பின்மீது பாணை வைத்து நெருப்பு மூட்ட வேண்டுமே! எண்ணெயில்லை; எரிவிறகில்லை; 'எலக்டிரிசிடி' எனும் மின்சாரமும் இல்லை. ஆனால் அடுப்பெரிகின்றது. ஆம்பல் மலரின் செக்கச் சிவந்த நிறத்தை அறிந்துணர்ந்த பெரியார் அதனையே அடுப்பின் நெருப்பாக வைத்துக் கூறியுள்ள பெருமையை வியக்காதவரும் உண்டோ? "அள்ளற் பழனத்து அரக்காம்பல் வாயவிழ வெள்ளந் தீப்பட்டதெனப்" புள்ளினங்கள் அஞ்சின எனக் கூறும் முத்தொள்ளாயிரப் பாடல் இங்கு நினைவுக்கு வருகின்றது.

திருவாரூரின் கண் எங்குப் பார்த்தாலும் கிள்ளைகள் திருப்பதிகம் பாடுகின்றன. நாகணவாய் என்னும் பூவைகள் உருகிநின்று கேட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன. இக்காட்சியைக் கண்டு உருகாதவர் யார் என்று கேட்கின்றார் சேக்கிழார்.

கண்ணப்பர் தோன்றிய பொத்தப்பி நாடு மலைநாடு. அந் நாட்டு மக்களின் இயற்கை வளத்தை உள்ளதனை உள்ளபடி எடுத்துக் காட்டுகின்ற மாட்சியைப் பாருங்கள். உணவு ஒன்றைச் சொன்னால் போதாதா? "செந்தினை இடியும் தேனும் அருந்துவார் தேனில் தோய்த்து வெந்த ஊன் அயில்வார் வேரி விளங்கனிக்க வளம் கொள்வார் நந்திய ஈயம் உண்டி நசையொடு மிசைவார் வெவ்வேறு) அந்தமில் உணவின் மேலோர் ஆயினர் அளவி லார்கள்." தேன். தினைமா. ஊனைத் தேனில் தோய்த்

துண்பராம். ஈசல் மிக உயர்ந்த உணவு. அவர்கள் உணவுக்கு இணையுண்டோ?

நீரில்லாத ஆறு பாலாறு. இதன் நயத்தை இன்றும் நாம் எண்ணி மகிழ்கின்றோம். இதனை உய்த்து உணர்த்துகின்றார் சேக்கிழார் பெருமான். பாலாற்றில், ஓடும் தண்ணீர் இல்லை; ஆனால் மணலைத் தோண்டினால் ஊறும் தண்ணீர் பொங்கி எழும். இயற்கை நிலையில் தாய்மார்பில் பால் இல்லை. ஆனால் அன்புக் குழந்தை பாலுண்ணப் புகுந்து மார்பினைத் தீடவுங்கால் தாய்ப்பால் சுரந்து பொங்குகின்றது. இரண்டையும் ஒன்றுபடுத்திக் காட்டுகின்றார் சேக்கிழார் :

பிள்ளைதவரப் பெருகுபாற்சொரி முலைத்தாய்போல்
மள்ளர் வேனிலின் மணல்திடர் பிசைந்து கைவருட
வெள்ளநீர் இருமருங்கு கால்வழி மிதந்தேறிப்
பள்ள நீள்வயல் பருமடை உடைப்பதுபாலி

கம்பர் பெருமான் “சரயு”வென்பது தாய்முலை அன்னது என்றதும் இங்கு ஒப்பு நோக்கி மகிழ்த்தக்கது. திருமுனைப்பாடி நாடு பெருமை மிக வாய்ந்தது. அப்பரும் ஆலால சுந்தரரும் தோன்றிய அருமைத்திரு நாடு அது. அந்த நாட்டு மருதவளம் எப்படியிருந்தது?

கடைஞர்மிடை வயற்குறைத்த கரும்புகுறைபொழி கொழுஞ்சாறு இடைதொடுத்த தேன்கிறிய இழிந்தொழுகு நீத்தமுடன் புடைபரந்து னிமிரெலிப்பப் புதுப்புனல்போய் மடையுடைப்ப உடைமடையக் கரும்பு கட்டியினடைப்ப ஊர்கள்தொறும்

சிலப்பதிகாரத்தே நாடுகாண் காதையிற் கவுந்தியடிகள் வாயிலாகக் கண்ணகிக்கு இத்தகையதோர் காட்சியை எடுத்துக்காட்டுகின்றார் இளங்கோவடிகள். கரும்பஞ்சாறும் தேனும் நீரொடு கலந்து மிகுதியாகி மடை

களை உடைக்கின்றன. உடைந்த மடையை அடைப்பதற்கு வெல்லக் கட்டிகளே கல்லாக உதவுகின்றன. “குழை கொண்டு கோழி எறியும் வாழ்க்கை” எனப் பட்டினப் பாடையும் கூறுகின்றது. வீறுகோளனியெனப் புலவர் போற்றும் அணிக்கு இதனினும் சிறந்த எடுத்துக் காட்டும் உண்டோ?

அந்த நாட்டு வயல்களில் வாழைத் தாறுகள் அணியணியாய் யானைப் படைகளாகவும், வளைந்த கதிர்களை யுடைய செந்நெற் பயிர்கள் குதிரைப் படைகளாகவும் பெரிய பெரிய வண்டிகள் தேர்ப் படைகளாகவும், வேலை செய்யும் உழவர் கூட்டம் காலாட் படைகளாகவும் விளங்கும் காட்சி சேக்கிழார் உள்ளத்தைக் கவர்ந்து விடுகின்றது. வயல்களில் நாற்படைகளையும் கூட்டிக்காட்டும் வன்மையை என்னென்பது?

கடல் வளம் வேண்டாவா? அதிபத்த நாயனார் புராணத்தில் நாகைப்பட்டினக் கடற்கரைக் காட்சியைக் காணலாம். கடற்கரையில் கேட்கும் ஒலிகளையெல்லாம் தொகுத்துக் கூறுகின்றார் புலவர். சிலப்பதிகாரத்து நாடு காண் காதையின் கண்ணும் மலைபடுகடாம் என்ற பத்துப் பாட்டின் கண்ணும் அடுக்கி அடுக்கிக் கூறப்பட்டுள்ள ஒலி வரிசைகளை இங்கே காணலாம்.

வலைநெடுந்தொடர் வடம்புடை வலிப்பவரொலியும்
விலை பகர்ந்து மீன்குவை கொடுப்பவர் விளியொலியும்
தலைசிறந்த வெள்வளை சொரிபவர் தழங்கொலியும்
அலைநெடுங்கடல் அதிரொலிக் கெதிரொலி அனைய

இயற்கையை இயற்கையாகக் காட்டக் கண்டோம். இசையினால் இயற்கை, இயற்கையிழந்து மாறி உருகுகின்ற நிலையை ஆராய நாயனாரின் திருமணிவாய்த் தீங்

குழலிசையின் சிறப்பிற் காண்போம். அவ்விசை அமுத மாயிருந்தது. அதன் இனிமையில் பசுமந்தைகள் மேய்வதை மறந்து நின்றன. தாய் மடியில் பால் சுவைத்த பச்சிளங் கன்றுகள் தங்களை மறந்தன. காட்டு விலங்குகள் யாவும் மயிர் சிலிர்த்து மயங்கின. பறவைகள் மயங்கின. கோவலர் மயங்கினர். நாகலோகத்தினரும், மலையுறை அணங்குகளும், விஞ்சையர், சாரணர், விண்மகளிர் எல்லோரும் விரைந்துவந்து உருகினர். பாம்பும் மயிலும் பகை மறந்தன. சிங்கமும் யானையும் சேர்ந்து நின்றன. மானும் புலியும் ஒருங்கே நின்றன. இது மட்டுமா? பாருங்கள் சேக்கிழார் காப்பியத்தை! பருகுங்கள் இசை நயத்தை. காற்று விசைத்து அசையவில்லை. மலையருவிகளும் கர்ட்டாறுகளும் ஓசையுடன் ஓடவில்லை. மேகங்கள் புடைபெயரவில்லை. மழை பொழியவில்லை. இடி முழங்குவதும் நின்றது. என்னே இசையின் ஆற்றல்! செகப்பிரியருக்கும் சேக்கிழாருக்கும் பரஞ்சோதியாருக்கும் திருத்தக்க தேவருக்கும் உள்ள ஒற்றுமைநயமன்றோ இவ்வுருகும் காட்சி?

இருளின் கருமையைச் சேக்கிழார் கூறுங்கால் பொது மகளிர் மனவிருளும் வஞ்சகரின் வினை இருளும் திருவைந்தெழுத்துணராத் திருவிலார் நெஞ்சத் திருளும் அவர்கண்முன் வந்து நிற்கின்றன. இருள்மைக் குழம்பாகிப் படிந்து கிடக்கின்றது என்றும் அவர் கூறுகின்றார்.

நிலாவுதிக்கின்றது. இரவைப் பெண்ணாகவும் நிலாவுதிப்பதை அவள் புன்முறுவல் செய்வதாகவும் கூறும் சேக்கிழார் அதற்குத் தகுந்த காரணமும் காட்டுகின்றார். சுந்தரரைப் போன்ற ஆற்றல் வாய்ந்த ஆடவர் இலர். அச் சுந்தரரே பரவையாரை நினைந்துருகி நிற்பாரேல் மற்றையர் நிலை என்னும்? பெண்களின் அழகுக்குப் பிழைப்

பார் யாரே? என்று எண்ணினோளாம் கங்குலாகிய நங்கை-
பெண் குலத்தின் வெற்றியை எண்ணிப் பெருமிதத்தால்
புன்முறுவல் செய்தாளாம். அப் புன்முறுவலின் தோற்-
றமே நிலவின் தோற்றமாம். எவ்வளவு பெரிய கற்பனை?
பொய்யென மறுத்தலும் எளிதோ?

சுந்தரர் பரவையாரை எண்ணி உருகும் நிலையில்
தனிமையாய் வருந்துகின்றார். அப்போது தென்றல் வீசு-
கின்றது. சுண்ணாம்பு நீற்றறை அப்பருக்கு வீசுதென்ற-
லாய் இனித்துக் குளிர்ந்தது. ஆனால் இளந்தென்றல்—
மந்தமாருதம்—சுந்தரருக்கு நெருப்பாய்ச் சுடுகின்றது.
ஏன்? சுந்தரர் கேட்கின்றார், “ஏ! மந்த மாருதமே!
தமிழ் பிறந்த பொதிய மலையில் பிறந்தாய். பொன்னி
வளநாட்டுத் தட மெல்லாம் புரண்டாய். உன்னிடத்தில்
‘சூடு’ (வெப்பம்) எப்படி வந்தது? இக் கொடுமையை
நீ எங்கே கற்றாய்?” என்று.

இவ்வாறு கற்பனைக் கொழுந்தாய் உயர்வு நவற்சி
தற்குறிப்பேற்றம் முதலிய எழில் பெற்றுத் தன்மை
நவற்சியும் விரவிவரச் சேக்கிழார் பெருமான் காட்டிய
இயற்கைச் சித்திரத்தை—எழிலார் ஓவியத்தை—இச்சிறு
நேரத்தில் ஓரளவு கண்டோம்.

தேவாரமும் திருவாசகமும் செந்தமிழ்ச் சங்க இலக்-
கியங்களும் சிலம்பும் கம்பன் கவியும் ஒருங்கு சேர்ந்து
நின்று விளங்கும் பெட்டகமாகவும் கருவூலமாகவும்
விளங்கும் இக் காப்பியத்தின் இலக்கியச் சுவையை எண்-
ணிநால் நெஞ்சினிக்கும்; எடுத்துக் கூறினால் வாயினிக்கும்;
எழுதிக் காட்டினால் ஏடும் இனிக்குமன்றோ! எளிமைக்கு
எளிமை. இனிமைக்கு இனிமை. ஆழத்துக்கு ஆழம்!
எதனை இழந்தாலும் இதனை இழக்க ஒருப்படேம்!

4. கலிங்கத்துப் பரணி

தமிழர் வாழ்வில் போரும், கொடையும், காதலும் மிகவுயர்ந்த இடம் பெறுகின்றன. பழந்தமிழரின் பண்பாட்டைக் கண்ணாடி போற் காட்டுவனவே சங்க இலக்கியங்கள். காதலை அகத்துறை எனவும் மற்றவற்றை யெல்லாம் புறத்துறை எனவும் கூறினர். புறத்துறையில் கல்வி, கொடை, கலைவளர்ச்சி, ஒப்புரவு, நாட்டுப் பற்று, மொழிப் பற்று, வீரம் என்னும் பலவும் இடம் பெற்றுள்ளன. என்றாலும் சங்க இலக்கியத்துள் புறம், புறப் பொருள் என்று தொடங்கியவுடனேயே நம் அகக்கண் முன் காட்சியளிப்பது 'போர்' ஒன்றேயாகும். போர் என்றால் இப்போது நடைபெறும் போரை எண்ணிப் பார்க்கக் கூடாது. இன்றைய போர்கள் யாவும் நல்ல அடிப்படையில் நல்ல செயல் முறையில் இல்லை என்பது அசைக்கமுடியாத உண்மை. ஆனால் அக் காலத்தில் போர் ஒரு கலையாக இருந்திருக்கிறது. இரு சாராரின் ஆண்மையை, மறத்தை, அதாவது திறமைவாய்ந்த வீரத்தை உறுதி செய்யும் போட்டிப் பந்தயமாகவே—வேடிக்கை விளையாட்டாகவே (Sports & Tournament) அக் காலத்தில் நடைபெற்று வந்திருக்கின்றது. இதற்கு எத்துணையோ சான்றுகள் காட்டலாம். இரண்டு சார்பினரும் போர் செய்ய வேண்டும் என்று முடிவுக்கு வந்ததும் ஒரு நல்ல அறநெறியைக் கடைப்பிடிப்பர். இருவர்க்கும் பொது

வான இடத்திலேதான் போர்க்களம் குறிக்கப்படும். இருந்தாலும் தமது போரில் நேரடியாகப் பங்கு கொள்ளாத உயிர்களைக் கொல்லவே மாட்டார்கள். அவைகளை எப்படிச் காப்பாற்றுவது என்று முன் கூட்டியே திட்டம் இட்டுவிடுவர். “போர் தொடங்குகிறோம். போர்த் தன்மை—மறம்—இல்லாதவர்கள் பாதுகாப்பான வேற்றிடம் சென்றுவிட வேண்டும். பசு, பசுத்தன்மையுடைய அந்தணர், பெண்கள், நோயாளிகள், மக்கட்பேறு பெறாத இளைஞர் ஆகிய அனைவரும் பாதுகாப்புப்பெறுக” என்று பறையறைந்த பின்னரே போர்நிகழ்ச்சிகள் தொடங்கும். பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியை நெட்டிமையார் என்ற புலவர் பாடிய புறநானூற்றுப் பாடலில் இக் கருத்து வந்துள்ளது.

ஆவும் ஆனியற் பார்ப்பன மாக்களும்
பெண்டிரும் பிணியுடையீரும் பேணித்
தென்புலம் வாழ்நர்க்கு அருங்கடன் இறுக்கும்
பொன் போற் புதல்வர்ப் பெருஅ தீரும்

எம் அம்பு கடிவிதும் நும் அரண் சேர்மின் புறம். 9

என்று கூறுவதால், அறத்தின் வழியே போர்புரிந்த நல்ல கொள்கையைத் தமிழர் மதித்தனர் என அறிகிறோம்.

மறம் விளங்கும் போரினையும் அறம் வழுவாத நெறிப் படுத்திப் பெருமைகொண்ட தமிழர் அதனைத் தனிக் கலையாகவே போற்றிவந்துள்ளனர். போரின் முன் அறிவிப்பு நிகழ்ச்சிகளை வெட்சி, கரந்தை என்றும், படை எடுப்பை வஞ்சி என்றும் எதிர்த்து நின்றலைக் காஞ்சி என்றும் போர்புரிவதைத் தும்பை என்றும் முற்றுகையை உழிஞை என்றும் மதில் காத்துக் கொள்வதை நொச்சி என்றும் வெற்றியை வாகை என்றும் திணைபிரித்துப் பாடிப் புகழ் ஈட்டினர் தமிழ்ப்புலவர். கலையுணர்ச்சியால் எழுந்த

போர் காலப்போக்கில் உரிமையைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளவும் ஆற்றலைவெளிப்படுத்திப் பெருக்கிக் கொள்ளவும் பயன்படலாயிற்று. வென்றவனுடைய வெற்றியை மிகுத்துப்பாடுதலும் பேசுதலும் அதிகமாக அதிகமாகப் போரின் மற்றைப் பிரிவுகளை ஒருவாறு ஒதுக்கிவிட்டு வாகையாகிய வெற்றியை மட்டும் சிறப்பித்துப் பாட விரும்பினர் புலவர். அந்த நுணுக்க உணர்ச்சியே பரணி என்னும் இலக்கியப் புதுத்துறையைப் படைத்துக் கொடுத்தது.

பரணி என்றால் என்ன? பரணி என்பது மிகச் சிறந்த வீரன் ஒருவனின் வெற்றியைப்பாடும் புதுமை இலக்கியம். “ஆனை ஆயிரம் அமரிடை வென்ற மானவனுக்கு வகுப் பது பரணி” என்ற இலக்கண விதிகொண்டு எழுந்த இறவாத இலக்கியங்கள் ஏன் பரணி என்று பெயர் பெற்றன? வெற்றிக் கடவுள் கொற்றவையாகிய காளி. அவள் திருநட்சத்திரமாகிய பரணியை வெற்றி நூலுக்கும் பெயராகக் கொண்டனர் புலவர். அன்றியும் போர்க்களத்தில் பரண்மீது இருந்து கொண்டே போர்நிகழ்ச்சிகளைக் கண்ணாரக் கண்டு தீட்டப்படும் காப்பியமாதல் பற்றியும் அப் பெயர் தோன்றியிருக்கலாம். “தரணி வென்று பரணி கொண்டான்” “பரணிபாடிப் பரிசு பெற்றார்” எனவும் அச் சொல் பயின்று வருவதைக் காண்கிறோம். வெற்றியை மிகுத்துச் சொல்லும் தனிப்போக்கினை யுடையபரணியில் போரின் கடுமை, பிணக்குவியல், இரத்த ஆறு, குறையுடலங்களின் கூத்தாட்டம் ஆகியவை பற்றிக் கூறித்தானே ஆக வேண்டும்? அந்நிலையில் ஓர் அழகான இன்பக்கற்பனை எழுகின்றது. பேய்கள் வருகின்றன, அழிந்து பட்ட உடல்களைத் தின்பதற்கு. பேய்கள் யார்? காளியின் பரிவாரங்கள்! வெற்றித்தலைவியின் பெயரால்

பாடப்பெறும் பரணிநூலில் காளியின் பரிவாரங்களுக்கும் இடமளிப்பது எவ்வளவு பொருத்தம் ! அது மட்டுமா ? பேய்களைக் கற்பனை செய்து கொண்டால், அவைகளை வைத்துக்கொண்டு புதுப்புதுச் செய்திகளைக் கூறி நகைச் சுவையும் வியப்புச் சுவையும் அவலச்சுவையும் மிக எளிதாக அமைத்துவிட முடியும். பேய்கள் கூழ்சமைத்துண்பதாக வைத்துக்கொண்டு அவற்றின் வாயிலாகவே பரணிச் செய்திகளையெல்லாம் அமைத்துக் கூறுவது இவ் விலக்கியத்தின் தனித்தன்மை யெனலாம்.

பரணி நூல் அமைப்புமுறை எவ்வாறு இருக்கும் ? முதலில் கடவுள் வாழ்த்து; அடுத்துக் கடைதிறப்பு என்னும் பகுதி. போர் நிகழ்ச்சிகளைப் பாடக் கேட்பதற்குக் கதவு திறக்க வேண்டும் என ஊடியிருக்கும் தலைவிமார் களை நோக்கி இன்பம் சொட்டச் சொட்டப் பாடப்படும். பிறகு காளியைப் பாட வேண்டும். தேவியைப் பாடுமுன் அவள் இருக்கும் காடு பாடுதலும், கோயில் பாடுதலும், பின்னர் அவள் பரிவாரங்களாகிய பேய்களையும் அவற்றின் நிகழ்ச்சிகளையும் பாடுதலும் வேண்டும். எந்த வீரனுடைய பரணி பாடுகின்றோமோ அவனுடைய பரம்பரை வரலாறும் அவதாரச் சிறப்பும் போர்க்களத் திறமையும் வரும். இவ்வாறு படித்தவரோடு பாமரரும் சுவைக்கும் வண்ணம் பரணி பாடப்படுதல் உண்டு. இப் பரணியில் “இந்திர சாலம்” என்ற பிரிவு வேடிக்கையாக மகிழ்ச்சியூட்டுதற்கு எனவே அமைந்ததாகும்.

இவ் வண்ணம் தோன்றிய பரணி நூல்களுள் கலிங்கத்துப் பரணி என்னும் நூலே எல்லாவகையானும் முதலிடம் பெறுதற்குரியது. கி. பி. பதினேராம் நூற்றாண்டில் தென்னகத்தில் சீரும் சிறப்பும் மிகப்பெற்றுத் திகழ்ந்த சோழன் குலோத்துங்கனைத் தலைவனாகக்

கொண்டு சயங்கொண்டார் என்ற பெரியார் தீட்டிய பனுவல்தான் கலிங்கத்துப் பரணி. கலிங்க வெற்றியைப் பற்றிக் கூறும் இப் பரணியே தரணியில் தன்னிகரற்று விளங்குகின்றது. பரணி பாடுவதில் சயங்கொண்டார் பெற்ற வெற்றிக்கும் இதுவே இசைந்த சான்று. “பரணிக் கோர் சயங் கொண்டான்” என்ற ஒரு வரியே அவரது பெருமை அனைத்தையும் அடக்கிக் கொண்டுள்ளது. பரணியின் உறுப்புக்களை யெல்லாம் குறைவறப் படைத்துக் கொண்டு இலக்கியச்சுவை சொட்டச் சொட்ட இனிக்கும் தமிழில் இவர் பாடியுள்ள பெருமையை எவ்வளவு புகழ்ந்தாலும் மிகையாகாது.

கடவுள் வாழ்த்தைத் தொடங்குகின்ற பொழுதே கவிதை வெள்ளத்தின் ஓட்டம் நம்மைக் கவர்ந்து கொள்ளுகின்றது.

புயல் வண்ணன் புனல்வார்க்கப் பூமிசையோன்

தொழில்காட்டப் புவன வாழ்க்கைச்

செயல் வண்ணம் நிலைநிறுத்த மலைமகளைப்

புணர்ந்தவனைச் சிந்தை செய்வாம் !

அருமறையின் நெறிகாட்ட அயன் பயந்த

நிலமகளை அண்டங்காக்கும்

உரிமையினிற் கைப்பிடித்த உபயகுலோத்

தமனபயன் வாழ்க என்றே.

அரசன் வாழுகிறான். அவன் நெடிது வாழ வேண்டும். ஏன்? அவனுடைய வாழ்வே மற்றைய உயிர்களின் வாழ்வு ! அறநெறியும் மறைநெறியும் செயற்பட ஒழுகின்றான் சோழவேந்தன். அவ்வாறு வாழ்ந்து காட்டவே அவன் நாடாட்சியை ஏற்றுக்கொள்கின்றான். அவன் ஆட்சி ஏற்றுக் கொள்வதைத் திருமணமாக்கிக் கவிதை

நடையிற் கூறுகின்றார் புலவர். அயன் படைத்த நிலைமகளை உரிமையுடன் கைப்பிடித்தான் என்பது கவிதை. அண்டம் அனைத்தையும் காக்கும் ஆற்றல் அந்த நல்ல மன்னனுக்கு இருக்கின்றது! எனவே அக் கண்கண்ட தெய்வம் வாழ வேண்டுமென்று விண்கண்ட தெய்வத்தை வேண்டுகின்றார். மண்கண்ட தெய்வத்துக்கும் விண்கண்ட தெய்வத்துக்கும் உள்ள ஒப்புமையையும் கூறுகின்றார். சிவனுக்கு உருவம் இல்லை. உருவம் இருப்பதாகவும் சக்தியை மணந்து கொள்வதாகவும் கூறுவது மிக நல்ல கற்பனை. சிவம் அன்பு. சக்தி ஆற்றல். அன்பும் ஆற்றலும் சேர்வதுதான் சிவ சக்திக் கலப்பு. இரண்டும் இன்றி உலகம் நடைபெறுது. இவ்வாறு கொண்டால் இக் கற்பனை நயம் இன்பம் தரும். “புலவன் வாழ்க்கைச் செயல்வண்ணம் நிலைநிறுத்த மலைமகளைப் புணர்ந்தவன்” என்பது புலவர் வாய்மொழி. மணிவாசகரின் திருவாசகத்தும் இக் கருத்து விதந்து கூறப்பட்டுள்ளது. எடுத்த எடுப்பிலேயே இறைவன் திருமணக்கோலத்தைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றார். தங்கை என்ற உரிமையால் திருமால் நீர்வார்த்துக் கொடுக்கின்றான். உலகைப்படைக்கும் அந்தண முதல்வனாகிய அயனே திருமணச்சடங்கு செய்கின்றானாம்! அந்தத் திருமணத்தைக் கற்பனை செய்து பாருங்கள்! சிவபெருமானுக்கும் சோழனுக்கும் உள்ள ஒற்றுமை நயம் பாராட்டி மகிழ்த்தக்கது. இவ்வாறே மற்றைக் கடவுளராகிய திருமால், நான்முகன், அறுமுகன் ஆனைமுகன், ஞாயிறு என்பவர்களை வணங்கும் பாடல்களிலும் குலோத்துங்கனை அவ்வக் கடவுள்மாரோடு ஒப்பிட்டுப் பாடியுள்ளது புலவரின் நுண்மாண் நுழைபுலத்துக்குச் சான்றாகும். ஆசிரியர் சயங்கொண்டார் சமணசமயத்தினர் என்பர். இவரது சர்வசமய சம்மத

மனப்பான்மையை எவ்வாறு புகழ்வது? நாம் எல்லோரும் பெருமைப்படத்தக்க சிறந்த பண்பல்லவா இது?

‘போர் பாடுவதற்குக் கதவு திறந்து விடுங்கள்’ என்று ஊடியிருக்கும் தலைவியரை நோக்கிப் பாடியுள்ள பாடல் ஒவ்வொன்றும் ஒரு நாடகக் காட்சியாய் நின்று மகிழ்வுட்டக் காண்கின்றோம். ஒரே ஒரு பாடல்! தலைவன் தலைவியர் அன்பின் எல்லையை அழகுபடக் காட்டுவதாகும். காதல் உணவுக்கு உப்புச்சுவையே ஊடல். ஊடலில் ஒதுங்கி நிற்கிறாள் தலைவி! எட்டித் துகிலைப்பிடித்துக் கொள்கிறான் தலைவன். “விடுங்கள்!” என்று வெகுண்டு கூறுகிறாள் தலைவி. அப்படித்தான் எல்லோரும் எண்ணுகின்றோம்? ஆனால் வெகுளியை விட அன்பும் இன்பமுமே அவள்மொழியில் அதிகமாம்! அவள் ‘விடுங்கள்’ என்பதற்குப் பொருள் “விட்டுவிடு” என்பதல்லவாம்! ‘பிடித்துக்கொள்ளுங்கள்’ என்பதுதான் உண்மைப் பொருளாம்! குறத்தி சாடை குறவனுக்குத்தான் தெரியும்! இதோ பாடல்!

விடுமின் எங்கள்துகில் விடுமின் என்று முனி

வெகுளி மென்குதலை துகிலினைப்

பிடிமின் என்றபொருள் விளையின்றருள்செய்

பெடைநலீர்க்கடைகள்திறமினோ

இவ்வாறு கூறினால் கதவுதிறப்பதற்குத் தடைஇராது என்று அறிந்து தம் உளநூற்புலமையும் வெளிப்படுமாறன்றோ பாடுகிறார்!

காளி வாழும் காடு அவளுக்கேற்பவே மிகவும் வன்மையாய்க் கடும் பாலையாய் வறண்டு நிற்கும். வெயிலும் வறட்சியும் அதிகம். நிழலே இராது. அங்குள்ள மணல் எவ்வளவு ஆற்றல் (வறட்சி) கொண்டது தெரி

யுமா ? அம் மணல் ஒன்றைக் கடலில் இட்டால் போது மாம். கடல்முழுதும் வற்றிவிடுமாம். இதனை ஆசிரியர் எப்படிச் கூறுகிறார் ? இராமாயணத்தில் தென்கடலில் சேது அணைகட்டிய விவரம் நமக்குத் தெரியும். அவ்வணை எழுப்புதற்குக் குரங்குகள் அரும்பாடுபட்டன. மலைகளையும் மரங்களையும் பிடுங்கி எறிந்து கையோய்ந்து கர்லோய்ந்து சோர்ந்து நின்றன. அவைகளுக்கு இந்தப் பாலைவனத்தின் மணல் ஒன்று கிஷ்டக்காமல் போனமைக் காக ஆசிரியர் இரக்கம் கொள்கின்றார்.

அணிகொண்ட குரங்கினங்கள் அலைகடலுக் கப்பாலை

மணலொன்று காணாமல் வரையெடுத்து மயங்கினவே

என்ற இப் பாட்டைத் திருப்பித் திருப்பிப் படிக்க விரும்பாதவரும் உண்டோ ? எளிய சொற்களில் இனிமையும் இசையும் இயைந்து நிற்கின்ற நயமே நயம் ! இவ்வாறே கோயிலையும் தேவியையும் பாடியுள்ள பகுதிகளும் இன்பம் ஊட்டுவனவாம். தேவியின் பரிவாரங்களாகிய பேய்களைப் பாடும் பகுதியும் பேய்களின் விளையாடலாகிய இந்திரசாலம் என்னும் பகுதியும் நகைச்சுவைக் களஞ்சியங்களாகும். இராச பாரம்பரியம் என்னும் பகுதியில் சோழர் வரலாறு திறம்படக் காணப்படுகின்றது. இந் நூலின் வரலாற்றுப் பெருமைக்கு (Historical value) இப்பகுதி மிகச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். கரிகாலன் தன்மீது பாடப்பட்ட பட்டினப்பாலை என்ற நூலை மதித்துப் பாராட்டிப்புலவருக்குப் பதினாறு லட்சம்பொன் பரிசளித்த செய்தியும் இமயத்தில் புகழ்பொறித்த செய்தியும் கூறப்படுகின்றன.

பேய்கள் பசியால் கதறுகின்றன. காளிதேவியிடம் முறையிடுகின்றன. பசிக்கொடுமையையும் குமுறலையும் அவலத்தையும் கேளுங்கள் :

பதடிகளாய்க் காற்றடிப்ப நிலை நிலாமல்
 பறக்கின்றோம்! பசிக்கலைந்து பாதி நாக்கும்
 உதடுகளில் பாதியும் தின்று ஒருவாய் ஆனோம்.
 உனக்கடிமை அடியேமை ஒடப்பாராய்!

பசிக்கொடுமையால் பேய்கள் தத்தம் நாக்கையும்
 உதடுகளையுமே சாப்பிடத்தொடங்கி விட்டனவாம். எண்ணும்போதே நெஞ்சு துணுக்குறுகின்றது. நகையும்
 அவலமும் பிணைந்து தேர்ன்றுகின்றன.

அரசனே தெய்வம். தெய்வத்தின் திருஅவதாரமே
 மன்னன் குலோத்துங்கன் என்ற கருத்து, அவதாரம்
 என்ற பகுதியில் நன்கு வற்புறுத்தப்படுகிறது. தொல்
 காப்பியரும் நம்மாழ்வாரும் பிறரும் கொண்ட கருத்துக்
 குப் புத்துணர்ச்சி யூட்டுகின்றார் புலவர். மக்கள் - மன்
 னன் உறவு எவ்வளவு சிறப்புடன் திகழ்ந்து விளங்கியிருக்
 கின்றது !

கலிங்கவேந்தன் திறை கொடாமையால் வெகுண்
 டெழுந்தன சோழன்படைகள். கருணாகரத்தொண்டை
 மான் தலைமையில் அப் படைகள் செல்லுகின்றன. கண்
 டவர் அதிசயித்தனர். மருண்டு நின்றனர்.

கடல் கலக்கல் கொல் ? மலை இடித்தல் கொல் ?

கடுவிடப் பொறிப் பண பணிப்

பிடர் ஓடித்தல் கொல் படைநினைப்பெனப்

பிரள யத்தினில் திரளவே.

இப் படைகளின் நோக்கம் கடலைக் கலக்குவதா ? மலை
 களை நொறுக்குவதா? என்றெல்லாம் எண்ணத் தோன்று
 கின்றதாம்.

படைகள் சென்று கலிங்கநாட்டைச் சூழ்ந்து கொள்
 கின்றன. மக்கள் பதறுகின்றனர். மந்திரி இடித்துரைத்தும்

கேளாமல் கலிங்க மன்னன் அனந்தபன்மன் போர்தொடுக்கின்றான். சிறைப்படுகின்றான். கருணாகரன் வெற்றியுடன் மீளுகின்றான். அவன் வெற்றி சோழன் வெற்றியாகிறது. அதனைக்கொண்டுதான் பரணிபாடுகின்றார் சயங்கொண்டார். கலிங்க மன்னனின் மன எழுச்சியும் அவன் அமைச்சனின் அஞ்சாத இடித்துரையும் பாராட்டத்தகு முறையில் வரையப்பட்டுள்ளன.

பயப்படாதீர்கள் ! போர் வந்துவிடவில்லை ! போர் பற்றிய பாடல்தான் !

எடு மெடு மெடு மென எடுத்ததோர்

இகலொலி கடலொலி மிகக்கவே

விடு விடு விடுபரி கரிக்குழாம் விடும்

விடு மெனுமொலி மிகைக்கவே !

கடலும் கடலும் போல் படைகள் கலந்தன. திரையும் திரையும் போல் குதிரைகளும், மலையும் மலையும் போல் யானைகளும், முகிலும் முகிலும்போல் தேர்களும், புலியும் புலியும்போல் வீரர்களும், சிங்கமும் சிங்கமும்போல் அரசர்களும் போர் செய்ததாகக் கூறுவதில் அமைந்துள்ள உவமை நலம் உலகம் உள்ளளவும் குன்றுது நின்று நிலவும் என்பது திண்ணம்.

புறங்காட்டிப் பின்னிட நேர்ந்த கலிங்கமக்கள் தம் உயிரைக் காத்துக் கொள்வதற்காகப் பல கலைஞரைப் போலவும் துறவியரைப் போலவும் நடித்ததாகக் கூறும் பகுதி நகைச்சுவையோடு எள்ளல் சுவையும் கொண்டதாகும்.

போர்க்களத்திற்குக் கணவனோடு சென்ற மனைவி ஒருத்தி தன் கணவன் அடிபட்டுக் கீழே சாயுங்கால் பதறி ஓடிச்சென்று அவனுடல் கீழே படாதவாறு தாங்கிக்

கொள்கிறான். ஏன்? அந்த நிலையிலும் தனக்குரிய கணவன் உடலை நிலமகளாகிய வேறு பெண் தழுவிவிடக் கூடாதே என்பதால். அப்போது அவன் உயிர் பிரிந்து செல்கின்றது. பிரிந்த உயிர் வீரசுவர்க்கம் சென்று வானுலகில் தேவமங்கையரைத் தழுவிவிடுமோ என்று அஞ்சி அவ்வுயிர் விண்புகாமுன்னம் தன்னுயிரை அங்கே அனுப்பிவைத்துக் கணவன் உயிரை எதிர்பார்த்து நிற்கும் படியாகச் செய்து விடுகின்றான். “தன்னுயிர்கொண்டு அவனுயிர் தேடினள் போல்” என்று இளங்கோ அடிகள் கூறியிருப்பதும் ஈண்டு நினைக்கத்தக்கது. தலைவியின் கற்பும், வீரமும், உரிமையும் இங்கு அழகாக எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன.

தரைமகள்தன் கொழுநன்தன் உடலம்தன்னைத்

தாங்காமல் தன்உடலால் தாங்கி விண்ணுட்டு

அரமகளிர் அவ்வுயிரைப் புணராமுன்னம்

ஆவிஒக்க விடுவானைக் காண்மின் காண்மின்!

இன்னொரு வீரமகளின் கணவன் விழுப்புண்பட்டு உடல்சிதைந்து வீழ்ந்து கிடக்கின்றான். அவ்வுடலைத் தேடிப் பார்த்துக் கண்டுபிடித்துப் பதைபதைத்து அவள் கேட்கின்றாள்.

பொருதடக்கை வாள்எங்கே? மணிமார்புஎங்கே?

போர் முகத்தில் எவர்வரினும் புறங்கொடாத

பருவயிரத் தோள் எங்கே எங்கே?

என்று அவள் ஆங்குள்ள பேய்களை நோக்கிக் கேட்கின்றாள். அவள் வீரமும் காதலும் செறிந்த நிலையை இன்னும் எப்படித்தான் இயம்புவது?

உடம்பெல்லாம் வேல்களும் அம்புகளும் குத்தி நிற்கின்றன. அவ் வீரன் உயிரிழந்து தரையில் சாயினும்

அவன் உடல் கீழே படியாவண்ணம் அவ் வேல்களும் அம்புகளும் தாங்குகின்றனவாம். முள்ளம்பன்றியின் உடல் சிலிர்த்த அக்காட்சிக்கு ஆசிரியர் கழைக்கூத்தாடியின் நிலையை ஒப்பிடுகின்றார். இதுவும் மறக்கொணாத காட்சியாகும். இத்தகைய போர்க்களக்காட்சிகள் எத்துணை எத்துணையோ?

பேய்கள் கூழ் அட்டு உண்ணும் காட்சி மருட்கைச் சுவைபட அமைகின்றது. யானையின் உடல் பாணையாகவும் குதிரையின் ரத்தம் உலைநீர் ஆகவும் வீரரின் பற்கள் அரிசியாகவும் நகங்கள் உப்பாகவும் குதிரையின் பற்கள் வெண்காயமாகவும் மாறுகின்றன. சமைத்த கூழ் பரிமாறும் காட்சியும் மிக வேடிக்கையாய் உளது. பேய்களில்தான் எத்தனை வகை? பேருண்டி கொண்டபின் தாம்பூலம் தரித்தலும் குமட்டல் வராமல் மயிரை மோந்து பார்த்தலும் தவறாமல் கூறப்படுகின்றன! உண்டு களித்த பேய்கள் சோழ மன்னனை வாழ்த்துகின்றன. இஃது நன்றி மறவா நயமாகும்.

பொன்னித்துறைவனை வாழ்த்தினவே!

பொருநநக்கரையனை வாழ்த்தினவே

கன்னிக் கொழுநனை வாழ்த்தினவே!

கங்கைமனானை வாழ்த்தினவே!

இறுதிப்பாடல் :

வேத நன்னெறி பரக்கவே! அபயன் வென்ற வெங்கலி கரக்கவே
பூத லம்புகழ் பரக்கவே புனி நிலைக்கவே புயல் சுரக்கவே!
என மாபெரும் வாழ்த்தாய் முடிகின்றது.

இவ்வளவு பெருமையும் உடையதால்தான் இதனைத் தென்றமிழ்த் தெய்வப்பரணியென ஒட்டக்கூத்தரே

புகழ்ந்துள்ளதாக அறிகின்றோம். படிப்போரைத் தன் வயமாக்கிக் கொள்வதும் வாழ்க்கையை உயர்த்த உதவுவதும் இலக்கியத்தின் இருபெரும் பண்புகள் எனின் கலிங்கத்துப்பரணியே அதற்குத்தக்க பெரும் சான்றும் எடுத்துக்காட்டும் ஆகும்.

இத்தகைய இலக்கியங்கள் எல்லோருடைய கையிலும் உள்ளத்திலும் நின்று நிலவி இன்பூட்டும் நன்னை தமிழர்தம் பொன்னுள்.

5. கோவூர்கிழார்

சான்றோர்கள் பெருமை மிக்கவர்கள். உலகம் வாழ்
வதற்கு முதற் காரணமாயிருப்பவர்கள். அவர்களுடைய
சான்றாண்மை குறைந்து விட்டால் உலகம் அழிந்து
விடும்.

சான்றவர் சான்றாண்மை குன்றின் இருநிலந்தான்
தாங்காது மன்னோ பொறை

என்றும்,

பண்புடையார்ப் பட்டுண் டுலகம் அதுவின்றேல்
மண்புக்கு மாய்வது மன்

என்றும் திருக்குறள் கூறுகின்றதே! புறநானூற்றில் வரும்
“ உண்டாலம்ம இவ்வுலகம் ”* எனத் தொடங்கும் பாட
லும் தமக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளரின் பெருமையை
விளக்குகின்றது. தமிழகத்தில் பழங்காலத்தில் இத்தகைய
சான்றோர் பலர் இருந்தனர். தமிழகத்தின் ஒரு பகுதி
யாகிய தொண்டைநாடு சான்றோர்களை மிகுதியாகக்
கொண்ட பகுதியாக ஒரு காலத்தில் விளங்கியது.
“ தொண்டை நாடு சான்றோருடைத்து ” என்று புலவர்
பாடியுள்ளனர். இத் தொண்டைநாட்டின்கண் கோவூர்
என்ற ஊரில் ஒரு சான்றோர் இருந்தார். அவர் அறிவிலும்
பண்பிலும் சிறந்து விளங்கினார். அவருக்குப் பெற்றோர்

* புறம் : 182. கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெருவழுதி பாடல்.

இட்ட பெயர் யாதோ தெரியவில்லை. கோவூர் கிழார் என்று ஊரின் பெயராலேயே அனைவரும் அவரைப் போற்றிவந்துள்ளனர். நமது இலக்கியப் பாடல்களை இயற்றிய புலவர்களுள் கோவூர் அழகியார் என்ற பெயருடையவரும் ஒருவராய்க் காணப்படுகின்றார். இக் கோவூர் அழகியாரும், கோவூர் கிழாரும் ஒருவரே எனப் புலவர் கொள்வர்.

நம் நாட்டுப் புலவர் பெருமக்களின் வரலாறு அக் காலத்தில் எழுதப்படவில்லை. எழுதிவைக்க வேண்டும் என்று யாரும் நினைந்திலர். ஆயினும் அப் புலவர் பெருமக்கள் இயற்றிய பாடல்களை ஊன்றிப் பார்ப்பின் அவர்தம் உண்மை வாழ்வியல் நெறிகளையும் பண்புகளையும் ஓரளவு வரலாற்றையும் அறிந்து கொள்ளலாம். கோவூர் கிழாரைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள வேண்டுமானால் அவர் இயற்றிய பாடல்களையே நாட வேண்டும். புறநானூற்றில் பதினைந்து பாடல்களும் நற்றிணையில் ஒரு ஒருபாடலும் குறுந்தொகையில் ஒரு பாடலுமாக மொத்தம் பதினேழு பாடல்கள்* அவர் பாடியனவாகக் கிடைத்துள்ளன. அப் பாடல்களின்மூலம் கோவூர்கிழாரின் அஞ்சாமை அறிவுடைமை அருளுடைமை முதலிய அரிய பண்புகளைக் காணலாம்.

கோவூர்கிழார் போரின் கொடுமையை நன்குணர்ந்தவர். போரினால் மக்களும் பிற உயிர்களும் அடையும் பெருந்துன்பத்தை அவரால் தாங்க முடியவில்லை. போரை நிறுத்தி அமைதிகாண முயன்றார். போர் செய்யும் வேந்தர்களைக்கண்டு அவர் அஞ்சியதே இல்லை. அவர்களிடம்

* புறம் : 31, 32, 33, 41, 44, 45, 46, 47, 68, 70, 308, 373, 382, 386, 400. நற்றிணை : 393, குறுந்தொகை : 65.

அஞ்சாது முன்சென்று கூறும் வகையாற் கூறிப் போரை மாற்றியபெருமை கோலூர்கிழார்க் குரியது.

சோழன் நலங்கிள்ளியும் நெடுங்கிள்ளியும் தாயத் தார்கள். அவர்களிடை உரிமை பற்றி அடிக்கடி போர் எழுந்தது. ஆலூர் என்ற ஊர் யாருடையது என்பதில் ஒரு முடிவு ஏற்படவில்லை. நெடுங்கிள்ளி அது தனக்குரிய தென்று முடிவுசெய்து அதனைக் கைப்பற்றி அதனுட் புகுந்து கொண்டான். சோழன் நலங்கிள்ளி* அஃதறிந்து ஆலூர் தனக்குரியது என்று கூறி அவ்வூரை முற்றுகையிட்டு விட்டான். நெடுங்கிள்ளி கோட்டைக்கதவை நன்கடைத்துக்கொண்டு உள்ளேயே தக்க பாதுகாவலுடன் இருந்தான். முற்றுகை பலநாள் நீடித்தது. முற்றுகைக் குட்பட்ட ஆலூர் மிகவும் துன்புற்றது. அதனைக்கண்ட புலவர் கோலூர்கிழாரின் உள்ளம் மிகவும் வருந்தியது. எவ்வாறேனும் அவ்வூரின் துன்பத்தைப்போக்க வேண்டும் என்று முடிவு கொண்டார். அரசன் நெடுங்கிள்ளியிடம் சென்று தக்கன கூறத் துணிவுகொண்டார்.

“அரசே! ஆலூரைக் கவனித்தாயா? யானைகள் நீராடாமலும் நெல்லும் தேனும் கலந்த உணவு பெருமலும் வாடுகின்றன. துன்பம் தாங்காமல் தம் கட்டுத் தறிகளில் மோதுகின்றன. துதிக்கைகளைத் தரையில் புரளுமாறு தொங்கவிட்டுக் கொண்டுள்ளன. துன்பப் பெருமூச்சு விடுகின்றன. இடி போல் முழங்குகின்றன. குழந்தைகள் பாலின்றி அலறுகின்றன. பெண்கள் மங்கல் மாகப் பூச் சூட்டிக் கொள்ள இயலாமல் வெறுந்தலையை யன்றோ முடித்துள்ளனர்? எவ்வளவு பெருந்துன்பம் இருந்தால் இவ்வாறு வீடுதோறும் அழுகுரல் கேட்கும்? இவற்றுக்கெல்லாம் காரணம் முற்றுகையன்றோ?

*நலங்கிள்ளிதம்பி மாவளத்தான் முற்றுகையிட்டதாகவும் கூறுவர்.

பகைவன் முற்றுகையிட்டால் வீரனாகிய நீ என்ன செய்ய வேண்டும்? ஒன்று எதிர்த்துப் போராட வேண்டும் அல்லது ஊரை விட்டுக்கொடுத்துவிட வேண்டும். கொடுக்கும் கொடையுள்ளம் உனக்கிருக்குமானால், நீ அறம் உடையவன் ஆனால், உன் கோட்டைக்கதவைத் திறந்து பகைவனுக்கு ஊரை வழங்கிவிட வேண்டும். அன்றி மற உணர்ச்சிமிக்க வீரம் உடையவன் ஆனால் போருக்கு வா என்று கதவு திறந்து எதிர்கொள்ள வேண்டும். நீயோ இரண்டுமின்றி வாளா அடைந்துகிடக்கின்றாய். இவ்வாறு நீ அடைத்துக்கொண்டு கிடப்பது நினக்குப் பெரும்பழியாகும். இது பெரிதும் நாணத்தக்கதாகும். ஊரே பெருந்துன்பம் அடைந்து வாடுகின்றபோது நீ இப்படி அடைத்துக்கொண்டிருப்பது மிகவும் பொல்லாதது. தவறுடையது”* என்று அவன்பால் கூறினர். அவர் கூறிய சொற்கள் மிகவும் கடுமையானவை. “துன்னருந்துப்பின் வயமான் தோன்றல்” என்று விளிப்பதிலேயே அவருடைய ஏளனம் வெளிப்படுகின்றது. அரசனே அணுகி அவனுக்கு இச்சகம்பேசி அவன் உதவியை எதிர்பார்த்து அறம் கருதாது வயிறு வளர்க்கும் சிறுமைக்குணம் அக் காலத்துப் புலவர்பால் இல்லை. “அறவை ஆயின் நினதெனத் திறத்தல்! மறவையாயின் போரொடு திறத்தல்! அறவையும் மறவையும் அல்லையாகத் திறவாதடைத்த திண்ணிலைக்கதவின் நீள்மதில் ஒரு சிறை ஒடுங்குதல் நாணுத்தகவுடைத்திது காணுங்காலே!” என்றும் “இன்னோதம்ம ஈங்கினி திருத்தல்” என்றும் அவர் கூறிய சொற்கள் எவ்வளவு துணிவுடன், அஞ்சாமையுடன், அருள் உணர்வுடன் வெளிவந்தவை என்பதை எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும்.

* புறம் 44.

புலவர் கோலூர்கிழாரின் பொருளுரை கேட்ட மன்னன் வெட்கமின்றி மேலும் வாளா இருக்கமுடியுமோ? ஆலூர்ச்செய்தி ஒருவாறு முடிந்தது. ஆனால் சோழமன்னர் இருவரும் இன்னும் பகை நீங்கியபாடில்லை. மறுபடியும் போர்முற்றுகை நடந்தது. ஆலூரில் அன்று ; உறையூரில். இங்கும் நெடுங்கிள்ளியே கதவடைத்துக்கொண்டிருந்தான். நலங்கிள்ளி வெளியே முற்றுகையிட்டுச் சூழ்ந்து கொண்டான். புலவர் கோலூர் கிழார் முன்பு ஆலூரில் சொன்னது போல் சொல்லி முற்றுகை நீங்கப் பாடுபட விரும்பவில்லை. பகையையும் போரையும் அடியோடு நிறுத்திவிடவேண்டும் என்றே விரும்பினார். போரை நிறுத்துதற்கு என்ன வழி என்று நீடு சிந்தித்தார். இரண்டு மன்னர்களையும்-நலங்கிள்ளியையும் நெடுங்கிள்ளியையும் ஒருசேரக் கண்டு பேசி அறிவுரை வழங்குதல் நன்றெனக் கருதினார். இருவர் சிறப்பையும் எடுத்துக்காட்டி இருவர் மனமும் மாறுமாறு கூறக் கருதினார். இருவரும் ஒரேகுடியாகிய சோழர் குடியினைச் சார்ந்திருப்பதைச் சுட்டிக் காட்டி இன உணர்ச்சி யூட்டியேனும் போரைத் தடுக்க எண்ணினார். “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என்று போற்றும் பரந்த மனப்பான்மையுடைய கோலூர்கிழார் இங்கு அப் பரந்தமனப்பான்மையையும் சற்றுப்பெயர்த்து வைத்துவிட்டு ஓரளவு குறுகிய நோக்கம் உடையவர் ஆனார். இனப் பற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டேனும் போர் ஒழிந்தால் நன்று என்று அவர்உள்ளம் முடிவு செய்தது. நலங்கிள்ளி, நெடுங்கிள்ளி இருவரையும் நோக்கி, “அரசர்களே! நீவிர் இருவரும் சற்றுச் சிந்தியுங்கள். தனித்தனியே எண்ணிப்பார்மின். யாரொடு போர் செய்கின்றீர்கள்? உங்கள் பகைவர் யார்? பனைமாலையணிந்த சேர மன்னனோ, அன்றி வேம்புமாலையணிந்த பாண்டியனோ இப்போது நும் பகையாக இல்லையே!

நீவிர் இருவீரும் ஆத்திமாலை யணிந்த சோழரேயல்லிரோ? போரில் உங்கள் இருவரில் யார் தோற்றாலும் உலகம் என்ன சொல்லும்? சோழன் தோற்றான் என்றுதானே தூற்றும்? யார் தோற்றாலும் நும் குலத்துக்கு இழிவன்றோ? ஒருவரும் தோற்காமல் இருவரும் வெல்லுதலும் இயற்கையன்று. இன்னும் ஆழ்ந்து எண்ணிப் பாருங்கள். ஒருகுடியிற்பிறந்த நீவிர் இருவீரும் இவ்வாறு ஒற்றுமையின்றிப் போராடுதல் நும் போன்ற வேற்றுக் குடிமன்னர்க்கு உண்மையில் மகிழ்ச்சியையூட்டும். இச் செயலை இன்னே தவிர்க! ”* என்று கடிந்துரை வழங்கினார். “ஒருவீர் தோற்பினும் தோற்பது உம் குடியே; இருவீர் வேறல் இயற்கையும் அன்றே ” என்ற சொற்கள் சோழமன்னர் உள்ளத்தை உருக்கிக் கரைத்திருக்க வேண்டும். போரின் கொடுமையை உள்ளத்துணர்ந்து அதனை எவ்வாறேனும் நீக்கிவிட வேண்டுமென்ற புலவரின் அருள்உள்ளத்தையே நாம் கண்டு மகிழ வேண்டும். சோழர்குடியைச் சுட்டிப் பேசுகின்றாரே! பாண்டியனையும் சேரனையும் வேறுபடுத்திவிட்டாரே! என்று எண்ணுதல் ஈண்டைக்குச் சற்றும் பொருந்தாது.

சோழன் நலங்கிள்ளிக்கும் நெடுங்கிள்ளிக்கும் இருந்த பகை எளிதில் நீங்கவில்லை. நெடுங்கிள்ளி நலங்கிள்ளியை விட ஆற்றலில் சற்றுக் குறைந்தவனாகவே இருந்தனன் போலும்! அதனால் அவன் நலங்கிள்ளியை மட்டுமன்றி நலங்கிள்ளியின் ஊரிலிருந்த அனைவரையும் ஐயப்பட்டான். சற்றும் நம்பவில்லை. ஒருமுறை நலங்கிள்ளியின் ஊரிலிருந்து இளந்தத்தன் என்ற புலவர் நெடுங்கிள்ளியின் ஊருக்கு வந்தார். நெடுங்கிள்ளி அப் புலவரை ஒற்று வந்த ஒற்றன் என எண்ணிக் கொலைசெய்ய முடிவுசெய்து

விட்டான். இதனையறிந்தார் கோலூர்கிழார். ஒடோடியும் வந்தார் நெடுங்கிள்ளியிடம். அப் புலவரின் குற்றமற்ற தன்மையினையும் பொதுவாகப் புலவர் வாழ்ந்த வாழ்வின் பெருமையினையும் அவனுக்கு எடுத்துக் கூறினார். பரிசில் வாழ்க்கை ஒருநாளும் தீங்கறியாதது, அரசர் வாழ்வைப் போல் பெருமிதமும் உடையது என்பதை நெடுங்கிள்ளியுணர்ச்செய்து புலவர் இளந்தத்தனாரின் உயிரை மீட்டுக் கொடுத்தார்.

“வரையாது வழங்கும் வள்ளல்களிடம் பழுமரம் நாடிச் செல்லும் பறவை போல் விரும்பிச் செல்வர் புலவர். நீண்ட கடிய வழியினையும் பொருட்படுத்தாது பலநாள் நடந்து நடந்து செல்வர். குற்றமில்லாத தம் நாவனால் வள்ளல்களை நன்கு பாடிப் பரிசில் பெறுவர். பெற்றதைக் கொண்டு பெரிதும் மகிழ்வார். சுற்றம் போற்றுவார். பொருளைச் சேர்த்து வைக்காது வாரி வழங்கி மகிழ்வார். புலவர் வாழ்வின் குறிக்கோள் ஒன்றே ஒன்றாகும். அதுதான் யாது? பல புலவர்களிடையேயும் சிறப்பு மிகுந்த வரிசை (Rank) பெற வேண்டும் என்ற ஒன்றே யாகும். ஒருநாளும் இப் பரிசில் வாழ்க்கை பிறர்க்குத் தீங்கறியாததாகும். புலமைப்போரில் பகைவர் நாண வெற்றி பெற்றுப் பெருமிதத்துடன் தலைநிமிர்ந்து நடத்தலும் புலவர்க்கு உண்டு. உலகாளும் பெருஞ் செல்வம் படைத்த அரசவாழ்வின் பெருமையைப் போன்ற பெருமையும் புலவர் வாழ்வுக் குரியதாகும்.”*

இவ்வாறு அவர் பாடிய பாடலால், ஆற்றிய அறிவுரை யால் புலவர் இளந்தத்தனின் உயிர் தப்பியது. பரிசில் வாழ்க்கையின் சிறப்பும் தீதின்மையும் உலகுக்கு விளங்கின. இக்காலத்தார் பலர் இன்னும் பண்டைப் புலவர்தம்

பெருமித வாழ்வின் சிறப்பறியாது பேசித் திரிகின்றார்கள். அவர்கள் அனைவரும் இப் பாடலைக் கூர்ந்து நோக்கி உண்மையுணர வேண்டும்.

பழிவாங்கும் எண்ணம் மிகவும் கொடியதாகும். விலங்குத் தன்மை மிக்கதாகும். ஒருவன் நமக்குத் தீங்கு செய்தால் அதனைப் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டும். தீங்குக்கு வருந்தி ஒறுக்க முன்வருதல் நன்றன்று. அதனை மறந்து மன்னித்துவிட வேண்டும்.

பொறுத்தல் இறப்பினை என்றும் அதனை

மறத்தல் அதனினும் நன்று

(குறள் : 152)

என்றார் திருவள்ளுவர். தண்டனை கொடுத்தே தீர வேண்டும் என்றால் என்ன தண்டனை கொடுக்க வேண்டும் என்பதனையும் வள்ளுவர் கூறியுள்ளார்.

இன்னாசெய் தாரை ஒறுத்தல் அவர்நாண

நன்னயம் செய்து விடல்

(குறள் : 314)

என்பது வள்ளுவரின் அறிவுரையாகும். தீங்கு செய்த வருக்கு நாம் மீட்டும் தீங்கு செய்யக் கூடாது. சூழ்நிலை வாய்க்கும்போது ஏதேனும் ஒரு நன்மை செய்து அவர் நாணும்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும். “ஒரு கன்னத்தில் அறைந்தால் மறு கன்னத்தைக் காட்டு” என்றார் ஏசுநாதர். வள்ளுவரும், ஏசுநாதரும் கூறியதை உணர்ந்தால் பழிவாங்கும் எண்ணம் தோன்றவே தோன்றாது. மக்கள், வாழ்க்கையின் சூழ்நிலையில் இதனை உணர்வதில்லை. உணர முடிவதில்லை. தவறிப் போகின்றனர். தக்கார் ஒருவர் முன்வந்து இதனை எடுத்துக்காட்ட வேண்டிய நிலை அன்றும் உண்டு; இன்றும் உண்டு.

. சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் சிறந்த வீரன். மலையமான் திருமுடிக்காரியின்மீது நீங்காப்

பகை கொண்டு போராடி வந்தான். மலையமான்மீது வளவன் கொண்டிருந்த செற்றம் மலையமான் இறந்தபிறகும் நீங்கவில்லை. மலையமான் இறந்த பின்னர் அவன்மக்கள் கிள்ளிவளவனிடம் சிக்கிக் கொண்டனர். பால்மணம் மாறாத அப் பச்சிளங்குழவியர்மேல் இரக்கம் காட்ட வேண்டிய வளவன் பகையுணர்ச்சி நீங்காத காரணத்தால் பழிவாங்கத் திட்டமிட்டான். அக் குழந்தைகளை யானைக்கிட்டுக் கொல்ல மனம் துணிந்தான். கிள்ளிவளவனின் செற்றத்தையும் அதன் தீதினையும் அனைவரும் உணர்ந்தனர். ஆனால் அவனிடம் எதிர்நின்று எடுத்துச் சொல்லும் அஞ்சாமை அவர்பால் இல்லை. கிள்ளிவளவனின் கடுங்கோபமும் பேராண்மையும் எல்லோரையும் அச்சமூட்டுவனவாய்க் காணப்பட்டன. எவரும் நெருங்கிச் சென்று அவனுக்கு அறம் கூற முன்வந்திலர். ஊர்மன்றத்தில் பெருங்கூட்டம் கூடியுள்ளது. அக் கூட்டத்துக்குமுன் மலையமான் குழந்தைகள் அழுதுகொண்டிருக்கின்றனர். அவர்களைக் கொல்ல அரசன் ஆணைப்படியே களிறு ஒன்று வருகின்றது. தங்களைக் கொல்ல வரும் யானையைக் கண்டதும் வியப்புற்று அழுகையை மறந்து மன்றத்தை மருண்டு மருண்டு நோக்குகின்றார்கள் அச் சிறுவர்கள். இந் நிலையில் யாரும் செய்யத்துணியாத செயலைச் செய்யக் கோலூர்கிழார் முன்வந்தார். அரசனின் சீற்றத்தைக் கண்டு அஞ்சாது முன்வந்தார்.

“அரசே நீ உன் மரபின் பெருமையை எண்ணிப் பார்த்தனையா? உன் முன்னோருள் ஒருவன் ஒரு புறவுக்காகத் தன் உயிரையே கொடுக்க முன்வந்தான். இன்னும் எத்தனை எத்தனையோ உயிர்களின் துன்பத்தைத் தீர்த்து வைத்துப் புகழ்பெற்றனர் நும் முன்னோர். அப்படிப்பட்ட மரபில் தோன்றிய நீ இவ்வாறு செய்யத் துணிய

லாமா? இச் சிறுவர் மலையமான் மக்கள். அறிவு வளம் பரப்பும் புலவரைக் காக்கும் அருங்குடியில் பிறந்தவர்கள். தீங்கு ஒன்றும் அறியாதவர்கள். தங்களைக் கொல்ல வரும் களிற்றின் வேகத்தையும் அறியாது அழுத அழகையை நிறுத்திவிட்டு மன்றினை மருண்டு மருண்டு நோக்கும் இயல்பினர். நான் கூறும் இவற்றை நீ கேட்பாயாக! கேட்டபின் உன் விருப்பம் போல் செய்க!”* என்று கூறினார். அரசனிடம் நயவுரைகூற அவர் விரும்பவில்லை. எது நேரினும் நேர்க என்று அஞ்சாமல் கடுமையாகக் கூறினார். சோழன் கிள்ளிவளவன் செயக்கருதிய செயல் நாவினாலும் சொல்லும் தரத்ததன்று என்பதனையும் நல்லோர் அவ்வாறு கருதவே கருதார் என்பதனையும் அரசன் செயலால் தமக்கு அளவுகடந்த துன்பமும் சினமும் உண்டாயின என்பதனையும் அவருடைய பாடலால் அறிகின்றோம். “கேட்டனை யாயின் நீ வேட்டது செய்ம்மே” என்ற ஓரடியால் அனைத்தையும் புலவர் விளக்கிவிடுகின்றார். அவ் வோரடியிலும் வேட்டது என்ற சொல் அப் புலவர் பெருமகனாரின் வெறுப்பையும் ஆற்றலையும் அஞ்சாமையையும் எடுத்துக்காட்டுகின்றது. இவ் வஞ்சாமையின் காரணமாகப் பச்சிளங் குழந்தைகள் உயிர் பிழைத்தனர். ஆற்றலும் வெற்றியும் மிக்க அரசன் கிள்ளிவளவனும் பெரும்பழியினின்றும் பிழைத்தான்.

இவ்வாறு அறநெறி போற்றி வாழ்ந்த புலவர் கோவூர்கிழார் குற்றம் கண்டபோது கடிய முன்வந்தது போலவே சிறப்பையுணர்ந்த போது போற்றவும் தயங்காது முன்வந்தார். அவர் சோழன் நலங்கிள்ளியையும் சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனையும்

பலவாறு புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். அவர் பாடியுள்ள முறை புலவர் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் சிறப்பினையுடையது.

சோழன் நலங்கிள்ளியின் வெண்கொற்றக் குடை, சேரன் பாண்டியன் இருவர் குடையும் தொடர்ந்து பின்வரும் பெருமையுடையது என்று கூறி அவன் பெருமையை விளக்குகின்றார். அறம், பொருள், இன்பம் என்ற மூன்றில் பொருளும் இன்பமும் அறத்தைப் பின்தொடர்ந்து செல்லுகின்றன. மூன்றிலும் அறமே முதன்மையுடையது. அது போல் மூவரிலும் நலங்கிள்ளியே முதல்வன். அதனால்தான் அவன் குடையைப் பின்பற்றிச் சேரன் குடையும் பாண்டியன் குடையும் செல்கின்றன. அப்படிப்பட்ட பெருமையினையுடைய அவன் குடை முழுமதியினைப் போல் உயர்ந்து தோன்றுகின்றது. இக்கருத்தை,

சிறப்புடை மரபிற் பொருளும் இன்பமும்
அறத்து வழிப்போடும் தோற்றம் போல
இருகுடை பின்பட ஓங்கிய ஒருகுடை
உருகெழு மதியின் நிவந்து சேண் விளங்க*

என்ற அடிகளால் விளக்கிவிடுகின்றார். அவனது வீரத்தைக் கண்டு பகைவர் படும் பாட்டையும் ஒரே அடியில் அதே பாடலில் “துஞ்சாக் கண்ணவடபுலத்தரசே” என்று சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைத்துவிடுகின்றார். “எங்கே நலங்கிள்ளி தம் மேல் போருக்கு வந்துவிடுவானோ?” என்று வடவரசர் அனைவரும் உறங்காத கண்களையுடையராய் விழித்துக்கொண்டு இருக்கின்ற தன்மையை இப்படி அழகுபடக் கூறியுள்ளார்.

பின்னர் அந் நலங்கிள்ளியின் கொடை வளத்தைக் கூறுங்கால் அவன் தன்னை நாடிவரும் பாணர்க்குப் பரிசிலாகச் சேரனுடைய வஞ்சிமா நகரையே கொடுப்பான். விறலியர் பூவிலையாகப் பாண்டியனின் மதுரையினையே பெறுக எனக் கொடுப்பான். ஐயம் வேண்டா. பாண்டியன், சேரன் இவர்கட்குரிய ஊர்களை இவன் எவ்வாறு கொடுப்பான் என மருள வேண்டா. இவன் கொடுக்க வேண்டுமென்று எண்ணிவிட்டால் அம் முடிவையாராலும் மாற்ற முடியாது. குயச்சிறுர் பாண்டம் செய்யக் கருதிக் களிமண்ணைக் கையில் எடுத்துப் பிடித்துச் சக்கரத்தில் வைத்துவிட்டால் அம்மண்ணால் என்ன செய்ய முடியும்? குயச்சிறுர் விருப்பப்படியேதானே வடிவு கொள்ள வேண்டும்? அவ்வாறுதான் இந் நாடுகளும் ஊர்களும் நலங்கிள்ளிகொண்ட முடிபினையே ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்” என்று கோலூர்கிழார் கூறுகின்றார்.* மிகவும் பொருத்தமாக உவமை கூறி உளங்கவர்ந்து விடுகின்றார்.

வேட்கோச் சிறுஅர் தேர்க்கால் வைத்த

பசுமண் குருஉத்திரன் போல அவன்

கொண்ட குடுமித்(து)இத் தண்பனை நாடே

என்று அவர் அன்று கூறியது நம்காதில் இன்றும் ஒலித்துக்கொண் டுள்ளது அன்றோ?

வேறொரு பாடலில் (புறம் 33) நலங்கிள்ளியின் வீரத்தையும் கொடையையும் புதியதோர் உவமைகொண்டு விளக்குகின்றார்.

புலரப் பச்சிலை இடையிடுபு தொடுத்த

மலரா மாலைப் பந்துகண் டன்ன

* புறம் 32.

ஊன்சோற் றமலை பாண்கடும் பருத்தும்
செம்மற் றம்மநின் வெம்முனை யிருக்கை

என்று அவன் பாசறையில் உணவிடும் செயலை விளக்குகின்றார். ஊன் சோற்றுருண்டை பச்சிலையும் முல்லை அரும்பும் தொடுத்த மாலைப் பந்து போல் உள்ளதாம். பச்சிலை இறைச்சித் துண்டுகளுக்கும் அரும்புகள் முனைமுரியாத சோற்றுக்கும் உவமை.

சோழன் நலங்கிள்ளியை எதிர்ப்பவர் யாருமில்லை. அதனால் அவன் படைவீரர்கள் போரில்லையே என்று வருந்துகின்றனர். சோழன் நலங்கிள்ளி இவ்வாறு ஆண்மையில் சிறந்தவன் ஆயினும் மிகவும் தண்ணளியுடையவன். மென்மையில் மகளிர்க்கு வணங்குவான். வன்மையில் ஆடவர்களைப் பிணித்து விடுவான். அவனிடம் சென்றால் பரிசிலர்க்கு மிகுதியும் வழங்கி விடுவான். அவனிடம் பரிசில் பெற்றவர் பின் யாரிடமும் பரிசில் நாடிச் செல்ல வேண்டியிராது. இக் கருத்தை ஒரு பாடலில்* “உறந்தையோனே குருசில் பிறன்கடை மறப்ப நல்குவன் செலினே” என அமைத்துப் பாடியுள்ளார். “பிறன் கடை மறப்ப நல்குவன்” என்றது, “இலன் என்னும் எவ்வம் உரையாமை ஈதல் குலனுடையான் கண்ணே யுள்”† என்ற திருக்குறளை நினைவூட்டுகின்றது. கடற்படை அடற்கொண்டி”‡ என்ற பாடலில் தம்மைப் பரிசு பெறும் பொருநகை வைத்துக் கூறும் திறன் அவர் சோழன் நலங்கிள்ளியிடம் கொண்டிருந்த பேரன்பைப் புலப்படுத்துகிறது. “நலங்கிள்ளி நசைப் பொருநரேம். பிறர்ப்பாடிப் பெறல் வேண்டேம். அவற்பாடுதும் அவன்தான் வாழிய வென” என்று கூறும் பகுதி மிகவும் சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. அவனைப் பாடிய நா

* புறம் 68

† குறள் 223

‡ புறம் 382

பிறரைப் பாட இசையாது போலும் ! அதே பாடலில் வறுமையைப் பாம்புக்கு ஒப்பிடுகின்றார். “ ஏழ்மணியங் கேழணியுத்திக், கட்கேள்விக் கவைநாவின், நிறனுற்ற அரா அப் போலும் வறன் ” என்பது அவர்தம் உவமையாகும். கிணையினைக் கோல்கொண்டு எறிதொறும் அது நுடங்குவது போல் நலங்கிள்ளியின் பகைவர்கள் அவன் புகழைக் கேட்டொறும் நடுங்குவர் என்ற உவமையும் அதே பாடலில் வருகின்றது. “ மாகவிசும்பின் வெண்டிங்கள் ”* என்ற பாடலில் அவர் நலங்கிள்ளியைப் பற்றிக் கூறும் தொடர்கள் தனிச்சிறப்புடையன. “ கடைத் தோன்றிய கடைக் கங்குலால், பலர்துஞ்சவும் தான் துஞ்சான் ” என்பதும், “ தன்பகை கடிதல் அன்றியும் சேர்ந்தோர் பசிப்பகை கடிதலும் வல்லன் மாதோ ! ” என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கவை.

சோழன் நலங்கிள்ளியின் சிறப்பை இவ்வாறு பாடிய புலவர் சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் சிறப்பையும் பாடியுள்ளார். கொற்றவள்ளை என்ற துறையில் வளவனின் வீரத்தைப் பாடும்போது, அவன் பகைவர்கனவிலும் நனவிலும் வருந்தும் காட்சியைக் கற்றோர் மனத்திற் பதியும்படி விளக்குகின்றார்.

“ எமன் கூடத் தன் வெற்றிக்குக் காலம் கருதிப் பார்த்துப் புறப்படுவான். ஆனால் கிள்ளிவளவன் தன்பகைவர்களை எவ்விடத்தும் எப்பொழுதும் எதிர்த்து வெல்லும் வன்மையுடையவன். அவன்பகைவர்கள் எட்டுத்திசைகளிலும் விண்மீன்கள் கொள்ளியாக விழவும், மரங்களில் கிளைகள் பற்றி எரியவும், சூரியன் பூமியை நெருங்கிவரவும், அஞ்சத்தக்க முறையில் கூகை குழறவும், பற்கள் உதிர்ந்து வீழவும், எண்ணெய் ஆடவும், பன்றிமேல் ஏறிச்செல்லவும்.

ஆடை அகலவும், வெள்ளிப் படைகள் கட்டிலொடு கவிழவும் தீக்கனாக்கண்டு வருந்துவர். நனவில் எப்போது கிள்ளி வளவனின் படைவந்துவிடுமோ என அஞ்சும் அமைதியற்ற வாழ்வினையுடையர். தமது கலக்கத்தை மனைவியர்க்கு வெளிப்படுத்தாமல் மறைப்பதற்குப் புதல்வர்களின் பூங்கண்களில் முத்தமிடுவராம். மகிழ்வது போல் நடிப்பராம். சோழன்படை பகை மீது செல்லின் காற்றும் தீயும் சேர்ந்து சென்று அழிப்பது போல் அழிக்குமாம். ”*

வேறொரு பாடலில் கிள்ளிவளவனின் கொடை நலத்தை மிக்க அழகாகக் குறிப்பிடுகின்றார். முன்பு சோழன் நலங்கிள்ளியின் கொடைவளங் கூறிய புலவர், இப்போது கிள்ளிவளவனின் கொடைத்திறத்தைக் கூறும் தன்மை வியத்தற்குரியதாய் உள்ளது. அங்கு அவர் கூறிய முறையும் இங்கு அதனை எடுத்தியம்பும் முறையும் தனித் தனிச் சிறப்புடன் விளங்குகின்றன. “அடுதீ அல்லது சுடுதீ அறியாது இருமருந்து விளைக்கும் நன்னாட்டுப் பொருநன் கிள்ளிவளவன்” என்று அவனுடைய நாட்டையும் அவனையும் புகழ்கின்றார். அவனை நாடிச் செல்லும் பாணனை நோக்கிக் கூறுவதாக அமைத்துள்ள பகுதி மிக்க நயமாக அமைந்துள்ளது. “இன்னகை விறலியொடு மென்மெல இயலிச் செல்வையாயின் செல்வை ஆகுவை” என்று உறுதி கூறுகின்றார். செல்வை என்ற சொல் இருபொருள் தரும் இன்பம் பாராட்டுதற்குரியது. அவன் கொடையை விளக்க இங்கே அவர் கூறும் உவமை வேறு. விறகுவெட்டச்சென் றவர்கள் விறகுக்குப் பதிலாகப் பொன் பெற்றால் எவ்வளவு மகிழ்ச்சியடைவரோ அதைவிட அதிக அளவுள்ள

மகிழ்ச்சியைக் கிள்ளிவளவனிடம் செல்லும்போது பாணர் பெறுவர் என்ற பொருள்பட “விறகொய் மாக்கள் பொன்பெற்றன்னதோர் தலைப்பாடன்றவன் ஈகை; நினைக்கவேண்டா” என்று கூறி வளவனை வாழ்த்துகின்றார். திருவள்ளுவர் இரவு என்ற அதிகாரத்திற் கூறும் “கரப்பிலா நெஞ்சிற் கடனறிவார் முன்னின் றிரப்பும்ஓர் ஏளர் உடைத்து”* என்ற குறள் நினைவுக்கு வருகின்றது.

கிள்ளிவளவன் கொங்கு நாட்டை வென்ற வெற்றியைக் கூறும் பாடல்† பெரிதும் மிடுக்குடையதாகக் காணப்படுகின்றது. முரசு இடி போல் முழங்குகின்றது. யானைகள் மேகம் போல் செல்லுகின்றன. குதிரைகள் காற்றைப் போல் கடுகுகின்றன. கடுமையான போர் நடைபெறுகின்றது. கொங்குப்படை தோற்றுப் புறங்காட்டாமல் வேறு என்ன செய்யும்? ஏர்க்களம் பாடுவோர் அறுவடைக்காலத்தில் முகவைப்பாடல் பாடிப் பரிசு பெறுவது போலப் போர்க்களம் பாடுவோரும் போர்க்களத்தே வந்து ‘எயில் முகவை’ பாடிப் பரிசு பெறுவர் எனவும் இப் பாடலில் அறிகிறோம். நீர் நிறைந்த குளத்தின் மேல் மழைத்துளிகள் விழுகின்றன. அவை துள்ளுவது போல நெய்யில் துள்ளும்படியாக வறுத்த வறை (வறுவல்) யினையும் பிற உணவுகளையும் கிள்ளிவளவன் பாற் பெறலாம்; அங்கே சென்றால், “வெய்துண்ட வியர்ப் பல்லது செய் தொழிலான் வியர்ப்பு” வராது. அவன்நாட்டில் வயலும், புறவும்(முல்லை), கடலும், கானலும், கழியும் சிறந்து வளம் பெருக்குகின்றன. அவன் காலம் எப்படி மாறிப் போயினும் உளமறிந்து பரிசில் கொடுக்க அவன் தவறமாட்டான். இக் கருத்தை “நெடு நீர் நிறை கயத்து”‡ என்ற பாடலில் அழகுற அமைத்துள்ளார்.

* குறள் 1053

† புறம் 373

‡ புறம் 386.

குணதிசை நின்று குடமுதற் செலினும்
 குடதிசை நின்று குணமுதற் செலினும்
 வடதிசை நின்று தென்வயிற் செலினும்
 தென்திசை நின்று குறுகாது நீடினும்
 யாண்டும் நிற்க வெள்ளியாம்,

வேண்டிய துணர்ந்தோன் தாள்வாழியவே !

என்று அவர் அவனை அப் பாடலில் வாழ்த்துகின்றார்.

சோழன் நலங்கிள்ளியையும் கிள்ளிவளவனையும் பாடிய புலவர் கோலூர்கிழார் ஒரு பாடலில் முதில் முல்லை என்ற துறையில் பெண்ணொருத்தி தன் தலைவனின் வீரத்தைக் கூறுவது போல் கூறியுள்ளார்.* ஒரு சீறார் மன்னன் பெரிய வேந்தனுடன் பொருகின்றான். அவன் எறிந்த வேல் வேந்தனின் யானையின் முகத்தில் சென்று பாய்கிறது. உடனே வேந்தன் சினத்துடன் ஒரு வேலை எடுத்துச் சீறார் மன்னன்மேல் வீசுகின்றான். அது தன் மன்னன்மேல் வந்து தாக்காதவாறு சீறார் மன்னனின் வீரன் ஒருவன் முன்வந்து தன்மார்பில் ஏற்றுக் கொள்கின்றான். அவ்வாறு தன்மார்பில் ஊடுருவும் அவ் வேலினை வீரன் மகிழ்வொடு பிடுங்கி அது கொண்டு பகைப்படைகளை யெல்லாம் தாக்குகின்றான். பகைவன் படைகள் சிதறி ஓடுகின்றன. களிறுகள் யாவும் புறம் கொடுத்து ஓடுவதால் அக் களிறுகளின் பிடிகள் யாவும் நாணத்தால் வாடினவாம். “கைவேல் களிற்றொடு போக்கி வருபவன் மெய்வேல் பறியா நகும்”† என்ற குறள் வீரனை நாம் இங்கே நம் அகக் கண்ணில் காணுமாறு இப் பாடல் அமைந்துளதன்றோ ? இப் பாடலில் உளமுருக்கும் பகுதி :

* புறம் 303.

† குறள் 774.

உளங்கழி சுடர்ப்படை ஏந்தினம் பெருவிறல்
 ஒச்சினன் துரந்த காலை மற்றவன்
 புன்தலை மடப்பிடி நாணக்
 குஞ்சர மெல்லாம் புறக்கொடுத்தனவே
 என்பதாகும்.

அகத்திணையில் நற்றிணை என்ற தொகை நூலில்
 கோலூர்கிழார் பாடிய பாடல் ஒன்று காணப்படுகின்றது.

நெடுங்கழை நிவந்த நீழல்படு சிலம்பில்
 கடுஞ்சூல் வயப்பிடி கன்றின்(று) உயங்கப்
 பாலார் பசும்புனிறு தீரிய களிசிறந்து
 வாலா வேழம் வணர்குரல் கவர்தலின்
 கானவன் எறிந்த கடுஞ்செலல் ளெகிழி
 வேய்பயில் அடுக்கம் சுடர மின்னி
 நிலைகிளர் மின்னில் தோன்றும் நாடன்
 இரவின் வருடம் இடும்பை நாம்உய
 வரைய வந்த வாய்மைக் கேற்ப
 நமர்கொடை நேர்ந்தன ராயின் அவருடன்
 நேர்வர்கொல் வாழி தோழிநம் காதலர்
 புதுவ ராகிய வரவுநின்
 வதுவைநாண் ஒடுக்கமும் காணுங் காலே.*

இப் பாடலில், “தலைவி மன்றலை எதிர்பார்த்து ஏங்கி
 நிற்கின்றாள். தலைவன் புதியவனைப் போல் மணம்கேட்டு
 வரப்போகிறான். தலைவி வீட்டார் தலைவியை அவனுக்குக்
 கொடுக்க உடன்படுவரோ? உடன்பட்டுக் காதலனுடன்
 மகிழ்ந்து பேசினால் நலமாகும். காதலன் அவ்வாறு
 புதியனாய் வரும்போது காதலி நாணம் கொண்டு ஒடுங்கி
 நிற்பாள். தலைவியின் நாணநிலை கண்டு உண்மை

யறிந்து தலைவி வீட்டார் உடன்படுவார்களோ ?” என்று தோழி எண்ணிக் கலக்கத்துடன் தலைவிபால் கூறுகிறாள். வரைவுவேட்கை இதன்கண் மிகுந்து காணப்படுகின்றது. இப் பாடலின் நயம் முழுதும் காணவேண்டின் முதற்கண் இதன்கண் அமைத்துக் காட்டப்பட்டுள்ள உள்ளுறையினை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

நெடுங்கழை நிவந்த நிழல்படு சிலம்பில்
கடுஞ்சூல் வயப்பிடி கன்றின் நுயங்கப்
பாலார் பசும்புனிறு திரிய கனிசிறந்து
வாலா வேழம் வணர்குரல் கவர்தலின்
கானவன் எறிந்த கடுஞ்செலல் ளெகிழி
வேய்பயில் அடுக்கம் சுடர மின்னி
நிலைகிளர் மின்னில் தோன்றும் நாடன்

என்பது தலைவனைப் பற்றி விளக்கும் செய்தியாகும். மலைப் பகுதியில் வாழும் பெண்யானை அப்போதுதான் கன்று ஈன்றுளது. அதன் பசியை நீக்க ஆண்யானை தினைக்கதிர் கொணரச் சென்று புனத்துள் நுழைகின்றது. புனம் அழிவது கண்ட கானவன் தன் கையிலுள்ள கொள்ளியினை யானைமீது சினத்துடன் எறிகின்றான். அக் கொள்ளி வின் மீன் போல் மின்னுகின்றது. இதுதான் தலைவன் நாட்டின் இயல்பு. இதனைக் கொண்டு குறிப்பாகத் தலைவன் தலைவியரின் காதல் நிலையை உணர்ந்துகொள்ளலாம். தலைவி படும் துன்பங்கண்டு தோழி தலைவனின் இயலைப் பழித்துக் கூறும் சொல்லை ஆற்றாத்தலைவன் தலைவிபால் அன்புகொண்டு அவளை வரையப் பெண்கேட்டு வருகின்றான். வரும்பொழுது அவன் தலைவியின் முன்றிலில் கொண்டுவந்து குவித்த நிதியமும் கலன்களும் எங்கும் சுடர்விடுகின்றன. இவ்வாறு உள்ளுறைப் பொருள் சிறந்து காணப்படுகின்றது. புறப்பொருட்

பாடல்களில் பலப்பல உவமைகளை அழகுற அமைத்துப் பாடிய புலவர் அகத்துறையில் இவ்வாறு உள்ளுறை உவமை நலம் தோன்றப் பாடுவது இயல்பேயாம்.

நற்றிணையில் பதின்மூன்றடிகளைக் கொண்டு பாடியுள்ள பாடலைக் கண்டோம். குறுந்தொகையில் கோலூர்கிழார் பாடிய பாடல் ஒன்று ஐந்தே அடிகளைக் கொண்ட ஓவியமாய்த் திகழ்கின்றது. அதனையும் காண்போம்.

வன்பரல் தெள்ளறல் பருகிய இரலைதன்
இன்புறு துணையொடு மறுவந்து) உகளத்
தான்வந் தன்றே தளிதரு தண்கார்
வாரா(து) உறையுநர் வரல்நசைஇ
வருந்திநொந் துறைய இருந்திரோ எனவே !

தலைவன் கார்ப்பருவத்தில் வந்து விடுவதாகக் கூறித் தலைவியைப் பிரிந்து செல்கின்றான். கார்ப்பருவம் வந்து விட்டது. தலைவன் வந்திலன். கார்ப்பருவத்தில் தெளிந்த நீரையுண்டு ஆண்மான் பெண்மானுடன் இன்புற்று விளையாடி மகிழ்ந்து திரிகின்றது. ஆனால் தலைவி தனிமையில் “தலைவன் வருவான் வருவான்” என்று எதிர்நோக்கிக் கொண்டுள்ளாள். இவ்வாறு தலைவி வருந்திக் கொண்டிருப்பது கார்ப்பருவத்துக்குச்சிறப்பாகத் தோன்றவில்லை. அக் கார்ப்பருவம், “ஏன் தலைவி இன்னும் உயிருடன் இருக்கின்றாள்? தலைவன் குறித்த காலத்தில் வாராது போக இத் தலைவி அக் கொடுமை நோயைத் தாங்கிக் கொண்டு எவ்வாறு வாழ முடியும்?” என்று எண்ணி அத் தலைவியை நோக்கி, “இருந்திரோ?” என்று கேட்டுக் கொண்டு வருவதாக அமைந்துள்ள இப் பாடல் ஒரு சிறு நாடகம் (dramatic monologue) போல் சுவை பயக்கின்றது.

இவ்வாறு புறத்துறைப் பாடல்களாலும் அகத் துறைப் பாடல்களாலும் தம் அஞ்சாமை, துணிவுடைமை அருளுடைமை முதலிய பண்புகளையும் புலமை நலத்தையும் விளக்கிப் பெரும்புகழ் கொண்ட கோலூர்கிழாரின் வரலாறு ஆராய்ந்து தனியாக எழுதப்படும் நாள் என்று வருமோ? தனிவரலாறு இன்றேனும் அவர்தம் பாடல்களே வரலாறாக உள்ளன என்றுணர்ந்து படித்து மகிழ்ந்து பயன் பெறுதல் நம் கடன்.

6. குறிஞ்சிக்கலியில் உள்ளுறையுவமம்

‘அறிந்த பொருளைக் கொண்டு அறியாத தொன்றை விளக்குதல்’ என்ற கோட்பாடுதான் உவமைக்கு அடிப்படை. சிலவிடத்து உவமையை மட்டும் விளக்கிவிட்டு அதனால் பெறுதற்குரிய பொருளை உய்த்துணரவைத்துப் போதல் புலவரியல்பு. இவ் வணியைப் பிறிது மொழிதல் அணி எனவும் நுவலாநுவற்சி யெனவும் ஒட்டு எனவும் கூறுவர். இதே அணி அகப் பொருட் பாடலில் வருங்கால் உள்ளுறையுவமம் எனப் பெயர் பெறும். அகப்பாட்டுக்களில் சிறப்பாக மருதம், குறிஞ்சி முதலிய திணைகளில் தலைமக்கள் உரையாடலில் வரும் சில கருத்துக்கள் வெளிப்படையாகக் கூறுதற்குரியனவாகா. அக் காலத்துச் சிறப்பாக இவ் வணியைப் பயன்படுத்துவது முறை என்பர் அறிஞர். உள்ளுறையுவமம் பொருளை விளக்குங்கால் வெளிப்படையான ஏனை உவமைகளைச் சார்ந்தும் வரும். குறிஞ்சிக்கலியில் சுமார் பன்னிரண்டுக்கு மேற்பட்ட சிறந்த உள்ளுறையுவமங்களைக் கபிலர் கையாண்டுள்ளார். அவற்றின் சிறப்பையறிவதே இக் கட்டுரையின் நோக்கம்.

களவு நடைபெற்று வருகின்றது. தலைவன் இரவுக் குறி வந்து மீண்டு செல்கிறான். அவன்பால் தோழி விரைவில் வரைந்து கொள்ளுமாறு கூற வேண்டும். அதனை வெளிப்படையாகக் கூறுதல் தலைவன் பெருமைக்கு உகந்த

தன்று. எனவே அவனை விளிக்கின்ற போக்கிலேயே தன்கருத்தை உணர்த்துகிறான். “புலியை ஒப்பப் பூத்த வேங்கையைப் பகையெனக் கருதித் தனது கோட்டினால் மதயானை ஒன்று அதனடியைக் குத்திப் பின்னர்த் தனது கோட்டைப் பிடுங்கவியலாது மலைப்பக்கத்தே அலறி வருந்தும் நாடனே!” என்பது அவ் விளி. கயிலையங்கிரியைப் பெயர்க்க முயன்ற அரக்கனைப் போல் அக் களிறு வருந்தும் என ஏனையுவமை உள்ளுறை யுவமைக்கு விளக்கம் தருகின்றது. இவ்வுள்ளுறையின் பொருளாவது வழியறியாது தலைவன் உழலுகின்றான் என்பது. தலைவன், வரைவு கடாய கூற்றினால் பின்வரும் இன்பத்தையறியாது அக் கூற்றைக் கொடிதாகக் கருதிக் குறியிடையீட்டுக் கண் வருந்திக் அக் கூற்றைப் பகையெனக் கருதிய மனத்தைத் தன் பால் மீட்டு உண்மை யுணரப்பெறுது உழலுகின்றான் என்பது கருத்து.

புலிநிகர் வேங்கை வரைவு கடாய கூற்றுக்கும், மதக்களிறு தலைவனுக்கும், யானைக்கோடு தலைவனது மனத்துக்கும் உவமை.

இமையவில் வாங்கிய ஈர்ஞ்சடை அந்தணன்
உமைஅமர்ந்து உயர்மலை இருந்தன ஓக
ஐயிரு தலையின் அரக்கர் கோமான்
தொடிப்பொலி தடக்கையின் கீழ்புகுத்து அம்மலை
எடுக்கல் செல்லாது உழப்பவன் போல
உறுபுலி உருஏய்ப்பப் பூத்த வேங்கையைக்
கறுவுகொண்டு அதன்முதல் குத்திய மதயானை
நீடுஇரு விடரகம் சிலம்பக் கூய்தன்
கோடு புய்க் கல்லாது, உழக்கும் நாட !

கலித்தொகை 38.

தலைவன் வரைந்து கொள்ளவில்லையே எனத் தலைவி வருந்தி அவனது இயற்பழிக்கத் தோழி இயற்பட

மொழியுங்கால், “தலைவன்மலையில், களிற்று தனது பிடியின் வயாவுக்கிரங்கி உயர்ந்த கரும்பினை வளைத்துக் கொடுக்கும் என்கிறாள். இதனால், விரைவில் அவன் தலைவியை மணந்து கொண்டு அந்த மணத்தின் பயனாகிய வயாவுறுங்காலத்து அவளை மகிழ்ந்து போற்றுவான் என்பது பெறப்படும். இதையுணர்ந்து தலைவி அமைகிறாள். பாட்டு வருமாறு:

ஒடுங்கா எழில்வேழம் வீழ்பிடிக்கு உற்ற
கடுஞ்சூல் வயாவிற்கு அமர்ந்து நெடுஞ்சினைத்
தீங்கண் கரும்பின் கழைவாங்கும் “உற்றரின்
நீங்கலம்” என்பான் மலை.

கலித்தொகை 40.

தலைவன் சிறப்புறமாகத் தலைவி வரைவு மலிவு வேண்டி அவனுணருமாறு அவனைப் பற்றி அவன் வெற்பு இத்தன்மைத்து எனக் கூறுமுகத்தான் உணர்த்த அவன் உணரும் நிலையில் கூறப்படுவது இது. “மழையிருளில் பிடியொடு கூடிய களிற்றின் இயக்கம் கேட்ட கானவன் பரணில் ஏறிக் கவண்விட, அக்கல் முறையே வேங்கைப்பூ, ஆசினிப் பலவின்கனி, தேன்இரூல், மாந்துணர், வாழை மடல் முதலியவற்றை ஊடுருவி அழித்துப் பலவின் பழத்துள் தங்கும் மலைகெழு வெற்பனைப் பாடுவோம்.” களிறும் பிடியும் தலைமக்கட்கும், கவண் எறிதல் இற் செறிந்தற்கண் கூறிய கடுஞ்சொற்கும், வேங்கைப் பூ தலைவன் இன்பநுகருகின்ற மனஎழுச்சிக்கும், பலவின்கனி அவன்நுகரும் இன்பத்துக்கும் தேன் தலைவி நலத்துக்கும், மாந்துணர் தலைவியின் ஆயத்துக்கும், வாழை மடல் தோழிக்கும், பலவிற்பழம் தலைவியின் நெஞ்சத்துக்கும் உவமை. எனவே உள்ளுறைப்பொருள் “இரவுக்குறியுற்ற தலைமக்களைப் பற்றி அலர் எழவும், அது பற்றிச் செவிலி

கடுஞ் சொற்கூறி இற்செறித்தாளாகவும், அதனால் தலைவனது மன எழுச்சி, இன்பம் முதலியன கெடவும், தலைவியின் நலம் வீணாகவும், அவளது ஆயம், தோழி முதலியவர்கள் வருந்தி வாடவும் அச் சொல் தலைவியின் நெஞ்சில் பதிந்து வருத்துகின்றது ” என்பது.

இடிஉமிழ்பு இரங்கிய விரவுபெயல் நடுநாள்
கொடிவிடுபு இருளிய மின்னுச்செய் விளக்கத்து
பிடியொடு மேயும் புன்செய் யானை
அடிஓதாங்கு இயக்கம் கேட்ட கானவன்
நெடுவரை ஆசினிப் பணவை ஏறி
கடுவிசைக் கவணையில் கல்கை விடுதலின்
இறுவரை வேங்கை ஒள்வீ சிதறி
ஆசினி மென்பழம் அளிந்தவை உதிரா
தேன்செய் இருஅல் துளைபடப் போகி
நறுவடி மாவின் பைந்துணர் உழக்கி
குலையுடை வாழைக் கொழுமடல் கிழியா
பலவின் பழத்துள்தங்கும் மலகெழு வெற்பனை

கலித்தொகை 41-

இனி,

வெருள் புடனோக்கி வியலறையூகம்
இருள் தூங்கிறுவரை யூர்பு இழிபு ஆடும்
வருடைமான் குழவிய வளமலைநாடனை.

கலித்தொகை 43-

என்பதில் அச்சப்பொருளல்லாத குரங்கைக்கண்டு மான் அஞ்சும் என்ற பொருளால் தலைவியின் சுற்றத்தார் வரைவுக்கு உடம்படும் தன்மையராயினும், அவர் ஒரு கால் உடன்படாரோவெனத் தலைவன் அவரை அஞ்சா நின்றான் என்பது உய்த்துணரநின்றது. முயன்று வரைந்து கொள்ள வேண்டும் என்பது கருத்து.

தலைவனது மலைநாடு எதிரெதிர் ஓங்கிய இருமலை களையுடையது. அவற்றின் சாரலில் இளஞாயிறு எறிக்கும் மாணிக்கப்பாறை மீது ஒரு வேங்கை பூத்துளது. இருமலையுச்சியினின்றும் இரண்டு அருவிகள் அவ் வேங்கை மீது விழுகின்றன. இரு யானைகள் பூ நீர் சொரிய இலகும் வேழத்திருவினைப் போன்றுளது அவ்வேங்கை. இவ்வேனையுவமம் உள்ளுறை உவமத்தைச் சிறப்பித்தது.

கதிர்விரி கனைசுடர்க் கவின்கொண்ட நனஞ்சாரல்
எதிர்எதிர் ஓங்கிய மால்வரை அடுக்கத்து
அதிர்இசை அருவிதன் அம்சனை மிசைவீழ
முதிர்இணர் ஊழ்கொண்ட முழவுத்தாள் எரிவேங்கை
வரிநுதல் எழில்வேழம் பூநீர்மேல் சொரிதர
புரிநெகிழ் தாமரை மலர்அம்கண் வீறுஎய்தி
திருநயந்து இருந்தன்ன தேம்கமழ் விறல் வெற்பு !

கலித்தொகை 44.

இவ்வுள்ளுறையின் கருத்து வருமாறு: இருவரைகளும் தலைவன், தலைவியர் சுற்றத்தாராகவும், மாணிக்கப்பாறை தலைவனில்லாகவும், அருவி வீழ்தல் இருவகைச்சுற்றமும் செய்யும் சிறப்பாகவும் வேங்கை தலைவியாகவும், அது பூத்தது அவள் கருவீன்றதாகவும் நின்று பொருள் விளக்கம் செய்தன. தலைவன் இவ்வாறு நடைபெற முயல வேண்டும் என்பது குறிப்பு.

வெற்பனின் நாட்டுச் செய்தி ஒன்று அழகிய உள்ளுறை கொண்டுள்ளது. 'மாணிக்கப்பாறையருகே சுனை நீரில் விளங்கிய காந்தளை நீர்பருகும் அரவெனக் கருதி இடி இடிக்க அவ் வொலி சிலம்புதலினால் சிறு குடி துயிலெழுகின்றது.' இது அச் செய்தி. இதனாற்போந்த

உள்ளுறை, “ அழகியதலைவியின் வீட்டருகே இரவுக் குறி நிகழ், அதனால் ஊரலர் எழுதலின் தாய்கழறியுரைக்கின்றாள். இடையீட்டுக்காரணமாகத் தலைமக்கள் துயிலின்றி இருந்தனர்” என்பது ஆகும். பாடல் வருமாறு :

விடியல்வெங் கதிர்காயும் வேய்அமல் அகல்அறை
கடிசுனை கவினிய காந்தள் அம் குலையினை
அருமணி அவிர்உத்தி அரவுநீர் உணல் செத்து,
பெருமலை மிளிர்பன்ன காற்றுடைக் களைபெயல்
உருமுக்கண் னுறுதலின் உயர்குரல் ஒலி ஓடி
நறுவிய நனஞ்சாரல் சிலம்பலின் கதுமென
சிறுகுடி துயில் எழுஉம் சேண்உயர் விறல் வெற்ப

கலித்தொகை 45.

காந்தள்	—	தலைவி
மாணிக்கப்பாறை	—	தலைவிமனை
அரவு	—	களவு
இடி	—	கழறியகூற்று
சிறுகுடியோர்	—	தலைமக்கள்

இனி, “வண்டு தன்னை விரும்பும் பூவினைத் தனியே விட்டு, யானையும் வேங்கையும் பொருதவழி அவற்றை வேங்கைச்சினையாகவும் மலர்க்கொத்தாகவும் கருதி, புலி முகத்துக்கும் யானை முகத்துக்கும் இடையே ஓடி ஓடி வருந்துகின்றது. அதன் செய்கை சந்துசெய்விப்பாறை ஒக்கும்.” இப்பண்பினையுடைய வண்டுவாழும் நாடு எனத் தலைவன் நாடு சிறப்பிக்கப் படுவதனாற்போந்த உள்ளுறை தன்னை விரும்பும் தலைவியைத் தனியே நீத்துத் தான் முன்னரே வரைந்த வேறு தலைவியின்பால் வேட்கையுற்ற தலைவன்

இத் தலைவியிடத்தும், அன்பில் வழியும் அன்புளான் எனக்
காட்டுவான் வேண்டி இரவுக் குறியும் பகற் குறியும் நாடு
வான்போலும் என்பது. பாட்டு வருமாறு :

வியகம் புலம்ப வேட்டம் போகிய

மாஅல் அம்சிறை மணிநிறத் தும்பி

வாய் இழி கடாத்த வால்மருப்பு ஒருத்தலோடு

ஆம்பொறி உழுவை தாக்கிய பொழுதின்

வேங்கைஅம் சினையென் விறற்புலி முற்றியும்

பூம்பொறி யானைப் புகர்முகம் குறுகியும்

வலிமிகு வெகுளியான் வாள்உற்ற மன்னரை

நயன்நாடி நட்பு ஆக்கும் வினைவர்போல் மறிதரும்

அயம் இழி அருவிய அணிமலை நல்நாட ! கலித்தொகை 46.

வண்டு — தலைவன்

பூ — முன்தலைவி

இருதிறம் — இருகுறி

இனி, “ யானை புலியை வென்ற அயர்வினால் துஞ்சங்
கால்களவுற்று எழுந்து எதிரிருந்த வேங்கை மரத்தை
அழித்தபின் சினந்தணிந்து, பின் தான் செய்ததுணர்ந்து
வெட்கித் தலைநாணும் நாடன் ” என்றதனால் புலியினை
வென்று துயிலும் யானை அலரைப் பொய்யெனத்தேற்றிப்
பின் உறங்குகின்ற தலைவியாகவும், கனவில் வெருவின
தன்மை அவளுங் கனக்கண்டு வெருவினதாகவும் வேங்
கையை நலங்கெடுத்தமை தோழி களவுக் குடம்பட்டுக்
கொடுமைசெய் கிறுளென அவளை வருத்தியதாகவும்,
பின்னர் நாணி நின்றல், ஏதுமின்றி அவளை வருத்தியதற்
காகத் தலை இறைஞ்சி நாணுதலாகவும் உள்நுறையுவமம்
பொருள் கொள்ள வேண்டும்.

கொடுவரி தாக்கி வென்ற வருத்த மொடு
 நெடுவரை மருங்கின் துஞ்சம் யானை
 நனவில்தான் செய்தது மனத்தது ஆகலின்
 கனவில் கண்டு கதுமென வெரீஇ
 புதுவ தாக மலர்ந்த வேங்கையை
 அதுஎன உணர்ந்து அதன் அணிநலம் முருக்கி
 பேணு முன்பின் தன் சினம் தணிந்து அம்மரம்
 காணும் பொழுதின் நோக்கல் செல்லாது
 நாணி இறைஞ்சும் நல்மலை நல் நாட !

கலித்தொகை 49-

இனி,

வாங்கு கோல் நெல்லொடு வாங்கிவரு வைகல்
 மூங்கின் மிசைந்த முழந்தாளிரும் பிடி
 தூங்கிலை வாழை நளிபுக்கு ஞாங்கர்
 வருடை மடமறியூர் விடைத்துஞ்சம்
 இருள் தூங்கு சோலை இலங்குநீர் வெற்ப !

கலித்தொகை 50-

“ பிடி, தாழ்ந்த மூங்கிலைத் தின்று, வாழைச்
 காட்டிற் புகுந்து, வருடை மடமான் பயிலிடத்தே காலை
 யில் துயில் கொள்ளும் ” என்பதனால் தானே வந்த
 தலைவனை அன்புடன் பெற்று நுகர்ந்தபின், அவனது மனை
 யிடத்தே அலர் கூறுவாரின்றி மகிழ்வுடன் இன்றுயில்
 கொண்டு இல்லறம் நிகழ்த்தும் விருப்பினள் என்ற உட்கருத்துக் கிடைக்கும்.

“ செவி மறைவில் வந்து தன்னையட்ட புலியைச்
 குத்திக் கொன்று தன் சூழலில் பெருமையுடன் யானை
 திரிதரும் நாடு ” என்பது செய்தி. இச் செய்தியால் தம்
 களவொழுக்கம் பற்றிப் பிறர் கூறிய அலர் கெடத் தலை
 வன் வரைந்து கொள்ளவும் தலைவி அவன் சுற்றத்தாரி
 டைப் பொருந்தி இல்லறம் இனிது நடாத்துகின்ற

தன்மை உள்ளுறையாகப் பெறப்பட்டது. யானையின் வீரத்துக்கு வீமனும், பெருமைக்கு மாலும் ஏனையுவமமாக வந்தனர்.

முறம் செவி மறைப்பாய்பு முரண்செய்த புலிசெற்று
மறம்தலைக் கொண்ட நூற்றுவர் தலைவனைக்
குறங்கு அறுத்திடுவான்போல கூர்நுதி மடுத்து அதன்
நிறம் சாடி, முரண்தீர்ந்த நீள்மருப்பு எழில்யானை
மல்லரை மறம்சாய்த்த மால்போல்தன் கிளைநாப்பண்
கல்உயர் நனஞ்சாரல், கலந்து இயலும் நாட !

கலித்தொகை 52-

இனி, “ பகையானையைக் குத்தியதால் செந்நிறமுற்ற யானைக் கோடு போல் விளங்கும் காந்தள் அரும்பு நாளும் புதிதாக உண்டாகப் பள்ளங்களில் நீர் நிறைய அருவிகள் குதித்துப் பொலிதற்குக் காரணமான மழையை யுடைய மலை நாடன்.” பாடல் வருமாறு :

வறன்உறல் அறியாத வழைஅமை நறுஞ்சாரல்
விறல்மலை வியல்அறை வீழ்பிடி உழையதா
மறம்மிகு வேழம்தன் மாறுகொள் மைந்தினால்
புகர்நுதல் புண்செய்த புய்கோடு போல
உயர்முகை நறுங்காந்தள் நாள்தோறும் புதிதுநன
அயம்நந்தி அணிபெற, அருவிஆர்த்து இழிதரும்
பயமழை தலைஇய பாடுசால் விறல் வெற்ப !

கலித்தொகை 53-

காந்தள்	—	தலைவன்
அருவிகுதித்தல்	—	அலர்
மழை	—	தலைவன் தண்ணளி

தலைவன் இனியனாயினும் வரையாமை கருதிக் கோடு போற் கொடியனாயினான் எனும் உட்குறிப்பும், மழை

பெய்தலால் அருவி குதிப்பது போல தலைவன் அளி செய்ய அதனால் அவர் பரவிற்று எனும் உட்குறிப்பும் இதனற் பெறப்படும்.

“மகளிர் கையிலிட்ட நீலக்கடைச் செறி (ஆழி) போலக் காந்தளிளது முகையின் மேல் தும்பி அப் பூ அலரும் செவ்வி நோக்கும்” என்பதனால் தலைவி கூற்றம் மகிழ்ந்து வரைவுடம்படு செவ்விநோக்கி நிற்கும் தலைமகன் இயல்பு கூறப்பட்டது.

தகையவர் கைச்செறிந்த தாள்போலக் காந்தள் முகையின்மேல் தும்பி இருக்கும் — பகைளின் கூற்றம் வரினும் தொலையான், தன் நட்டார்க்குத் தோற்றலை நாணதோன் குன்று.

கலித்தொகை 42.

இவ்வாறு, கபிலரருளிய குறிஞ்சிக்கலியில் உள்ளுறையுவமைகள் பொருத்த மானவிடத்தே வந்து பொருந்தி செய்யுளின்பம் பெருக்குவனவாயுள்ளன.

7. புறநானூற்று மக்கட் குறிக்கோள்

ஒருநாட்டு மக்களின் ஒழுகலாறுகளையும் வாழ்க்கைக் குறிக்கோள் பலவற்றையும் அறிதற்கு அந் நாட்டு மக்களின் முறையான வரலாறு அறிவது இன்றியமையாததொன்று. நந்தமிழ் நாட்டுப் பண்டைக்கால மக்களின் பண்புகளை ஆராய்தற்கு உறுகருவியான அவர்தம் வரலாறு முறையாக நமக்குக் கிடைத்திலது. எனினும் அப் பண்பட்ட மக்கள் திறம்பட யாத்தபல்வேறு நூல்களையும் நாம் துருவித் துருவி ஆய்வுக்கண் கொண்டு காணின் ஓராற்றானே அவர்களது வாழ்வு எப்படிப்பட்டது, அதன் நோக்கமென்ன என்பது போன்ற வினாக்கட்கு விடையிறுத்தலும் கூடும். இந் நிலையில் நமக்கு உறுதுணையாம் சங்கநூல்கள் பல்வேறுள்ளன. அவற்றுட் புறநானூறு சிறந்ததொன்றும். இந் நூல் தன்காலத்து வாழ்ந்த ஆடவர், பெண்டிர், புலவர், புரவலர், பாணர், பாடினிகள், குறுநிலமன்னர், உழவர் முதலிய பல்திறப்பட்ட மக்களது பண்பை நன்கு விளக்குமொரு கண்ணாடியெனத் தகும்.

கணியன் பூங்குன்றனார் என்பவர் ஒரு நல்ல புலவர். பொதுநோக்குடையவர். விருப்பு வெறுப்பற்றவர். தீதும் நன்றும் ஒருவர்க்கு அவர் செய்யும் பல்வேறு தொழில்களின் பயனாக வருவன. மக்கள் ஊழ் வயப்பட்டவர். இவர் பாடிய பாட்டில் பொதுமை ததும்பி நிற்கிறது.

“ யாதும் ஊரே யாவருங் கேளிர் ” என்பது இவரது செந்நாவினின்றும் ஒலித்த மணியொலி. இவருடைய வாழ்வு இக் குறிக்கோளையுடையது. அது இவரது இன்பக் குறிக்கோள். அவ் வாழ்வு இவர்க்கு இனித்தே இருக்கும். பண்பட்ட, கலைமிக்க, நாகரிகமுதிர்ந்த ஒருவரின் குறிக்கோள் இதனினும் வேறு யாதாக இருக்க முடியும் !

இன்னொரு புலவர் கபிலர். இயற்கை எழில்கண்டு திளைத்தவர். நட்புக்கினியராய்த் திகழ்ந்தவர். அவர்தம் வாழ்நாட் குறிக்கோள் யாது ? தம் நண்பன், அவனைச் சார்ந்தோர் ஆகியவர்க்குத் தாம் ஒல்லுவ செய்து முடித்து மறுமையினும் தம் தவமுயற்சியால் அவனையே நட்புக் கொண்டு சிறப்பாக அவனுக்கும் பொதுவாக உலகிற்கும் இனியனாய் வாழ்தல் என்ற நிலையில் அவரது குறிக்கோள் முற்றுப் பெறுகின்றது. இரந்தும் நட்புக்கடன் ஆற்ற முற்பட்டவர். வாட்போர் வேந்தன் அவ்வரசன். அவன்பால் தமது நண்பனின் மகளிரை மணக்குமாறு இரக்கின்றார் கபிலர். அவன் பெயர் விச்சிக்கோ. அவனை விளிப்பதெப்படி ! அவ் விளியிலேயே அவர்தம் குறிக்கோள் - தாம் அவ்வரசனிடம் வந்ததன் பயன் - இன்னது எனக் குறிப்பாற் குறிக்கின்றார். உயர்ந்து பனியொடு விளங்கும் மலையில் ஒரு சிறந்த பலா உளது. அதன் உச்சியில் ஒரு நல்ல கனி. பெறற்கரிய கனி அது. அதனை ஓர் ஆண் குரங்கு கவர்ந்து கொண்டு வருகிறது. அக் கடுவன் அதனை உண்டது. உண்ணத் தொடங்கிற்று. உடனே தன் காதலியின் நினைவு வருகின்றது. காரினும் உயரிய மலையடுக்கம். அதனினும் உயர்ந்த அதன் மூங்கில். அம்மூங்கிலின் உச்சிக்கு ஓடுகின்றது. தன் செம்முக மந்தியொடு சேர்ந்து உறங்குகின்றது. அத்தகைய பண்புடையான் விச்சிக்கோ என்பது அவரது விளியின் சொற்பொருள்.

பனிவரை நிவந்த பாசிலைப்பலவின்
கனிகவர்ந்துண்ட கருவிறற் கடுவன்
செம் முகமந்தியொடு சிறந்து சேண்விளங்கி
மழை மிசையறியா மால்வரை யடுக்கத்துக்
கழை மிசைத்துஞ்சும் கல்லக வெற்பு

என்பதன் கருத்து வருமாறு: நின்மலையின் கடுவனும் மந்தியொடு மகிழ்ந்துறங்கும். அது போல் நீயும் தண்ணளி செய்து இம் மகளிரைக் கொண்டு மகிழ்க என்பது கருத்து. இம் மன்னனது குறிக்கோள் அம் மகளிரை ஏற்றுக் கொள்ள உடம்படவில்லை. உடனே, “வேளிருள் வேளே” என்று இன்னொரு மன்னனை விளித்து வேண்ட அவனும் மறுக்க, “வெலியர் நின் வேல்” எனக் கூறிப் போந்தார். “மறுமையினும் நின்னோடு உடனுறை வாக்குக உயர்ந்தபாலே” என்று தவங்கிடந்து தம் குறிக்கோளை முற்றுவித்துக் கொண்டார்.

மோசிகிரனார் என்னும் புலவர், “மன்னனே குடிகளின் உடலங்கட்கு உயிர். அதனை அறிந்தொழுகுதல் மன்னன் கடன்” என்றனர். குடிகளின் குறிக்கோள் மன்னனைப் போற்றலும் மன்னனின் குறிக்கோள் குடிகளைப் புரத்தலும் ஆம் என்பது அவர் கருத்துப் போலும்.

நக்கிரனாரது குறிக்கோள் “செல்வம் பெற வேண்டும். அதனை ஈந்து பயன் கொள்ள வேண்டும். துயக்கக் கருதின் அது தப்பும்” என்ற அளவில் நின்றது. “செல்வத்துப் பயனே ஈதல், துய்ப்பேமெனினே தப்புநபலவே” என்று மொழிந்த அவர் “தெண்கடல் வளாகம் ஆண்ட அரசர்க்கும், ஒருவேளை உணவுக்குக் கடும்பகலும் நடுநாளாயாமமும் துஞ்சாது திரியும் ஒரு வறியனுக்கும் வேறுபாடுகண்டா ரிலர். இனிப் புரவலரும் நடுங்கப் பாடும் பெருஞ்சித்திர னாரை நோக்குவோம். “இரவலர் புரவலை நீயுமல்ல; ”

புரவலர் இரவலர்க்கில்லையு மல்லர் ” என்று யானைப் பரிசில் பெற்றுவந்த நிலையிற் பீடுபெறக் கூறுகிறார். சிறிது கொடுத்த இளவெளிமான் என்ற அரசனை அணுகி. அவர் தம் குறிக்கோள்தான் என்னே ! பெற்ற செல்வத்தைப் பிறர்க்களித்துப் பயன் பெறுதலேயாம்.

நின்னயந் துறைநர்க்கும் நீ நயந் துறைநர்க்கும்
பன்மாண் கற்பினின் கிளைமுதலோர்க்கும்.....
இன்றோர்க் கென்னுது என்னெடுஞ் சூழாது
வல்லாங்கு வாழ்து மென்னுது நீயும்
எல்லோர்க்குங் கொடுமதி

என்ற அப் புலவரின் பெருமை என்னே !

சில மன்னர்களின் குறிக்கோளும் புறநானுற்றிற் காணப்படுகின்றன. பாண்டியன் அறிவுடைநம்பி “மக்களில்லா வாழ்க்கை எட்டுணையும் பயனின்று. நன்மக்களைப் பெற்று நற்பயனுறுதலே வாழ்நாளின் குறிக்கோள் ” என்ற கருத்துப்பட,

“ படைப்புப் பலபடைத்து ” (188) என்னும் செய்யுளை யாத்துப் போந்தான்.

சோழன் நல்லுருத்திரன் நல்ல நண்புடையாரைப் பெற்று வாழ விரும்பினான். அவனுடைய குறிக்கோள் எந்த நட்பைத் தேடியது எனின்,

கடுங் கட்கேழல் இடம்பட வீழ்ந்தென
இன்றவண் உண்ணாதாகி வழிநாட்
பெருமலை விடரகம் புலம்ப வேட்டெழுந்து
இருங்களிற் றெருத்தல் நல்வலம் படுக்கும்
புலிபசித் தன்னமெலி வில் உள்ளத்து
உரனுடையாளர் கேண்மையே யாகும்.

உளமிலாளர் அவனால் இகழப்படுவர். அவன் குறிக்கோள் அகப்புற வீரத்து நின்றது.

“ நல்வினை செய்வோமா, வேண்டாவா ” என்பார்க்குத் தனது குறிக்கோளைக் கூறுகிறான் கோப்பெருஞ்சோழன். “ உயர்ந்த வேட்டத் துயர்ந்தவர்க்கு வீடு கிடைக்கும் ; இன்றேல் மறுமையில் நன்மை கிடைக்கும் ; தவறின் இம்மையிலாவது நல்வாழ்வு கிடைக்கும். ஆகலின் நல்வினை செய்க ” என்று கூறுகின்றான்.

இன்னொரு மன்னனது குறிக்கோள் வன்பரணர் வாயிலாக வெளிவருகின்றது. அம் மன்னன் எவ்விடத்தும் யார்க்கும் இயன்றதைக் கொடுப்பான். வலதுகைக் கொடையை இடதுகைக் கறிவியா மனப்பண்பினன். கொடையுற்றவர்க்குத் தன் ஊரும் பேரும் சொல்லாத பெருந்தன்மை யுடையவன். இது அவன் குறிக்கோள். அவன் பெயர் கண்டிரக் கோப்பெருநள்ளி என்பது.

தான் ஞெலிதியின் விரைவனல் சுட்டுநின்

இரும்பேரொக் கலொடு தினம்

எனத் தந்தான் என்றும், “ விடுத்தல் தொடங்கினேனாக வல்லே பெறுதற்கரிய வீறுசால்நன்கலம் பிறிதொன்றில்லைக் காட்டு நாட்டே, மன மார்பிற் பூண்டவயங்கு காழாரம் மடைசெறிமுன் கைக்கடகமோடத்தனன். எந்நாடோ வென நாடும் சொல்லான் பேருஞ் சொல்லான் ” என்றும் அப் புலவர் அவனை வியந்து கூறுகின்றார். கல்வி பெரிது. அதை அடைதலே நன்று என்பது நெடுஞ்செழியன் கருதுத் (புறம்: 183). பெண்பாற்புலவருட் சிறந்தவர் பொன்முடியார். அவர் தமது குறிக்கோளை மட்டுமன்றி, தந்தை, கொல்லன், வேந்தன், வீரன் முதலியோரின் குறிக்கோளும் இவை இவை என்கிறார்.

“ ஈன்று புறந்தருதல் என்றலைக் கடனே ” என்ற அடி அவரது குறிக்கோளை—நல்ல பிள்ளையைப் பெற்று வளர்த்த

தலை — விளக்குகின்றது. கல்வியளித்தல் தந்தைக்கும், வேல் கொடுத்தல் கொல்லற்கும், நடை நல்கல் வேந்தற்கும், வெற்றியொடு மீனாதல் வீரர்கட்கும் கடன் என்பது அவர்கருத்து.

மண்டமர்க் குடைந்தன னுயின் உண்டவென்
முலையறுத் திடுவேன் யான்

என்ற காக்கைபாடினியார் நச்செள்ளையார் தம் மகன் மார்பிற்புண்பட்டு மாண்டதைக் கண்டு ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவந்தனர் என்று புறம் 278 ஆல் தெரிகின்றது. அவரது குறிக்கோளும், “கெடுகசிந்தை கடிதிவள் துணிவே” (279) என்று ஒக்கூர் மாசாத்தியாரால் பாடப்பட்டவரது குறிக்கோளும் தம் புதல்வரை நல் வீரராகக் காண்டல் என்ற அளவில் நின்றன. மாறோக்கத்து நப்ப சலையாரும் சிறந்த வீரத்தை யுடையராதலையே விரும்பினார் எனத் தெரிகிறது. அவர் குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவனைக் கையறுநிலையிற் பாடுங்கால், “கூற்று இரந்து உயிர்கொண்டனன் போலும்” எனப் புகழ்கின்றார்.

பூதப்பாண்டியன் பெருந்தேவியாரது குறிக்கோள் கற்புடைப் பெண்டிர் அனைவர்க்கும் உரியது. இவர் கைம்மை நோன்பை விளக்கி வெறுக்கின்றார். பெரும்பாலும் பெண்டிர் அனைவரும் இக் கருத்தை யுடைய வராகவே காணப்படுகின்றனர். ஒரு புலவர் மற்றொரு புலவரைப் போற்றுதற்கும் பல்வேறு சான்றுகள் உள்ளன. பொத்தியார் என்ற புலவர் பிசிராந்தையாரைப் போற்றுதலையும் கபிலரைப் “பொய்யாநாவிற் கபிலர்” என்று சிறப்பித்தலையும் புறநானூற்றிற் காணலாம்.

“வலவன் ஏவா வானணர்தி” என்பது போன்ற சொற்றொடர்களால் அக்கால மக்களின் உள்ளப் பண்பும்

குறிக்கோளும் கற்பனையும் புலப்படும். அக் காலத்து உழவோர் உண்டு களித்து உறங்குதலையே குறிக்கோளாகக் கொண்டனர் என்றும் அறிகிறோம். இக் கருத்து

பெண்டிரும் உண்டியும் இன்றெனின்

மாக்கட்கு உண்டோ ஞாலத்துறு பயன் ?

என்ற மணிமேகலை அடிகளிலும் காணப்படுகின்றது.

இன்றோன்ன பல்வேறு திறப்பட்ட மக்களது வாழ்வும் குறிக்கோளும் புறநானூற்றில் நன்கு பொலியும் தன்மை புறநானூற்றை முற்ற முடியக் கற்போர்க்குப் புலனாகும்.

8. அகநானூற்றுள் வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள்

பண்டைத் தமிழ்ப் புலவர்கள் சிறப்பாக வரலாற்று நூல் ஒன்றேனும் செய்திலரேனும் தம் பாக்களில் ஆங்காங்குச் சிற்சில வரலாற்றுக் குறிப்புக்களை, இலக்கியத்தினின்றும் பிரித்துவிட முடியாத வகையில், இலக்கியச் சுவைக்கு இழுக்கில்லாவாறு அமைத்திருக்கின்றனர். அக் குறிப்புக்கள் பாட்டோடு பாட்டாய் ஒன்றிக் கிடப்பனவன்றிப் படிப்போர்க்குச் சுவையையும் பண்டைத் தமிழ்குப் பெருமையையும் உடன் ஊட்டுகின்றன. இந் நிலையில் அகநானூற்றுப் பாக்கள் சிலவற்றைப் பார்த்தால் உண்மை விளங்கும்.

போர் முடிந்தது. தலைவனுக்கு வெற்றி கிடைத்து விட்டது. தலைவிக்குக் குறித்த தவணையும் கழிந்தது. தலைவியின் நலம் அவனுக்கு நினைவு வருகின்றது. தலைவனது ஊர் குடவாயில். தலைவனுக்குப் பல்வேறு நலனையும் அளிப்பது அவ்வூர். அவ்வூர் நன்மை பெறவே அவன் போருக்குச் சென்றது. அத்தகைய இனிய, சிறந்த குடவாயிலின் நினைவு மாறுமுன், அவள்நினைவு வந்து விட்டது. குடவாயிலைப் போன்று இனியவளாகக் காணப்படுகின்றாள் அவள். அக் குடவாயில் இனிமை பயப்பதோடு புதுவருவாய் அருது பெறுவது. அதாவது ‘அழும்பில்’

அகநானூற்றுள் வரலாற்றுக் குறிப்புகள் 85

என்ற ஊரைப்போன்று அற வருவாயுடையது. ஏன் அழும்பிலுக்கு அவ்வளவு வருவாய்? அது சோழனுடையதாகலின். தன்வீரன் பழையன், எதிரிகளைப் பொருது வீழ்ந்து விடவும் அப் பகைவர் தலைவனை அவனது கழுமலம் என்னும் ஊரொடு கவர்ந்த பெருமையினன். எதிரிகள் நன்னன், அத்தி, கங்கன், கட்டி, புன்றுறை என்பார். அவர்கள் தலைவன் கணையன் என்பான். இக் குறிப்பு கீரத்தனார் என்ற புலவர் பாட்டில் (44) பாதிக்குமேற்பட்ட இடத்தைப் பறித்துக் கொண்டது. எனினும் பாட்டின் சுவை குறையவில்லை. வரலாறும் பாட்டாகவே மிளிர்கின்றது. பல வீரர்களின் தலைவனை வென்ற சோழனாகலின் அவன் ஊராகிய அழும்பில் அற அயாணருடையதாக, அவ் வழும்பில் போன்ற வருவாயை யுடையதன்றி இனிமையும் பயக்குமாறு குடவாயில் உளது. அக் குடவாயிலைப் போன்று தலைவி நலம் பயக்கின்றாள். அவளது ஆகத்துத் துயில்பெறப் பாகளை ஏவுகின்றான் விரைந்து தேர் செலுத்துமாறு. ஈண்டுள்ள வரலாறு முழுமையும் தலைவியின் அருமை பெருமையையும் தலைவன் தலைவியிடையுள்ள அன்பினது அகலத்தையுமே சுட்டுவதால் பாட்டின் நலம் மிக் குயர்ந்து விளங்குகின்றது. குடவாயில் நெல்விளைவு மிக்கது. நல்ல குளங்களையும் காடுகளையுமுடையது என்பதனால் தலைவியின் உயர்வும் மிகுதல் புலனாம்.

(60) இதுவும் கீரத்தனார் பாட்டு. 'தந்தைக்கு நல்லுணவு அளிக்கின்ற குறுமகள் வாழும் சிறப்பையும், பொறையன் என்ற அரசனால் ஆளப்படும் சிறப்பையும் உடையது தொண்டி. அத் தொண்டி போலுமினிய தலைவியை வருத்தற்க. விளையாடினும் அவள் உடல் வாடிவிடும் என அன்னை போற்றிப் பரப்பள். குடவாயிலிலுள்ள சோழர் நிதிப்பண்டாரத்தினும் மிகும் காவலுடையாள்'.

ஊரைத் தலைவிக்கு உவமித்தல் புலவர் இயல்பு. ஊர்ச் சிறப்புக் கூறுங்கால் அவர் தலைவியின் பெருமையே கூறுகின்றனர். மன்னர்க்கு நிதியைவிடச் செவிலிக்குத் தலைவி மிகுங் காவலுடையளாதல் பெறப்பட்டது. ஈண்டும் வரலாற்றுக் குறிப்பால் பாட்டின் அழகு கெட்டிலது. குடவாயிலில் சோழரது பண்டார மிருந்ததென்பதற்கு மிக நல்ல சான்று இச் செய்யுள். இப் பாட்டு இலக்கியவழகும், வரலாற்றுப் பயனும் ஒருங்கே கொண்டது.

(45) அக் காலத்துப் பெண்டிரும் அரசியலறிவு மிகப் பெற்றிருந்தனர். தலைவன் பொருட்குப் பிரிந்தான். இன்னும் வந்து வரைந்திலன். அலர் எழுகின்றது. தலைவி துயர் மிகுகின்றாள். இதற்குக் கூறப்படும் உவமைகள் வரலாற்றுக்குரியன. அன்னி என்பான் குறுக்கைப் பறந்தலையில் திதியனது காவன் மரத்தை வீழ்த்தி விட்ட செருக்குமிகுதியால் அவனது படைக்கண் உள்ள வயிரியர் அளவு கடந்து ஆரவார்க்கின்றனர். அவ்வார்ப்பினும் பெரியது அலர். போரில் தோற்றாரினும், கௌவை கூறுவார்க்கு வரைவு பெறுத தலைவியர் மிக எளியர் போலும்! இவ் வரலாறு இலதேல் தக்க உவமையுமில்லை; பாட்டின் நலமுமில்லை. அலர் அவட்குத் துன்பம் தருவது தன் தலைவன் அருகில் இன்மையினால்தான். ஆகலின் தலைவியின் துன்பிற்குக் கணவனை யிழந்த ஆதிமந்தியின் துன்பம் உவமிக்கப்படுகின்றது. அத் துன்பமிகுதிக்குச் சிறந்த வீரன் வானவரம்பனது உடைபட்ட பகையரண் நுகரும் துன்பத்தையே உவமித்துள்ளார். இப் பாட்டில் இவ் வரலாற்றுண்மைகள் எவ்வளவு உரிமையோடு புகுந்துள்ளன என்பது கருதற்குரியது. இது வெள்ளிவீதியார் பாட்டு.

(46) மிக்க நெல்லையுடையதும், கொற்றச் செழியன் ஆட்சிக் குரியதும் அள்ளார்க்குள்ள பெருமை. அவ்வூர்

தலைவிக்குவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. “ அள்ளுரன்ன என் ஒண்டொடி ” இது தோழிகூற்று. அவள் தலைவியின் பாலுள்ள தொடர்பால் தன்னையே அவளாகக் கூறிக் கொள்வதும் உண்டு. அன்றி, அள்ளுரன்ன ஒண்டொடி (யுடையதலைவி) என இயைப்பாரும் உளர்.

(47) தலைவியைப் பிரிந்து, சேரு முன்னர் அவளது தோள்நலம் வீணாதல் பற்றி இரங்குகின்றான். ஆகலின் அத்தோட்குவமை கூறுங்கால் அவள்பால் அவனது ஈடு பாடு நன்கு புலனாகின்றது. மூங்கில் போன்ற தோள் என் பது இயல்பு. இனி ‘ இழையணிநெடுந்தேர்க்கைவண் செழியன் (உடைய) மழைவிளையாடும் வளங்கெழு சிறு மலைச்சிலம்பிற் கூதளங்கமழும் வெற்பின் ” கண்ணுள்ள வேய்புரை பணைத்தோள் என்றதனால் தலைவியின்பெருமை மிகுவதேயன்றி வேறில்லை.

“ தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளன் பண்ணன் சிறு குடிப்படப்பை நுண்ணிலைப், புன்காழ் நெல்லிப்பைங் காய் தின்றவர் நீர்குடி சுவையில் தீவியமிழற்றிமுகிழ் நிலாத்திகழ்தரும்..... ” சிறந்த நெல்லிக்காய் என்பது கருதியே பண்ணனது படப்பை சுட்டப்பட்டது. அன்றி இஃதருளிய கொற்றங் கொற்றனார் பண்ணனுக்கன்பர் போலும்! நெல்லிக்காய்தின்று நீர் பருகின் அது இனிக்கும். அவ் வினிமை மிக்க தீவியம் எனவோ, அவ் வினிமை யுடைய நிலா எனவோ இயைக்க.

(55) மாமூலனார் வெண்ணிப்போரைக் குறித்துப் பாடினாரேனும், அப் போர்ச் செய்தி அழகாக அவரது பாலைப் பாட்டில் பயின்றுள்ளது கவனிக்கத்தகுவது: “ கரி காலனுடன் பொருது, புண்நாணிய சேரலாதன் வடக் கிருப்ப, அவ்வின்கு இன்னுரை கேட்ட சான்றோரும்

அவனைக் காணாது மடியத்துணிந்தனரே. என் மகள் என்னைப் பிரிந்தும் இன்னும் என் உயிர் போக வில்லையே உலகில் என் பற்று ஒழியாதோ” எனச் செவிலி இரங்கி இளைவதாக உள்ளது அப் பாட்டு. இதனால் செவிலியின் உளம் வெளிப்படும்.

(57) பிரிந்தவன் தனதுதலைவி பட்டதுயரத்தை அளக்கக்கருதுகின்றான். “அதற்கு,செழியன் முசிறியைக் கவர்ந்த போரில் எதிர்த்து அரும்புண் (fatal wound) உற்றாரை ஒப்ப நோய் மிக் குழலுகின்றான்” என்கின்றான். செழியனதுவலி மிகுதி அரும் புண்ணின் கொடுமை மிகுதியைக் காட்டும். செழியன் கொண்ட போர்களுள் முசிறி கொண்ட போர் மிக அரியது போலும்.

(61) “பிரிந்த தலைவன் எதுபெறினும் தாழாது வந்து விடும். நறும்பெண்டிரை ஒத்த இன்பம் தரும் வேங்கடம் பெறினும்பொதினியன்ன நிற்பால் விரைதலைத் தவிரான்” இது தோழிகூற்று. மழபுலம் வணக்கிய மாவண்புல்லியின் வேங்கடம் என்பதனால் வேங்கடத்துக்கும், நெடுவேளாவியின் பொதினி எனவே பொதினிக்கும் பெருமை. இவ்விரு நகர்க்கும் கூறிய பெருமை யாவும் தலைவியின் சிறப்பை அறிவுறுத்தவே கூறப்பட்டுள்ளன.

(62) ‘தலைவி பாவையனையாள்’ எனப் பாராட்டும் தலைவன் அப் பாவையின் சிறப்பை மிகுத்துக் கூறுமுகத் தான் தலைவியின் அழகை வியக்கின்றான். “போர்வலி மிக்க பொறையனது கொல்லிக்கண் கடவுள் எழுதிய பாவையனையாள்” என்று பாவை சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளது.

(65) தலைவியைத்தன்னுடன் கொண்டுசெல்லக் கருதி விட்டான் அவன். அது அறிந்த தோழி தலைவியைப் பார்த்து “நீ இனி உவ; உதியஞ் சேரலைப் பாடிச் சேறும்

பரிசிலரைப் போல மகிழ்” என்கின்றாள். இதனால் சேரனின் வண்மையும் பரிசிலர் மகிழ்வும் தோழி தலைவியின் நிலையும் புலனாம். இது மாமூலர் பாட்டு.

(69) “இயல்தேர் மோரியர்... திகிரி குறைதரக் குறைத்த அறைஇறந்து அகன்றனர். ஆயினும் நீடிலர்” இது தோழி ஆற்றுவித்தல். தலைவன் பொருள் வயிற் பிரியின், சிலகால் நெடுந்தொலையும் சேறல் நேரும் என்பது குறிக்கவே இவ்வுண்மை குறிக்கப்பட்டுளது. இலக்கியச் சிறப்பினும் வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்கது இச் செய்யுள் என்பர் அறிஞர். தலைவியின் உடல் வீசும் மணத்துக்கு ஆய்கானத்து மலர்மணம் உவமிக்கப்பட்டுளது.

(70) தலைவன் வரைவு மலியவே அலர் அடங்கிற்று. இதற்குவமை ஒரு வரலாற்றுச் செய்தியாகும். “இராமன் அருமறைக்கவித்த பல்வீழ் ஆலம்” போன்று ஊர் அலரடங்கிற்று என்பது கருத்து. பல்வீழ் ஆலம் எனவே புள்ளொலி மிகுதியுண்மையும் அவ்வொலி இராமனுக்காக நீக்கப்பட்டபின் அமைதி நிலவினமையும் பெறப்படும். அது போல் முன்னர் மிகப்பரந்த அலர் பின்னர் அடங்குவதாயிற்று.

(76) இது பரத்தையர் பாட்டு. தலைவி தரும் பூசல் தாங்காது சினந்து கூறும் நிலை. தான் குற்றம் செய்யாதிருக்கவும் குறைகூறப்படின இவ்வாறு கூறுதல் மனித இயல்பு. “ஆதிமந்தி வருந்த அத்தியைக் கவர்ந்த காவிரி போல் யானும் இனித் தலைவனை அகப்படுத்துவேன்—இனி அவன் பெண்டிர் செய்வதென்?” என்பது அப் பாட்டின் கருத்து. அவன் பெண்டிர் கூறும் அலர் அஃதை என்பானது நாண்மகிழிருக்கையில் முழங்கும் பறையை ஒக்கும் என அலர் மிகுதியும் கூறப்பட்டது.

(77) “ தலைவியின் கண்கள் புண்ணையும், உடன் மருந்தையும் தருவன. பிட்டன் வேல் போன்றன. பிட்டனோ வண்மையும் வன்மையும் ஒருங்குடையன் ” என்பது தலைவன் அவளது கண்களைப் பற்றிக் கொண்ட கருத்து. இது மருதனின் நாகரூரளித்த தமிழ்நிதி.

(78) நக்கீரனார் பாட்டில் கபிலர், பாரி என்பார் குறிக்கப்பட்டுள்ளார். தலைவியின் நுதல்மணம் இன்னது எனக் கூறுங்கால் பாரியின் சுனைமலரைக் குறிக்கின்றான். பாரியின் பெருமை கபிலர் நட்பாலும் கைவண்மையாலும் உயர்கின்றது. இப் பெருமையனைத்தும் அவள் நுதலில் சென்று முடிகின்றது. “ வாய்மொழிக் கபிலன் ” என அவரை நக்கீரர் பாராட்டியிருத்தல் போற்றற் குரியதொன்று.

(81) “ போர்த்திறமிக்க கடலனது விளங்கில் அன்ன தலைவியை விட்டுப் பொருட்குப் பிரியவும் துணிந்திரே ! ” எனச் செலவு அழுங்குவிக்கின்றாள் தலைவி. கடலனால் பெருமைபெற்று விளங்கும் விளங்கில் அனைய நலத்தன் தலைவி என்பது கருத்து.

(85) கார்ப்பருவம் வந்தது. தலைவன் வந்திலன். இக்கார்ப்ப் பருவத்து நிகழ்ச்சி முதலில் திரையனது வேங்கட மலைக்கண் நிகழக் காண்பதாகத் தோழி கூறுகிறாள். “வேங்கடமலை வெற்றிமிக்க திரையனுடையது. அம் மலையில்யானை கன்றுக்கு மூங்கில் முளையூட்டும். மயில் மகிழ்ந்து ஆடும். அம் மலைநிகழ்ச்சிகள் மனத்துக்கு இன்பம் தருவன. அது போன்ற இன்பத்தைத் தலைவனும் விரைந்து தருவான், கவலற்க ” என்பது கருத்து. ஈண்டு வேங்கடமும், திரையனும் வந்தமையின் பொருட் பொலிவு மிகுந்துள்ளது.

அகநானூற்றுள் வரலாற்றுக் குறிப்புகள் 91

(90) தலைவியை இன்னும் வரைந்திலன் அவன். அவள் இற்செறிவுண்டாள். தோழி இந் நிலையில் அவனிடம், “நீ எவ்வளவு மிகுதிப் பொருள் தரினும் அவளது விலையாக அவள் பெற்றோர் கொள்ளார். ஆவனசெய்து வரைந்து கொள்க” என்பது பாட்டின் கருத்து. செல்வ மிகுதிக்குக் கோசரது நியமத்தை உவமிக்கின்றாள். நியமம் தரினும் அது அவட்கு விலையாகாது. இனிக் கடவுட் செல்லாரின் கிழக்குள்ளது. கடல்முழக்கிற்று; யாணருடையது, கடுங்கட் கோசருடையது என்பதனால் நியமத்தின் பொருண்மிகுதி புலப்படும். “இரும்பிடம் படுத்த வடுவுடை முகத்தர் கடுங்கட்கோசர்” என்பதனால் பல்வகைப் போர்களாலும் வணிகத்தாலும் பல்வளம் நிரம்பிய ஊர் அது என்பது போதரும்.

இத்தகைய தமிழ் நூலினைப் பார்க்குமிடத்துச்சிறந்த வரலாற்றுச் செய்திகளை இலக்கியத்துடன் குழைத்து ஊட்டும் பண்பு மிக்க புலவர் பெருமையும் அவர்க்கு நமது கடப்பாடு உரிமையும் விளங்கும்.

9. மலைபடுகடாம் என்றதன் சிறப்பு

இது பத்துப்பாட்டு என்னும் சங்கத்தொகை நூலின் கண் பத்தாவதாக வைத்தெண்ணப்படுவது. இது கூத்தரை நன்னன்பால் ஆற்றுப் படுத்திப் பெருங்குன்றூர்க் கௌசிகனார் என்ற புலவர் பாடிய பாட்டு. ஆயின், இதற்குக் கூத்தர் ஆற்றுப் படை எனவன்றோ பெயர் வழங்க வேண்டும்? மலைபடுகடாம் என்றல்லவா வழங்கப்படுகிறது! அவ்வாறு இஃது வழங்கப்பெறுமாறு இதன்கண் பொதிந்துள்ள செம்பொருள் யாது? அதன் சிறப்புக்கள் யாவை? என ஆராய்வதே இக் கட்டுரையின் நோக்கம்.

கூத்தராற்றுப் படை என்னும் பெயரும் இதற்குண்டு. எனினும் 'பொருளாற்' பெற்ற இப்பெயருடன், 'தன்மை முதல் நிமித்தினும்' பெயர் பெறுதலும் மரபே. இச்செய்யுளின்கண் பொருளை (Subject matter) விட, இயற்கையழகே மிக்கொளிர்வது. அவ் வியற்கையழகினை வெளிப்படுத்தும் சொற்றொடர்களுள் 'மலைபடுகடாம்' என்பது மிகச் சிறந்ததாகக் கருதப் பட்டதனால் அத் தொடரே இந்நூற்கும் பெயராயிற்று. கடாம் எனின்களிறற்றின்மதம். ஆகு பெயரால், மதஒழுக்குப் போன்ற ஒலியைக் குறிப்பதாயிற்று. பின்னர் அருவியொலியை மட்டுமன்றி மலைக்கண் சிலம்புதற்குரிய பல்வகை ஒலிகளையும் சுட்டுவதாயிற்று. எனவே மதக்களிறற்றினை யொத்த மலைக்கண் சிலம்பும் பல்வேறு ஒலிகளைத் திறம்பட இயற்கைக் கேற்ப

விவரிக்கின்ற அழகிய பகுதியைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளமையின் அச் சிறப்புக் கருதி இப் பெயர் பெற்ற தென்பது கருத்து.

இனி, தான் ஒரு பகுதியாயிருந்தும் நூல் முழுமைக்கும் பெயராய் வழங்குதற்குரிய அப் பகுதியின் அழகைக் காணுதல் இன்றியமையாததாகின்றது. “ மலைச்சாரலில் பலவின் பெரும் பழங்கள், குரங்குகள் தொடுவதனாலும் கனிவு மிகுதியாலும் வெடித்துத் தேன் சொரிகின்றன. அந் நறுமணம் மலையைச் சுற்றிலும் கமழ்கிறது. ஆங்கண் மணத்திடையே பல்வேறு அருவிகள் கண்ணுக்கும், காதுக்கும் இன்பமளிக்கின்றன. உடற்கு இன்பம் பெறவேண்டி விண்ணர மகளிர் மண்ணகம் வருகின்றனர். தீம்பலா நாவுக்கும், நறுமணம் மூக்கிற்கும், அருவியொலிகள் செவிக்கும், அனைத்தும் பொருந்திய அவ்வினிய இடக் காட்சி கண்ணுக்கும், நீராடுங்கால் உடற்கும் என ஐம் பொறி இன்பங்களையும் ஒருங்கே நுகருகின்றனர் வான்அர மகளிர். இதற்கென்றே - இன்பம் திளைத்தற் கென்றே - வந்த வான்மகளிர், திளைக்குங்கால் அவர்களின் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கு வெளிப்பட வேண்டுமன்றோ? அவர்களின் மன அமைதியும், இன்பநிலையும் வரைகடந்து விடுகின்றன. இந் நிலையில் அவர்கள் வாயினின்று வரும் இன்னிசைக்கு யாழோ, குழலோ, அன்றிக்கரும்போ தேனோ நிகராமோ? இவ்வழகைப் புலவர் மிகச் சுருக்கமாகத் திறம்பட விளக்குகின்றார் :

கலைதொடு பெரும் பழம் புண்கூர்ந் தூறலின்
மலைமுழுது கமழும் மாதிரம் தோறும்
அருவி நுகரும் வானர மகளிர்
வருவிசை தவிராது வாங்குபு குடைதோறும்
தெரியிமிழ் கொண்டநும் இயம் போல் இன்னிசை

இவ்வொலி யொருபால். மற்றோர்பால்:

கைக்கோள் மறந்த கருவிரல் மந்தி
அருவிடர் வீழ்ந்ததன் கல்லாப் பார்ப்பிற்கு
முறிமேய்யாக்கைக் கிளையொடுவ துவன்றிச்
சிறுமை யுற்றகளையாப் பூசல்

நல்ல மந்தி ஒன்று. அதன் விரல்கள் கருமையாயும் உறுதியாயும் உள்ளன. அவ் விரலும் அக் கையும் தனது அரிய இளம் பார்ப்பினைத் தழுவுங்கால் மந்திக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி எழுப்பும். அம் மந்தி இரைதேடுதல் நிமித்தம் இரு சிகரங்கட்கு இடையிலுள்ள விடரைத் தாண்டுகின்றது. அவ் விரைவுறு நிகழ்ச்சியால் மந்தி தன்னை மறந்து தன் குட்டியைத் தழுவிய கைக்கோளை நெகிழவிட, அந்தோ கண்ணுக்கெட்டாத் தொலைவில் மலைவிடரிடையே வீழ்ந்து மடிகின்றது அப்பார்ப்பு. மந்தி அலறுகிறது! அதன்துய ரொலி மிகுகின்றது. தன்னை நன்கு பற்றிக் கொள்ளுதலைக் கல்லாத தன் இளம்பார்ப்பைப் பறிகொடுத்துவிட்ட தற்கு இரங்குகிறது. அது வீழ்ந்த இடம் அருவிடராகமட்டும் இல்லாதிருக்குமாயின் உடன் சென்று அணைத்துக் கொண்டுவிடுவேனே என்றெல்லாம் கருதிப் பூசலிடுகின்றது. இதை யறிந்து ஆங்குள்ள பல்வேறு குரங்கின்கிளையெல்லாம் மந்தியொடு கூடி மயங்கியழுகின்றன. எவ்வளவு அழகாக, உள்ளத்தை உருக்குமாறு இயற்கையை ஒட்டிப் புனைந்துரையுமின்றிச் சித்திரித்துள்ளார் என்பதை நினைக்கும் போதெல்லாம் இன்பம் பெருகி உணர்ச்சி மிகுவது இயல்பே.

வேறோரிடம். அம்மலைக்கண் உள்ள சிறுகுடி அது. சிறுகுடிக்கருகே ஆயர்பாடியு முளது போலும். குறவரும் கோவலரும் கூடிக் களிக்கின்றனர். களிப்பு மிகுதிக்குக் காரணமென்ன? முல்லை நிலத்தில் கோவலரால், “இது

மிகச் சிறந்தது. இதற்கிணையிலை ” எனக் கருதிப் பொறுக்கி யெடுக்கப்படுகிறது ஒரு காளை. அது “ இனத்திறந்த துளங்குகின்ற இமில் விளங்கும் சிறந்த ஏறு ” எனப் புலவர் சுட்டுகின்றார். அவ்வேறு செழுமைமிக்க குளவிப்பூ மாலைகளணியப் பெற்று நிற்கின்றது ஒருபால். அதன்எதிரே மலைத்தலை வளர்ந்த ஏறு ஒன்றும் நிற்கிறது. அது மலை மாடு. கட்டுப்பாடு இன்னதென அறியாக்காளை. தன்னிச்சையில் தின்று கொழுத்துள்ளது. நல்ல மரை (புள்ளி) விடை. அதன் கழுத்தில் அழகிய குறிஞ்சிப் பூமாலை. இரு காளைகளும் தூண்டி விட்டதும் ஒன்றை யொன்று முறைக்கு முறை மிகுந்த வலிமை கொண்டு தாக்கிக் கொள்கின்றன. இப் போட்டிவிளையாட்டுக் காணும் குறவரும் கோவலரும் வாய்வாளா நிற்பரோ? கடலென ஒலித்து ஆரவாரிக்கின்றனர். குறிஞ்சியும் குளவியும் குழையுமாறு அக் காளைகள் பொருகின்றன. அவை விளைக்கும் ஒலியும் சேர்கின்றது. கல் என ஒலிக்கின்ற இவ் வொலி ஒன்று. இது போன்ற பல்வகைப் பட்ட ஒலிகள் அம் மலைச்சாரலில் ஆங்காங்கே வேட்டுவராலும், குறத்தியராலும், வேறு விலங்குகளாலும் உண்டாக்கப்படுகின்றன. ஏறக்குறைய பதினேழுவகை ஒலிகள் விவரிக்கப்படுகின்றன. அவ் வொலிகள் யாவும் அம் மலைச்சிலம்பின் கண்ணே எதிரொலிக்கின்றன. அவ் வெதிரொலிதானும் மலையாகிய யானையின் மதமிழியும் ஒலி போல் நானாபக்கங்களிலும் பரவுகின்றது. இதனையே புலவர், “ மலைபடுகடாம் மாதிரத்தியம்ப ” எனக் குறிக்கின்றார். இத் தொடரின் சொல்லழகும் நடைமிடுக்கும் பொருட்சிறப்பும் கருதி இந் நூல் இப் பெயரான் வழங்கப்படுதல் பொருத்தமும் சிறப்பும் ஆகும்.

10. வாழியர் !

அறவண அடிகள் வாழியர் !

ஒற்றுமையின் கொற்றமே கொற்றம் ! ஒற்றுமையின் ஆற்றலே ஆற்றல் ! ஒற்றுமை ஊக்கந் தரும் ! ஊக்கம் ஆக்கம் பயக்கும். ஆக்கம் அனைத்தும் அளிக்கும். ஆகவே 'ஒன்று பட்டால் உண்டு வாழ்வு.' நாம் ஒன்றுபட்டோம்; இன்று வென்று விட்டோம் !

ஒன்றுபட்ட தமிழ்ப்படை அன்று வென்றது இமயப் பொருப்பை ! ஒன்றுபட்ட பாரதப்படை இன்று பெயர்த்தெறிந்தது பிறனுக்கு அடிமை என்ற பேரிழிவை ! செந்நீர் சிந்தலின்றியே வெந்நிட்டோடினர் சேரலர் !

எவ்வாறு பெற்றனம் இவ்வாற்றரும் வெற்றியை ? அறப்போர் தன்னைத் திறம்பட நடத்திய சிறப்பினால் அன்றோ ? மாற்றலரும் போற்றும் மகாத்துமா காந்தியடிகளின் மாண்புறு தலைமையில் ஆற்றப்பட்ட அறப்போரின் திறமே திறம் ! மாநிலம் போற்றும் அம்மாண்புசால் அடிகள் அறத்தின் உருவம் ; அறத்தின் அழகு ; அறத்தின் வடிவம் ; அறத்தின் வண்ணம் ! ஆம், அறத்தின் வண்ணமெனலே அமையும். வண்ணம் என்ற மொழியே உருவையும் அழகையும் வடிவையும் ஒருங்கு வழங்கும் வண்ணத் தமிழ்மொழியாம். அண்ணல் காந்தி பல்லின் அழகுகெடப் பண்பைப் போற்றும் சொல்லின் அழகுசால்

தூயசெல்வர். உடல்அழகதனினும் உயிரழகைப் பேணும் ஒப்பிலா உத்தமர். புறவழகதனினும் அறவழகோங்கும் 'அறவண்ணம்' உடையவர். அறவாழ்வு வாழ்பவர்; அறப்போர் போற்றும் அறிவாண்மை மிக்கவர். அவர் அறவண்ணர் ! அறவண்ணமுயர்ந்த அடிகள் ! "அறவண அடிகள்" என நாம் அவரைப் போற்றிடற் குரியோம் ! போற்றிவருகின்றோம். அவ் வறவண வடிகள் தலைமையே நமக்கு நம்மாட்சி நல்கியது ! வாழிய அடிகள் அறம் வழங்கிடற்கே !

அடிகள் அறவழியே நமது ஆண்மை அரும்பியது ! அடிமை அழிந்தது ! கேண்மை கெழுமியது ! கேடு அடியோடு கெட்டது ! நாடு நன்கு வாழ்ந்தது ! நலிவெலா மகன்றது ! நந்தமிழ் உய்ந்தது ! உரிமை ஞாயிறு வானில் உயர்ந்து ஓங்கியது ! விழியொளி பெற்றது ! வேதனை விட்டது !

ஆனால், என்ன வியப்பு ! என்ன வியப்பு !! நாவலந்தேவியாம் நம்பாரதத்தாயின் பால்முகம் உவகை பொங்கிறிறிலதே ! தோன்றிய புன்னகை துண்ணென மறைந்ததே. உரிமையுற்ற பின்னரும் உவகையேன் இல்லை ? வீடு பெற்ற தாய்க்கும் கூடுவதில தெது ? விலங்கறு பட்டும் வேதனையுண்டு கொல் ? அந்தோ கண்ணீர் ! அன்னையின் கண்ணீர் ! நம் அன்னையின் கண்ணீர் ! நம்மையின் றளித்த நம் அருமை அன்னையின் கண்ணில் அகவேதனை காட்டும் கண்ணீர் ! அவ் வன்னையின் கண்ணீர் மாற்ற ஆண்மையில்லையா அவளீன்ற அரும் பெறல் மணிகளிடம் ? தாயின் துயரினைத் தகர்த்தெறிந்திடச் சேயர்வீரம் திரண்டெழ வேண்டாவா ?

வேண்டும். அன்னையின் துயர் அழிக்கும் ஆண்மை வேண்டும். இன்று வேண்டும் ! இன்னே வேண்டும் !

அன்னைபெற்ற இன்னல்தான் யாதோ? அன்னை தான் ஈன்ற அரும்பெறல் மக்கள் பெருங்கேடுற்று அழிந்தனர்; அழிகின்றனர். அந்தோ! கன்றுகள் துடித்துக் கதறி வீழ்ந்திறப்பின் காராம் பசுவும் கழிமகிழ்வுறுமோ? கன்றுகள் ஏன் அழிகின்றன? காவலன் ஆணையின் கடுங்கோலுண்டோ? பகைவர்தம் படையின் பாழ்மைதான் உண்டோ? கொள்ளை கொண்டுண்ணும் கள்ளர்தம் கலக்கத்தாலுண்டோ? இவையாவுமிருக்க இன்று ஏது எதுவும் இல்லையே! மற்றேன் துன்பம்! எங்கும் கண்ணீர்! எங்கும் கம்பலை! எங்கும் பசி! ஆம். பசி! பட்டினி! பிணி! சாக்காடு! அம்மம்ம கொடுமை! கொடுமை! பஞ்சம் பரந்துவிட்டது. பரந்தெழுந்த அதனைப் பறக்கடிக்காத வரையில் துன்பம் மடியாது. இன்பம் இசையாது. பஞ்சம் மடிந்தால் பாரதத்தாய் மகிழ்வள். பஞ்சத்தால் உண்ண உணவில்லை. உடுக்க உடையில்லை. எண்ண மனமில்லை. இனி வாழ இடமுமில்லை. உண்ணவும் உடுக்கவும் உணவும் உடையும் பெருக்கிட ஊக்கமில்லையா?

ஆக்கம் அதர்வினாச் செல்லும் அசைவிலா

ஊக்கம் உடையா னுழை

என்று ஊக்கத்தின் உயர்வறிந் துஞற்றிய தமிழன் ஊக்கம் — அன்றிருந்த அழியா, அசைவில்லா அவ் லூக்கம் — இன்றில்லையா? ஊக்கம் உண்டு. ஊக்கம் நிறைய உண்டு. ஊக்கத்திற்குத்தான் அழிவே இல்லையே! இன்றைய ஊக்கத்தின் போக்கே மாறுபட்டுவிட்டது! மாறுபட்டதால் குழப்பம் நிகழ்வதயற்கை. ஆக்கவழியன்றிப் போக்க வழிகாட்டுகின்ற ஊக்கத்தின் விளைவுதான் யாது?

கொலை! படுகொலை! பாழுங்கொலை! கண்டார்குலை நடுங்கும் கடுங்கொலை. கேட்டார் கிடுகிடுக்கும் கேடுறு

கொலை! பச்சிளங் குழவிகள் பதைபதைத்து உயிரிழக்கும் பழிகாரக் கொலை. கட்டிளங் காளையரின் கணக்கில்லாக் கொலை. கற்புடைப் பற்பலர் கதறிவீழ் கடுங்கொலை. தந்தையுந் தாயரும் தாங்கரும் பெருங்கொலை. கலை பயில் கலைஞர்தம் கலையழிக்கும் கொலை! கோரக்கொலை! உடற்குருதி கொதிக்கின்றது. கொதித்த குருதி கொப் புளித்துப் பெருகுகின்றது யாறுபோல. துளிக்குருதி சொட்டாது பகைவரைப் புறங்கண்ட நம் பாரத நாட்டில்தான் அப் படுகொலையும் படுகளமும் பாழும் இரத்தக் களரியும்!

யாவன் அக் கொலைஞன்? எங்கே அக் கொடியன்? இவனே கொலைஞன்! ஈதோ இவனே கொலைஞன்! இனமே கொலைஞன்! இனம்! ஆம். இனமே கொலைஞன். இனம், இனம், இனந்தான். ஓரினத்தின் தொழில் அயலினத் தைக் கோறல்! என்ன கொடுமை? இனம் தோன்றியது குற்றமெனக் கூறுவதாற் பயனில்லை. இன வேற்றுமை யிடையே மன ஒற்றுமை வேண்டும். இன்று அம் மன ஒற்றுமை மாய்ந்தது. இனப் பற்று மிகுந்து விட்டது. இருந்த அரைகுறை யறிவையும் அப் பற்று வாயில் போட்டுக் கொண்டது. ஓரினம் வேறினத்தைக் கண்டு சீறலாயிற்று. அதனால் இனப் பற்று இனப் பகையாயிற்று. இனப் பகை இனப் பூசலை யெழுப்பிற்று! இனப் பூசலின் விளைவே இப்பெருங் கொலைக் குழப்பம். யாது மூரே யாவருங் கேளிர் என்ற ஒற்றுமைப் பண்பு யாதாயிற்று?

‘ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்’ என்ற கோட்பாடு குலைந்து விட்டதா?

நல்லது செய்தல் ஆற்றீ ராயினும்

அல்லது செய்தல் ஒம்புமின்

என்ற செம்மையறம் சீரழிந்ததா?

ஒழுக்கம் விழுப்பந் தரலான் ஒழுக்கம்
உயிரினும் ஒம்பப் படும்

என்ற உயரிய ஒழுக்கம் எங்கொழிந்து விட்டது ?

“எல்லோருமோர்குலம் எல்லோருமோரினம்” என்ற பாரதியார் வாக்கும் மங்கிவிட்டதா ? அறம் வளராது மறம் வளர்ந்ததேன் ? அறத்துக்கு அழிவேற்பட்டதோ ? அறத்துக்கும் அழிவுண்டோ ? மனத்துக்கண் மாசின்மையாகிய அறம், ஒழுக்கத்தை உயர்த்தும் அறம், உண்மையை நிலைநாட்டும் அறம் என்றும் அழிவதில்லை. இன்றும் அழிந்ததில்லை. இன்றும் உள்ளது. இன்றும் வளர்கின்றது. வாழ்கின்றது. அறம் அறநிலையத்தின் அகத்தே வாழ்கின்றது. அது புறத்தே பொங்குமாறு இன்னும் பெருகிற்றில்லை. அன்பும் அருளும் ஒருங்கே பூக்கும் அறவண அடிகள் அகத்தே அறம் அமைந்து பணியாற்றுகிறது. இன்பம் பயக்கிறது. அவர்தம் அறங்கிடந்த நெஞ்சை அருளொழுகும் கண்ணை காட்டும்! அவ்வறம் பரவின் அமைதி நிலவும்; இன்பம் தலை எடுக்கும். அமைதியை அன்பால் நிலைநாட்டி இன்பைப் பெருக்கு தற்கே ஆன்றவிந் தடங்கிய காந்தியடிகள் அறம் வளர்க்கலாயினர். அவர் அறம் வளர்க்க வாழும் அறவண அடிகளல்லரோ? தமக்கெனவன்றிப் பிறர்க்கெனவாழும் அடிகள் அறம் வளர்க்கும் முறை மிக அழகிய தென்பதைப் பலரும் அறிவர். அவர்தம் இன்சொல்லே அறப்பயிர் விளைதற்குரிய நன்செய். அவர்தம் உண்மையே நன்செய்க்குரமுட்டும் எருவாம். அறக்கதிரீனும் திறப்பயிர் விளைக்க அன்புநீரையே பாய்ச்சுகின்றார் அடிகள். நீர் பாய்ச்சங்கால் பயிருக்குமுன் தலைதூக்கும் களை எடுக்கின்றார். களை எடுத்தல் எளிதன்று. களையைக் கண்டுபிடித்துப்

பயிர் சிறிதும் கேடுறாதவாறு களையை மட்டும் வேருடன் களைதல் வேண்டும்.

நமது இன்றைய வாழ்வில் உள்ள பல்வேறு கொடுமைகளாம் களைகளை நன்கு கட்டுக் காந்தியடிகள் அறப் பயிரைப் புரக்கின்றார்கள். இனப் பூசல் என்ற களையகற்றி னால்தான் அறப்பயிர் வாழும். மன வேற்றுமை என்ற களை எடுத்தால்தான் வளப் பயிர் வளரும்! களை எடுக்கும் ஆண்மையும் அறிவும் நமக்குண்டெனினும் களை எடுக்கும் முறை காட்டக் காந்தியடிகளே தக்கவர். அவரே வழிகாட்டுபவர். அவர் மனங் கசந்தால் களை மலியும். களை மலிந்தால் அவர் உடல் சோரும். அவர் உடல் சோரின் அறத்துக்குப் புகலிடமேது? ஆகலின் அருமை நண்பர்களே! அவர் உடல் வாடாது, அவர் காட்டிய வழியில் களை களைய முற்படுவோம். அறம் பேணக் களையகற்றும் அறவண அடிகள் வாழ்க! அவர் வழி நின்று நாம் வாழ்க! உலகம் வாழ்க! காந்தியடிகள் பூத உடல் கொண்டு வாழ்ந்துவந்த காலத்தில் ஒரு விழாச் சொற்பொழிவாக இக் கட்டுரை எழுதப் பெற்றது. இன்று அவர் நம் எண்ணத்திடையே மட்டும் வாழ்கிறார்.

11. தை பிறந்தால் வழிபிறக்கும்

பரபரப்பு மிகுந்து கிடக்கின்றது பார்க்கும் இடமெல்லாம்! நாடெங்கணும் பற்பல குரல்கள் தோன்றுகின்றன; எழுகின்றன. பெருங் கிளர்ச்சியூட்டுகின்றன. வாழப் பிறந்தவர்கள் வாழும் வழியறியாது அழிவுப் பாதையில் அல்லல் உறுகின்றனர். ஒருபுறம் பெருமழையாலும் கடும் புயலாலும் குடும்பங்கள் ஒடுக்கப்படுகின்றன. இன்னொரு புறம் மழையின்மையால் மாபெரும் பஞ்சம்! இந்த இயற்கையின் போக்கை மாற்ற முடியாதா என்று ஏங்குகின்றவர் எத்துணையோ?

இயற்கையைப் படைத்தவர் கடவுள். கடவுள் வடிவமே இயற்கை. இயற்கை நிகழ்ச்சிகள் யாவும் ஈசனின் திருவிளையாடல்கள். ஆனால் இன்று இயற்கை நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம், எம்பெருமானின் இனிய திருவிளையாடல்கள் யாவும் மக்கள் தம் வாழ்வை வளப்படுத்துவதற்கு மாறாகவே இருக்கின்றன. இது விளங்காத ஒரு செய்தி; விடுவிக்க முடியாத ஒரு 'புதிர்.' தலை கால் தெரியாத ஒரு பெருஞ் சிக்கல்!

இந்தச் சிக்கலை அவிழ்க்கத் தூண்டுகிறது மனிதனின் உணர்ச்சி. மனிதனின் அறிவு ஒத்துழைக்கிறது. பலன் கிடைக்கின்றது உழைப்புக்கேற்ற வகையில். கலையுள்ளம் படைத்தவர்களும் முயல்கிறார்கள்; செல்கிறார்கள்;

உள்ளே நுழைந்து ஊடுருவிக் காண்கிறார்கள் ; உணர்கிறார்கள் ; உணர்ச்சியை வெளியிடுகிறார்கள். நாம் பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். அறிவியற் பெரியார்கள் ஆராய்ச்சிக்காகவே பிறந்தவர்கள் ! அவர்களின் பேச்சும் மூச்சும் ஆராய்ச்சி ; செய்வதும் செய்ய முயல்வதும் ஆராய்ச்சியேதான். அவர்களும் தங்கள் பயிற்சியை (அனுபவத்தை) வெளியிடுகின்றனர். அவ் வெளியீடுகள் நமக்கு என்றும் அழியாத செல்வம் ; முதிராத வளர்ச்சி ; அணையாத விளக்கு ; இடியாத கோட்டை ! வாழ்வின் சிக்கலை இரண்டு வகையால் தீர்த்து விடலாம் என்பதே நம் நாட்டுப் பெரியோர்தம் நம்பிக்கையாகும். நம் பிக்கை இல்லை என்றால் ஒன்றுமே இல்லை. அன்பும் அறிவுமே அந்த இரண்டு பெரிய இன்ப வழிகள். அன்பு—கலை வழியே அருளாய்ப் பரந்து சிக்கலைத் தீர்க்கிறது. அறிவு—தன்னியல் (அறிவியல்-Science) வழியே ஆராய்ச்சிக் கண் கொண்டு சிக்கலை அவிழ்க்க வழி காட்டுகின்றது. எனவே, புறத் தோற்றத்தில் கலை வேறுகவும் அறிவியல் வேறுகவும் காணப்படுகின்றன. ஆனால் முடிவில் ஒரே பயனைத்தான் (சிக்கலை அவிழ்க்கத்தான்) அவை யிரண்டும் குறிக்கொள்கின்றன. கலைஞன், அன்பு வடிவாய் அருள் வழியே சிக்கலைத் தீர்த்து அழியாத பேரின்பத்தை நோக்கிச் செல்கிறான். அவன் ஒவியப் புலவனாகவும் இருக்கலாம் ; காவியப் புலவனாகவும் இருக்கலாம். ஆனால் அன்பு வடிவாக அமைய வேண்டும். அவனுக்கு விடுதலை—வாழ்க்கைச் சிக்கலில் இருந்து வெளியேறும் விடுதலை—வீடு (மோக்சம்) முடிவுப் பொருளாகின்றது. இது பேரின்பம். அறிவியல்வாணன், ஆராய்ச்சி வடிவாய், புதுமை வழியே புதுவாழ்வு காண விரும்புகிறான். இன்றைய வாழ்வின் குறைகளையும் தாழ்வுகளையும் அறிவுவாள் கொண்டு மாய்க்கிறான். குறை நீங்குகிறது ! இன்ப

வாழ்வு பூக்கின்றது. துன்பப் புல்லுருவிகளுக்குச் சாஷமணி. துன்பமே இல்லை. இது பேரின்பம்.

இவ்வாறு, கலை வழியே பேரின்ப வழிகாட்டியவர்களைத்தான் அன்பு மயமான 'பக்தர்கள்,' 'அடியார்கள்,' 'தொண்டர்கள்,' 'ஆண்டவன் அருள் நிறைந்தவர்கள்' எனப் போற்றுகிறோம். அறிவியல் வழியே உலக இன்பத்தை உயர்த்துவதற்காகத் தாம் துன்புற்று இன்னல்களைகின்றவர்களை அறிவியலார் (விஞ்ஞானி) எனப் போற்றுகிறோம்.

கலைஞனானும் சரி, அறிவியலானானும் சரி, தம் வழியில், வேண்டுமென்றே, தன்னலத்துக்காகத் தவறிழைத்து விட்டால் போலிப் பதராய் ஒரு பயனுமின்றி ஒழிந்துவிட நேர்கின்றது. அதுவே முடிவு. பகல்வேடம் பலிக்குமா?

வள்ளுவர்—நமது மாபெருங் கலைஞர்—ஆம்!

வள்ளுவர்—நமது புத்துலகச் சிற்பி! மறுப்பில்லை!

ஆகவேதான் வள்ளுவரைக் கலைக்கண் கொண்டு பார்த்தாலும், அன்றி அறிவியற் கண் கொண்டு பார்த்தாலும் அவர் பெரியார். கலைஞர்க்குக் கலைஞர்; அறிவியலுக்கும் அறிஞர்!

இதற்கு எத்துணையோ எடுத்துக் காட்டுக்கள் வாரி வழங்க முடியும். அதனால்தான் "ஆம்" என்றும் 'மறுப்பில்லை' என்றும் ஏற்றுக் கொள்கிறோம்.

கற்றதனா லாய பயனென்கொல் வாலறிவன்

நற்றூள் தொழாஅர் எனின்

என்பது கலைஞரின் பக்திக்குரல்.

ஊழையும் உப்பக்கம் காண்பர் உலேவின்றித்
தாழா துஞற்று பவர்

என்பது அறிவியலின் அடிப்படைக் கொள்கை.

இத்தகைய வள்ளுவர் பெருமானே அறியும் நாளே பொன்னாள் ! அவர்வழி நிற்கத் தொடங்கினால் தவறாமல் வழி பிறக்கும்.

‘தைபிறந்தால் வழிபிறக்கும்’ — எப்படி ?

நமது மக்களின் முன்னாள் நிலையைக் காண்போர் அறிவர். தொல்காப்பியம் கூறுகின்றது. தமிழர்தம் வாழ்வில் ‘பொழுது’ (காலம்)க்குப் பேரிடம் அளித்து அதனை முதற் பொருள் என்று கூறினர். அதை வகை வகையாகப் பிரித்துப் பெரும் பொழுது (பருவம்-Season) என்றும் சிறு பொழுது (divisions of a day) என்றும் பிரித்துக் காட்டினர். அத்தகைய பெரும்பொழுது ஆறனுள்ளும் ‘தை’யின் தோற்றம் மக்களின் மறுமலர்ச்சிக்கு வழி காட்டும் முன்பனிக் காலத்துக்கு உரியதாகும். இக் காலத் தே தான் உழைப்பின் பயனை உழவரும் பிறரும் அடைகின்றனர். உணர்ந்து பொங்குகின்றனர். இன்பமும், எழிலும், அன்பும் அனைத்தும் பொங்குகின்றன ! இந்த இன்பத் தொடக்கத்தையே ஆண்டின் தொடக்கமாகவும் கொண்டிருந்தனர். அவ்வழியில் தமிழர்க்குத் ‘தை’ என்பது புத்தாண்டுத் தொடக்கமாகும். இவ்வாறு நாம் எத்துணை ஆண்டுகளாக வள்ளுவர் வழியைப் பின் பற்றி வருகிறோம் ? அதற்கு ஒரு வரையறை வேண்டாவா ? வள்ளுவரது பிறப்புணர்த்தும் செய்தி (ஜாதகம்) நேரடியாக நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. அறிஞர்கள் (மறைமலையடிகள் போன்றவர்கள்) ஒருவாறு யூகித்துள்ளனர். “கிறித்துப் பெருமானுக்கு முன்னர் ஒரு தலைமுறையேனும் முந்திய

வராகத்தான் இருக்க வேண்டும்” என்ற உறுதியால் வள்ளுவராண்டு தோன்றியுள்ளது. கிறித்து சகத்துடன் ‘31’ ஐக் கூட்டிக் கொண்டால் வள்ளுவர் ஆண்டு கிடைக்கும். கிறித்து ஆண்டுக்குச் சிலநாள் முன் பின்னாகத் தை பிறக்கிறது. ஆகவே வள்ளுவர் ஆண்டு ‘தை’யில் தான் தொடக்கம். (தமிழர் பழமுறையதுவே) தை பிறந்தால் வள்ளுவர் ஆண்டு பிறக்கிறது. அவர்தம் கருத்துக்கள் பிறக்கின்றன. அவ் வழியே அவரும் நம்மோடு பிறந்து கலந்து நம்மை ஈடேற்றுகிறார்.

நமது விழாக்களில் சிறந்தது தைத் திருநாள் என்னும் தைப் பொங்கல் விழாவாகும். விழாக்கள் பலவகையின. புத்தாண்டு பூத்தல் கருதியும் பருவகாலப் பெருமை கருதியும் எடுக்கப்படும் விழாக்கள், ஆண்டு தோறும் வரும் முறையான விழாக்கள். போர் வெற்றி, கலை வெற்றி முதலியன கருதிக் கொண்டாடும் விழாக்கள் அவ்வப் போது வருவனவாம். இடையிடையே தோன்றும் இவ் விழாக்களை விட முறையாக வரும் விழாக்களே நமது பண்பாட்டையும் நாகரிகத்தையும் நன்கு விளக்குவன. வாழ்க்கையின் சத்து (*Essence*) அல்லது சாறு பண்பாடே யன்றோ? அதனால்தான் பண்பாட்டை விளக்கும் விழாவுக்குத் தமிழர் சாறு எனவும் ஒரு பெயரிட்டு மகிழ்ந்தனர்.

தமிழ்நாடு நிலப்பரப்பின் நடுக் கோட்டுக்கு (*equator*) அருகில் சற்று வடபால் அமைந்துள்ளது. அதனால் இது வெப்பம் மிக்க நாடாயுள்ளது. ஞாயிற்றின் வெம்மையினையும் திங்களின் தண்மையினையும் செவ்வனே உணர்ந்தவர் தமிழர். ஞாயிற்று ஒளியின்கண் உயிர்ச் சத்துண்டு; திங்கள் நிலவில் பொங்குகின்ற இனிமை உண்டு. நடுக் கோட்டின் வடபால் வாழ்ந்த தமிழர்

ஞாயிற்றின் போக்கை நன்கு கணித்து அறிந்தனர். ஞாயிற்றின் பெருமை, பண்பு, பயன் அனைத்தையும் போற்றிக் கடவுளாகவும் கொண்டு வழிபட்டு மகிழ்ந்தனர்.

அலங்கு கதிர்க் கனலி நால்வயிற் றேன்றினும்

இலங்கு கதிர் வெள்ளி தென்புலம் படரினும்

என்று இலக்கியம் கூறுவதைப் பார்க்குங்கால் ஞாயிற்றைப் பற்றித் தமிழர் கொண்டிருந்த கருத்து வெளிப்படும். ஞாயிறு மாறாத தன்மையினை யுடையது. அது கண்டு “ஞாயிறு அன்ன வாய்மை” என அதனை உண்மைக்கு உவமையாக்கிக் காட்டினர். தமிழர் வாழ்வில் ஞாயிறு ஒன்றுபட்டு நின்றது என்பது மிகையன்று. நடுக்கோட்டின் வடமருங்கு வாழ்ந்த தமிழர் கதிரவன் தெற்கே சென்று வடக்கு நோக்கி—அதாவது தம்மை நோக்கி—வருங்காலத்தை வரையறுத்து அந் நாளைக் கணக்கிட்டுக் கதிரவனை வரவேற்றுப் போற்றி விழாக்கொண்டாடினர். அந் நாள்தான் பொங்கலின் முதல் நாள் அல்லது தைத் திங்களின் முதல்நாள்.

அப் பெரு நாளுக்கு முந்திய நாளையும் பிந்திய நாளையும் சேர்த்து விழாவைப் பெரிதுபடுத்திக் கொண்டனர். தமிழரின் தலையாய தொழில் உழவு. உழவுக்கு மழை இன்றியமையாதது. மழைக்குத் தலைவன் மருத நிலக் கடவுளாகிய இந்திரன். எனவே இந்திரனுக்கு வழிபாடாற்றும் நாள் மார்கழியின் இறுதி நாளாக இருக்கட்டும், தைப் பொங்கலுக்கு முதல் நாளாக இருக்கட்டும் என்று எண்ணினர். மழையினையும் ஞாயிற்றினையும் போற்றிய தமிழர் தமக்கு உழவில் உதவிய ஆன் இனங்களைப் போற்றி நன்றிகூறும் முறையில் தை இரண்டாம் நாளே மாட்டுப் பொங்கல் விழாவாகக் கொண்டனர்.

இவ்வாறு ஒரு நாள் விழா, முன்னும் பின்னும் ஒவ்வொரு நாள் சேர்க்கப் பெற்று மூன்று நாள் விழாவாகியது. காலப் போக்கில் அது மேலும் வளர்ந்து காணும் பொங்கல் கரி நாள் அல்லது களி நாள் விழா எனப் பெருகியது. உழவர் விழா, அறுவடைத் திருநாள் என்றெல்லாம் உலகம் முழுதும் போற்றப்படும் விழாவே நம் நாட்டில் பொங்கல் விழாவாகப் பொலிந்து வருகின்றது.

பொங்கல் வந்தால் புது நெல் வந்துவிடும்; எங்கும் புதுமணம் பொலியும். மக்கள் முத்தான புத்தரிசிப் பொங்கலிட்டுக் கரும்பும் கமுகும் வாழையும் பல்வகைக் கனிகளும் பெற்று வழிபட்டு மகிழ்வர். கரி நாள் என்பதைக் கருநாள் என்று சொல்லவும் இடம் உண்டு. அதுவே பொருத்தமாகவும் காணப்படுகின்றது. ஏனெனில் அன்றுதான் ஆண்டுத் திட்டங்களைப் பொதுமன்றத்தில் ஊரார்கூடி அமைத்துக் கொள்வர். பல்வகைத் திட்டங்களும் பிறக்கும் நாள் தைத் திருநாள். திட்டங்கள் வளர்ந்து தோன்றும் இந் நாளே வள்ளுவப் பெருந்தகையாரின் நினைவூட்டும் வள்ளுவராண்டின் தொடக்கமாகவும் இருக்கின்றது. இவற்றை யெல்லாம் கருதும் போதுதான் 'தை பிறந்தால் வழிபிறக்கும்' என்ற உண்மை நன்கு விளங்குகிறது.

12. தமிழில் சிறுகதை இலக்கியம்

இலக்கியம். என்பது யாது? அது எப்படி இருக்க வேண்டும்? என்று கேட்டால் எளிதில் விடை கூற இயலாது. ஒரு மொழியின் வாயிலாக வாழ்க்கையினை விளக்குவதே இலக்கியம் என்கின்றார் ஹட்சன் என்ற பெரியார். “*Literature is thus fundamentally an expression of life through the medium of Language*” என்பது அவர் கூற்று. எம்ர்சன் என்பாரின் கருத்துப்படி உயர்ந்த கருத்துக்களின் திரட்சியே இலக்கியம் ஆகும். “*Literature is a record of best thoughts*” என்கிறார் எம்ர்சன். எழுதுவன எல்லாம் இலக்கியம் ஆகா என்பதையும் நாம் நன்கு உணர்கின்றோம். இலக்கியத்தின் எழில்பெற்ற அளவிலே தான் ஒன்றை நாம் இலக்கியம் என்று ஏற்றுக் கொள்ள முடிகின்றது. இந்த முறை கொண்டு நோக்கினால் சிறுகதை எனப் போற்றப்படும் எழுத்தோவியங்கள் உயர்ந்த இலக்கியம் என்று மதிக்கத்தக்கவை என்பதை மறுக்க முடியாது. இத்தகைய சிறுகதை இலக்கியம் ஒரு புத்தம் புதிய படைப்பாகும். காலச் சூழ்நிலையில் இவ்விலக்கியம் நாள்தோறும் நாடெங்கும் உலகெங்கும் பெருகி வளர்ந்து வளம் பெற்று வருகின்றது. தமிழும் அதற்கு விலக்கா காமல் சிறுகதை இலக்கியத்தை வளர்த்துப் பேணி வருகின்றது.

உலகில் கதை சொல்லும் பழக்கம் இன்று நேற்று எழுந்ததன்று. மக்களுக்குப் பேசும் திறம் வாய்த்த மிகப் பழங்காலத்திலேயே இப் பழக்கம் ஏற்பட்டு விட்டது. மொழி வளர்ந்து எழுத்துருவம் பெற்றதும் கதையினை எழுதும் பழக்கமும் வந்துவிட்டது. நம் நாட்டிலும் இவ்வாறு கதைப் பழக்கம் தோன்றிய நிலையைக் காணலாம். சிலப்பதிகாரம் தமிழில் மிகச் சிறந்த காப்பியம். நெஞ்சையள்ளும் சிலப்பதிகாரம் என்று பாரதியார் அதனைப் போற்றியுள்ளார். அந்தச் சிலப்பதிகாரத்திலே பல கதைகள் வளர்ந்துள்ளன. கவுந்தியடிகள் கண்ணகியை மாதரி என்ற இடைக்குல மடந்தையிடம் அடைக்கலமாக ஒப்புவித்தபோது அருமையான கதையொன்றை விளக்கும் காட்சியை அங்குக் காண்கின்றோம். ஒருண்மையை—நீதியை—தவத்தோர் வழங்கும் அடைக்கலப் பொருளைக் காப்பதால் வரும் பெருமையை—விளக்குவதற்காக ஒரு பெரிய கதையினை அடிகள் அங்கே விளக்கிக் கூறுகின்றார். பாண்டியன் கோவலனைக் கொன்று விடுமாறு ஆணையிட்டான். கொலைப்படுத்தவந்த மாக்கள் கோவலனைக் காண்கின்றனர். கோவலன் தோற்றம் திருடனின் தோற்றமாக அவர்கட்குத் தோன்றவில்லை. அவன் களங்கமற்றவன் எனக் கருதுகின்றனர். அதனைக் கண்ட பொற்கொல்லன் அவர்களை நம்பவைப்பதற்காக ஒரு கதை சொல்லுகின்றான். இவ்வாறே மணிமேகலையிலும் பலகதைகள் வருகின்றன. கற்பின் பெருமையை விளக்குவதற்காக ஆதிரையின் கதை எடுத்து விளக்கப்படுகின்றது. இவ்வாறு பழங் காப்பியங்களில் ஆங்காங்குக் கதைகள் விரவிவரக் காண்கின்றோம். தொல்காப்பியம் என்ற நம் பழந்தமிழ் இலக்கணத்திலும் புதுவது புனைதல், இல்லது புனைதல் என்ற வகையில் இலக்கணம் கூறப்பட்டுள்ளது. 'விருந்து' என்பது, எண்வகை வனப்புக்களில்

ஒன்றாகும். அதுவே புதுமை இலக்கியப் படைப்புக்கும் வளர்ச்சிக்கும் வழிவகுக்கும் இலக்கண விதியாகவும் அமைந்துள்ளது. பிற்காலத்தே தமிழில் பல நீதிக் கதைகள் எழுந்தன. அவை ஈசாப்பின் கட்டுக் கதைகள் போன்றனவாகும். பஞ்சதந்திரம் என்ற நீதிநூல் நீதி களைக் கதை மூலமாகவே ஒதுகின்றது. அது வடமொழியிலிருந்து தமிழில் பாடலாக மொழி பெயர்க்கப்பட்டது. நாளடைவில் அது உரைநடையிலும் எடுத்து வழங்கப் பட்டு வந்துள்ளது. மேல்நாட்டார் வருகையால் நம் நாடும் மொழியும் பெற்ற புதுமைகள் பலப்பல. கி.பி. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின்கண் நம் நாட்டுக்கு வந்த இத்தாலியப் பெரியார் கான்ஸ்டன்டைன் பெஸ்கி என்ற பாதிரியார் தம் பெயரைத் தெரியநாதர் என்றும் வீரமா முனிவர் என்றும் மாற்றிக் கொண்டார். தமிழ் ரோடு ஒன்றி வாழ்ந்து தமிழ் இலக்கியத்தில் ஒரு புதுமையினையும் செய்தார். நகைச்சுவைக்காக அவர் எழுதிய கதைகள் பரமார்த்தகுரு கதை என்ற புத்தக வடிவம் பெற்றன. குதிரை முட்டை போட்ட கதை, குருவும் சீடர்களும் ஆற்றைக் கடந்த கதை, பனைமரத்தில் ஊசியைச் செருகிச் சுமந்துவந்து பின் ஊசி காணவில்லை என்று தேடிய கதை போன்றவற்றையும் அறிவோம். குழந்தை கட்கும் இக் கதைகள் தெரியும். நம் நாட்டுப் புலவர் அஷ்டாவதானம் வீராசாமி செட்டியார் இயற்றி வெளியிட்ட விநோதரச மஞ்சரியும் ஒரு கதை நூலேயாகும்.

ஆனால் இவையெல்லாம் நாம் இன்று சிறுகதை என்று போற்றும் இலக்கியம் ஆகா. இன்று நாம் போற்றி வரும் சிறுகதை இலக்கியம் மிக அண்மையில் தோன்றியதாகும். இச் சிறுகதை இலக்கியம் தோன்றிச் சுமார் நூறு ஆண்டுகளே ஆகின்றன. நம் மொழியில் சிறுகதை இலக்கியம் தோன்றி அரை நூற்றாண்டே ஆகின்றது.

அமெரிக்காவில் எட்கார் ஆலன் போ (Edgar Allen Poe) என்பவர் முதன் முதல் இம் முயற்சியில் வெற்றி பெற்றுத் துணிவும் தெளிவும் உடையவராய்ப் பல சிறுகதைகளை எழுதினார். அக் கதைகளின் போக்கையும் அமைப்பையும் இலக்கணத்தையும் அறிந்து அம் முறையைப் பிறநாட்டு அறிஞர்களும் பின்பற்றினர். அவ்விலக்கணப்படியே சிறுகதைகளை எழுதலாயினர்; வளர்க்கலாயினர். உருசிய நாட்டறிஞர் டால்ஸ்டாய், செக்கோ, பிரெஞ்சு நாட்டுப் பெரியார் மாப்பஸான் போன்றவர்கள் சிறுகதை இலக்கியத்தை வளர்த்தனர். ஓ. ஹென்றி, சாமர்சட்டமாம் போன்ற பெரியார்களும் இலக்கியப் பெருமை நிறைந்த சிறுகதைகளை வழங்கினர். நம் நாட்டில் இரவீந்திரநாத தாசூரும், பிரேம் சந்தும் சிறுகதை பல எழுதிப் பெருமை பெற்றனர். இவர்களின் கதைகளை ஓரளவு பின்பற்றித் தமிழில் எழுத முதன் முதல் முயன்றவர் வ.வெ.சு. ஐயரே ஆவர். அவர் எழுதிய மங்கையர்க்கரசியின் காதல் என்ற நூலே தமிழில் எழுந்த முதல் சிறுகதை இலக்கியமாகும். எனவே அவரைச் சிறு கதையின் தந்தை எனக் குறிப்பிடுதலும் ஒருவகையில் பொருத்தமாகும். அதனால்தான் தமிழில் சிறுகதை இன்றும் மூப்பு அடையாப் பருவமாகிய ஐம்பது வயதினையே அடைந்துள்ளது என்று குறிப்பிடப்பட்டது. இச் சிறுகதை இலக்கியத்தைத் தமிழில் தோற்றுவித்தவர் வ.வெ.சு. ஐயர் என்றால் அதனைப் பாராட்டத்தக்க முறையில் வளர்த்தவர் சொ. விருத்தாசலம் என்னும் புதுமைப் பித்தன் என்ற பெரியார் ஆவார். பாரதியார் இத் துறையில் முயன்றார். ஓய்வு கிட்டவில்லை. இவ் வகையில் கு.ப. இராஜகோபாலன், கல்கி கிருட்டிணமூர்த்தி ஆகியோர் மேலும் மேலும் சிறுகதையை வளர்த்தனர். இவர் போன்ற பலர்-இன்றும் தமிழகத்தில் இத்துறையில் திறம்

படத் தொண்டு செய்து வருகின்றனர். இவர்களையும், இவர்களின் படைப்புக்களாகிய சிறுகதைச் செல்வங்களையும் தமிழ்நாடு நன்கு போற்றிப் பயன்படுத்தி மகிழ்கின்றது.

தமிழில் இச் சிறுகதை இலக்கியம் நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து வருகின்றது. வளர்ச்சிக்குக் காரணம் பல்வேறு பத்திரிகைகளின் பெருக்கமே ஆகும். மாத வெளியீடுகளும், வார வெளியீடுகளும், மாதம் இருமுறை, மும் முறை வரும் வெளியீடுகளும் இவற்றின் சிறப்பு மலர்களாக அவ்வப்போது வெளிவருவனவும் சிறுகதையை வளர்க்கும் செவிலித்தாய் போன்றவையாகும். இதனால், தோன்றிய காலம் மிக அண்மையா யிருப்பினும் தமிழில் சிறுகதை வளர்ச்சி மிகச் சிறந்ததா யுள்ளது. தமிழ் மொழியில் இன்று தேர்ந்த சிறுகதை எழுத்தாளர் ஆயிரக்கணக்கில் உள்ளனர். உலகத்துச் சிறுகதை இலக்கியத்தோடு போட்டியிடக்கூடிய செல்வத்தைத் தமிழ் மொழி பெற்றுவிட்டது என்பதில் ஐயமில்லை.

இனிச் சிறுகதையின் இலக்கணத்தையும் அமைப்பையும் விளக்கி அவைகள் தமிழில் உள்ள சிறுகதைகளில் பொதிந்துள்ள தன்மையைப் பார்ப்போம். மனத்தில் வேருன்றி நின்று நன்கு பதிந்துவிட்ட ஒரு நிகழ்ச்சியோ, அல்லது சூழ்நிலையின் அமைப்போ, அல்லது கண்கவரும் ஒரு காட்சியோ, அல்லது நெருங்கிப் பின்னியமைக்கப் பட்ட சிறு சிறு நிகழ்ச்சிகளோ, அல்லது ஒருவரின் தனிப் பண்போ—இவை போன்ற வேறு ஏதேனும் ஒன்றோ ஒரு சிறுகதையின் அடிப்படையாக அமையலாம். கதைக் கருவினாலோ, அல்லது கதைமாந்தரின் பண்பின் சிறப்பினாலோ அல்லது உள்ளத்தில் பதியும் உணர்வின் சிறப்பி

னாலோ சிறுகதைகள் அமையலாம். இவைகளில் உணர்வின் சிறப்பை ஒட்டிய சிறுகதைகளே மிகச் சிறந்தவை என்று எட்கார் ஆலன்போ கருதினர். கதை சிறியதாய் இருக்க வேண்டும். சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட வேண்டும் என்பது இலக்கணமாயினும் எடுத்த கதைப் பொருள் உணர்ச்சி நன்கு விளங்கும்படி எழுதப்பட வேண்டும். இதைவிட அதிகமாக விளக்கியிருப்பினும் பயன் மிகுந்திருக்காது என்று நினைக்கும் அளவுக்கு விளக்கம் தேவை. ஒருநாள் நிகழ்ச்சியாயினும் அன்றி ஒரு சில ஆண்டுகளின் நிகழ்ச்சியாயினும் விளக்கத்தில் நிறைவு வேண்டும். சிறுகதையின் மிக முக்கியமான பண்பு ஒருமுக நோக்காகும். உணர்ச்சி, நிகழ்ச்சி, பாத்திரம் எதுவாயினும் கதையில் விளக்கம் பெறும்போது ஒருமுக நோக்கு ஒரு சிறிதும் குன்றக் கூடாது. பரந்து பட்டுச் செல்வது, நீண்ட வர்ணனை பெறுவது என்பன தொடர் கதை அல்லது நாவலுக்கே வேண்டும்; சிறுகதைக்கு வேண்டா. மேலும் சிறுகதையின் தொடக்கமும் முடிவும் நன்கு செவ்வையாக அமைக்கப்பட வேண்டும். எடுத்த எடுப்பிலேயே உள்ளத்தை ஈர்க்கும் வகையில் அமைக்கப்பட வேண்டும். பந்தயங்களில் குதிரைப் பந்தயத்தைப் பற்றி நன்கறிந்தவர்கள் அப் பந்தயத்தின் தொடக்கமும் முடிவும் வெற்றி தரும் வகையில் இருக்க வேண்டும் என்பர். அதுபோன்றே சிறுகதையின் தொடக்கமும் முடிவும் அமைந்து சிறப்பாக விளங்க வேண்டும். எக் காரணத்தை முன்னிட்டும் கதையின் அடிப்படைக்குத் தொடர்பில்லாத எதுவும் சிறுகதையில் வரக் கூடாது. வேண்டாத சொல்லே இருக்கக் கூடாது. நோக்கம், குறிக்கோள், செயல், உணர்வு ஆகியவை சிதறாமல் ஒன்றுபட்டு அமைய வேண்டும். ஒன்றே ஒன்றினை உள்ளத்தே பதியுமாறு உணர்த்தல் வேண்டும். அதனைச் சிதைக்கும் வேறு பிறவற்றைப்

புகுத்தவே கூடாது. சிறுகதை அளவில் சிறியதர்க இருத்த லால் கட்டுப்பாடுகள் அதற்கு அதிகம். ஒரே முறையில் ஒரே மூச்சில் படித்து முடிக்கக் கூடியதாக இருத்தல் வேண்டும்; ஒரே நோக்கம் உடையதாக இருத்தல் வேண் டும். ஒரே பயன் உண்டாக்கக் கூடியதாயும் இருத்தல் வேண்டும். ஒரு முழுத் தன்மை கட்டாயம் சிறுகதையில் இருக்க வேண்டும்.

சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் சிறந்த கலையுணர்ச்சி உடையவர்கள். கதை வருணனைகளில் அக் கலைச் சிறப்பு நன்கு விளங்கும். ஒன்றை விளக்கும்போது அவ் விளக்கத் தால் அப் பொருளை மனக் கண் உடன் காணும். மற்றைப் புலன் உணர்ச்சி அனுபவமும் ஏற்படும். ஒரு வீட்டின் அறையில் படம் ஒன்று மாட்டியுள்ளதாக ஒரு வருணனை வரினும் அவ் வருணனை கதைக் கருவுடன் தொடர்புடையதாகவே இருக்க வேண்டும்.

“புகைவண்டி நிலையத்தில் எட்டிப் பார்த்தபோது அங்கே என் நண்பனைக் கண்டு பேசி மகிழ்ச்சி கொண் டேன்” என்று செய்திகளையும் நிகழ்ச்சிகளையும் மட்டும் கூறிச் செல்லின் சுவை ஏற்படாது. கதையும் வெற்றி பெறாது. படிப்பவர் நெஞ்சில் அந்த நிகழ்ச்சிகள் ப்டமாக அமைவதில்லை. நன்கு பதிவதில்லை. “புகைவண்டி. நின்றது. நிலையப் பெயர் மின்விளக்கில் பளிச்செனத் தோன்றி யது. நண்பனின் ஊர் அல்லவா என்ற நினைவு வந்தது. ‘அரிசிக்கரை’ என்ற பெயரைக் கண்டதும் ஆவல் ததும்பியது. சட்டென என் முதுகில் யாரோ தட்டினர். உணர்ந்து திரும்பினேன். என் அருமை நண்பனின் முப்பத்திரண்டு முத்துப் பற்களையும் கண்டேன். முகத் தோடு அகமும் மலர்ந்தது” என்று எழுதினால் படிப்பார் உளங்கவரும் உணர்ச்சி தானே தோன்றிவிடும்.

சிறுகதைகளின் நடை தன்மையில் அமையலாம்; அல்லது படர்க்கையிலும் வரலாம். எவ்வாறு கூறினும் உணர்ச்சியின் வண்ணமாக அமைய வேண்டும். உரையாடல் மூலமும் விளக்கலாம். உரையாடல் இன்றியும் சிறுகதை அமையலாம். உரையாடல் மிகவும் சுவை உடையதாய் இருக்க வேண்டும். நடை மிகமிக எளிதாக இருக்க வேண்டும். கற்பனையும் உண்மை போலத் தோன்ற வேண்டும்.

சிறுகதையின் கரு அமைப்பு—கருவகை—நாட்டுக்கு நாடு வேறுபடும். சாமர்செட்மாம் எழுதிய “வீடும் அழகும்” என்ற கதையில் மாண்டு போனதாகப் பலரும் கருதிய ஒரு வீரன் தலைவனாக வருகின்றான். அவன் மீண்டு வந்து தன் ஊரை அடைந்தபோது தன் மனைவி தன் உயிர்த்தோழன் ஒருவனை மணந்து வாழ்வதைக் காண்கின்றான். இந்தப் போக்கில் பிறநாட்டுக் கதைகள் அமையலாம். ஆனால் இந்த நாட்டில் அவ்வாறு அமைதல் கூடாது. வறுமையின் கொடுமை, பெண்களின் கண்ணீர், சாதிக் கொடுமை, மூட நம்பிக்கை முதலியன பற்றிய சமுதாயச் சீர்திருத்தக் கருவே நம் தமிழில் சிறுகதைகளில் பெரும்பாலும் அமைந்திருக்கக் காண்கின்றோம். .சீனப் படைஎடுப்புக்குப் பின் அந்த நிலைக்களத்தின் கருவமைந்த நாட்டுப் பற்றுடைய கதைகள் வளர்ந்து வருகின்றன. காரணம் சூழ்நிலைதான். நகைச்சுவையே முழுதும் அமைந்த நகைச்சுவைக் கதைகள் தமிழில் போதா. இன்னும் பல வர வேண்டும். காதல் என்ற உணர்ச்சி மிக மென்மையானது. அதனை நாகரிகம் பட அமைத்துச் சிறுகதை எழுதுபவர் மிகச் சிலர். *delicate, cultured handling* என்று ஆங்கிலத்தில் குறிப்பிடும் முறையில் இவ்வுணர்ச்சி கதைகளில் கையாளப்படல் வேண்டும்.

சிறுகதைகளில் பொதுவாகப் பிரசாரம் இருக்கவே கூடாது. நீதி உணர்த்துதலும் தவறு. பிரசாரம் இருப்பினும் மறைந்து கிடக்க வேண்டும். படிப்போர் மனத்தில் அது தானாகத் தோன்ற வேண்டும். செய்க, செய்யற்க என்ற வாய்பாடு இருக்கவே கூடாது. மாந்தர், உணர்ச்சி, நிகழ்ச்சி மூலம் நெஞ்சில் நீதியைத் தோற்றுவிக்கலாம். குரு மாணவனுக்குச் சொல்வது போல் இருக்கக் கூடாது. காதலி காதலனுக்குச் சொல்வது போல் இனிமையாக, மென்மையாக, மறைமுகமாக, இங்கிதமாக அமைக்க வேண்டும். சுவைதான் உயிர்; பிரசாரம் அன்று. மராத்தியில் பட்டே, காண்டேகர் ஆகியோர் இவ் வகையில் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

ஒரு வடமொழிப் பண்டிதர். எளியவர். வறுமைத் துன்பம். வைகுரியில் மனைவி இறந்து விடுகிறாள். இரண்டாம் திருமணம் நடைபெறுகிறது. வந்தவள் ஆடம்பரம் விரும்புகிறாள். முதல் மனைவியின் ஒரே குழந்தையை—வைகுரியில் கண் இழந்த குழந்தையை—உண்மையில் உயிர் போல் பேணினாள். ஆயினும் அவள் ஆடம்பர விருப்பினால் சினிமாத் துறையில் புகுகிறாள். கணவன் தடுக்கவில்லை. துறவியாகிறான். அவள் சினிமாத் துறையில் பேரும் புகழும் பொருளும் பெற்றும் மகிழ்ச்சியில்லை. மூத்தாளின் குழந்தைக்காகத் தன் கண்களையே வழங்குகிறாள். துறவியாய்ப் போனவரிடம் ஒரு சீடன் வருகின்றான். அவன் தன் மகன் என்று துறவிக்குத் தெரியாது. துறவி கண் மருத்துவத்தில் சிறந்தவர். அவரைக் கொண்டு தன் தாய்க்குக் கண் கொடுக்க முயல்கிறான் சிறுவன். துறவியை வேண்டுகிறான். அவரும் சென்று நோயாளி தன் பூர்வாசிரம மனைவி என்பதை அறிகிறாள். தம் கண்களையே சீடன் (மகன்) மூலம் மனைவிக்கு வழங்கி

விடுகிறார். இதுதான் கதை. கண்கள் என்ற தலைப்பில் வரும் இக் கதையில் தியாக உணர்ச்சி அடிப்படையானது. தாயின் தியாகம், குழந்தையின் தியாகம், தந்தையின் தியாகம் என்று வரும் பாத்திரம் எல்லாம் தியாக மயமாகவே இருக்கக் காண்கின்றோம். நல்ல கதைக்கு இப்படிப்பட்ட கரு ஓர் எடுத்துக் காட்டு. இத் தகைய கதைகள் தமிழில் எவ்வளவோ வர வேண்டும்.

பழங்காலத்தில் தன்உணர்ச்சிப் பாடல்கள் பெற்றிருந்த இடத்தை இன்று சிறுகதை இலக்கியம் பெற்றுள்ளது. இக் காலத்துச் சிறுகதை ஆசிரியர் அக் காலத்தே இருந்திருப்பின் தனிப் பாட்டுக் கவிஞர்களாய்ச் சிறந்திருப்பர். இக்கால இலக்கிய வகைகளில் மிக வேகமாக வளர்ந்து வருவது—நம் தமிழில்—சிறுகதையே ஆகும். பெரிதும் வரவேற்கப்பட்டுச் செல்வாக்கு மிகுந்திருப்பதும் இதுவேயாகும். ஓய்வில்லாத-நெருக்கடி மிகுந்த-இக் கால வாழ்க்கையில், விரைவில் படித்து முடித்து மகிழக் கூடியதாக இருப்பதே காரணமாகும்.

தமிழர்கள் சிறுகதையின் இலக்கியப் பெருமை குன்றாதவாறு காத்தல் வேண்டும். கதைகளை எழுதிக் குவிப்பதால் மட்டும் பயன் இல்லை. கலையாலும் உள்ளத்துணர்வாலும் தூண்டப்பட்டு எழுதிய கதைகள் பெருக வேண்டும். நெருக்கடியால், வற்புறுத்தலால் எழுதப்படும் கதைகள் சுவை தருவதில்லை. போலி வடிவில் பழைய கதைகளைப் புதிதாக எழுதும் நிலை குறைய வேண்டும். ஏடுகளும் இதழ்களும் மலர்களும் மக்களும் இத்துறையில் விழிப்பாயிருப்பின் மாசு படியாத உண்மைப் படைப்புக்களான சிறுகதைகள் தோன்றி வாழும். பெண்கள் பலர் சிறுகதை யுலகில் புகழ் பெற்று வருவதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

13. நாண உணர்ச்சி

தரையில் நடந்து செல்கின்றான் ஒருவன். அவன் உள்ளம் எங்கெங்கோ சுற்றுகின்றது. படர்ந்து செல்கின்றது. வழியில் கிடந்த கல் ஒன்றின் மீது இடித்துக் கொள்கின்றான். நல்ல அடி, குருதி பொங்குகின்றது. அதற்குமேல் கோபம் பொங்கி வழிகின்றது! அக் கல்லை அறிவில்லாத — உயிரில்லாத — அக் கல்லைக் கண்டபடி வைகின்றான். பழிக்குப்பழி வாங்க எண்ணி அதனைத் தகர்க்க முற்படுகிறான். அவன் செயலை என்னென்பது?

நல்ல வாட்ட சாட்டமான உடல்! பருவ வயது. ஊனமில்லாத உறுப்புக்கள்! அத்தனையும் பெற்றிருக்கின்றான் ஒருவன். உரம் இருந்தும் உள்ளமில்லை. ஊக்கமும் இல்லை. மக்கள் கூடுமிடம் எல்லாம் சென்று தனது வயிற்றுப் பசியைப் போக்கிக் கொள்ளக் கை நீட்டிக் கை நீட்டிப் பிச்சை கேட்கின்றான்! அப்படியேனும் அவன் வாழ விரும்புகின்றான். அவனைப் பற்றி என்ன சொல்லத் தோற்றுகின்றது?

வண்டியில் ஒரே கூட்டம். நிற்கவும் இடம் நெருக்கமாகத்தான் இருக்கின்றது. குழந்தைகளைப் பெற்ற கோதைமார்களும், கும்பல் கும்பலாகச் செல்லுகின்ற பள்ளிச் சிறுவர்களும், திருமணம் ஒன்றுக்குச் செல்லுகின்ற திரண்ட கூட்டத்தார்களும் ஆகப் பல்வேறு

இயல்புடைய மக்கள் ஒருவரை ஒருவர் முட்டி மோதிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள் நிற்கும் அளவுக்காவது இடம் கிடைக்காதா என்று ! நல்ல இளைஞன் ஒருவன். கல்லூரியில் பயிலுகின்றவன். தன் இடத்தில் தான் உட்காராமல்—மற்றவர்கள் இடத்தையும் அடைத்துக் கொண்டு காலை நீட்டிப் படுத்துக் கொண்டுள்ளான். நிற்கின்ற கூட்டத்தாரில் ஒருவன் வாய்த்துடுக்குள்ளவன். அவனைப் பற்றி ஏதோ கூறிவிட்டு அவனை எழுந்து உட்காருமாறு கேட்கிறான்; வேண்டுகிறான். படுத்திருப்பவனோ கவலைப் படவேயில்லை. உறக்கம் இன்றியே உறங்குவதாக நடிக்கின்றான். அவனுடைய உள்ளம் திறக்கவில்லை. அவன் என்ன, மனித உணர்ச்சி ஏதேனும் உடையவனா? அவனை மனிதன் எனக் கூற முடியுமா?

தன் குறையுணராது கல்லைப் பழிவாங்கச் செல்பவனுக்குக் கோபம் முற்றிவிட்ட காரணத்தால் அறிவும் வெட்கமும் இல்லாமற் போய்விட்டன. இரந்தும்—பிச்சையெடுத்தும்—உயிர் வாழ விரும்புவனாகிய அக்கட்டிளங்காளையும் மனித உணர்ச்சியாகிய மானம் குன்றிவிட்ட காரணத்தால் வெட்கத்தை இழந்து விட்டான். வண்டியில் படுத்துக் கொண்டு போலித் தூக்கம் காட்டுகின்றவனும் அளவு கடந்த தன்னலத்தால் வெட்கம் இழந்து மற்றவர் இகழும் நிலையடைந்து விட்டான்.

நம்முடைய வாழ்க்கையில் இப்படி எவ்வளவு எவ்வளவோ ! மனித வாழ்வில் மனிதத் தன்மையை இழந்து விட்ட பிறகு என்ன சிறப்பு இருக்கின்றது? மனிதத் தன்மையை வள்ளுவர் மானம் என்கிறார். “மானம் போகாமல் வாழும் வாழ்வுதான் நல்லது; மாண்பு மிக்கது” என்பது அவருடைய கொள்கை. தமிழகத்து மற்றைப் பெரியோர்களும் அதனையே வற்புறுத்தி வந்

துள்ளார்கள். மானம் போனபின் வெட்கித் தலை குனிந்து வாழும் வாழ்வை வேம்பாக வெறுத்தவர்கள் தமிழர்கள். சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறை சிறைச்சாலையில் உயிர்நீத்த வரலாறு மானத்தின் பெருமைக்கோர் சான்றன்றோ !

போர்க்களத்திலே போர்செய்யும் வீரர்கள் புறமுது கிட்டுச் செல்லல் பெரும்பழி. மானம் கெட்ட செய்கை ! வெட்கப்படவேண்டிய இழிவுச் செயல் ! இவ்வளவு ஏன்? தன்னைக் கண்டு அஞ்சுகின்றவன் மீது படை தொடுப்பதும் வெட்கம். வெட்கத்துக்குரிய மானமில்லாத செயலாகும். இவ்வுணர்ச்சி மிக்க தமிழர்கள், “விழித்த கண் வேல் கொண்டு எறிய அழித்து இமைப்பினுங்” கூட அது புறமுதுகிட்டதற்கு ஒப்பென நாணி வெறுத்து வந்தனராம். யானையோடு போர்செய்ய வீரன் முனைகிறான். உடனே பின் வாங்குகின்றான். அச்சத்தால் அல்ல. தறுகண்மையால். எப்படி? அவன் எண்ணுகிறான் : “நமக்கு இரண்டு கைகள் உள்ளன. யானைக்கோ ஒரே ஒரு கைதான் ! இரண்டு கையுடையவன் ஒரு கையுடைய யானையைத் தாக்குவது வீரத்துக்கு ஏற்றதன்று” என. ஆகவே தன் செயலைக் கண்டு நாணிப் பின் வாங்குகிறான்.

தனது தகுதிக்கு ஒவ்வாத, ஏலாத எச் செயலையும் கண்டு நாண வேண்டும். வெட்கப்பட வேண்டும். வெட்கப்பட்டால் விலக்கிவிட வேண்டும். இதுதான் நாணம் என்ற பண்பு. “நலம் வேண்டின் நாண உடைமை வேண்டும்” என்பது வள்ளுவர் பொன்மொழி. தம்பழியும் பிறர் பழியும் அஞ்சி நாணும் தன்மை இல்லாதவர்களை அறிஞர் மதிப்பதே இல்லை. அரசனாயினும் சரி ஆண்டியாயினும் சரி. பழி கண்டு நாணி ஒழுக வேண்டும். அவரவர் பழியை

அவரவரே கண்டு அஞ்சி நாணிப் போற்றிப் பழியை விலக்கி வாழ முற்பட வேண்டும். இன்றேல் அவரைச் சார்ந்தவர்கள் அஞ்சாது நின்று எடுத்துக் கூறிப் பழியைச் சுட்டிக் காட்டி நாணம் ஊட்டி அப்பழியை விலக்க உதவ வேண்டும். யார் எப்படிப் போனால் என்ன? என்ற தலையிடா மனப்பான்மையும் தவறுதான்.

சோழன் நெடுங்கிள்ளி என்பவன் தன்னுடைய ஆவூரிலே கோட்டைக் கதவுகளையெல்லாம் அடைத்துக் கொண்டு ஓரிடத்தே ஒதுங்கி உறைகின்றான். அவ்வூர் முழுவதும் அடைபட்டுக் கிடக்கின்ற காரணத்தால் மக்கள் சொல்லொணாத் துன்பத்துக்கு ஆளாகியுள்ளனர். பால் பருகும் இள நலம் மாறாத பச்சிளங் குழந்தை கட்குப் பால் இல்லை. அவைகள் அலறுகின்றன. பூ முடிக்கும் மகளிர் கூந்தல் பொலிவிழந்து, பூவின்றி வறிதே கிடக்கின்றது. வீடுதோறும் ஒரே துன்பக் குரல்! மக்களோடு போகவில்லை துன்பத்தின் கொடுமை! மதம் ஒழுகும் யானைகளும் துன்பத்தால் வாடுகின்றன. அவைகள் தத்தம் பிடி (பெண்) களுடன் சென்று நீராடி மகிழ முடியவில்லை. நல்ல உணவையும் கவளமாகப் பெற முடியவில்லை. நிலத்திற் புரளும் துதிக்கையுடன் ஏங்கி இடி போல் முழங்கி அழுகின்றன. இந்த நிலையில் அரசன் நெடுங்கிள்ளி வாளாவிருத்தல் எவ்வளவு பெரிய தவறு! இவன் மட்டும் பாதுகாவலுடன் ஒருசார் ஒதுங்கிக் கதவடைத்துக் கொண்டு இனியனாய் வாழ்வது சரியா? இவனது குடிமக்களும் படையானைகளும் துன்பத்தால் வாடுகின்றனவே, ஏன்?

சோழன் நலங்கிள்ளி என்பவன் மேற்சொன்ன நெடுங்கிள்ளியின் ஆவூரினைத் தன்னுடையதென உரிமை கொண்டாடிப் படையுடன் வந்து முற்றுகையிட்டுக்

கொண்டான். முற்றுகை நீண்ட காலம் நடைபெறுகிறது. முற்றுகை காரணமாகக் கதவடைப்பு. கதவடைப்பினால் மாபெருந் தொல்லைகள். இதனை யெல்லாம் நன்குணர வேண்டியது மன்னன் கடமையன்றோ? மன்னன் குடையேந்துவதன் அடையாளமே குடிமக்களின் துன்பத்தைப் போக்குவேன் என்பதுதானே! அங்ஙனமாக, இம் மன்னன் நெடுங்கிள்ளி, இத் துன்ப நிலையில் வாளாவிருத்தல் மாபெரும் பழியன்றோ?

அறச் சார்பு உடையவன் எனில் வந்துள்ள மாற்றானுக்கு வாயிலைத் திறந்துவிட்டு ஊரை வழங்கிவிட வேண்டும். குடிமக்கள் வாழ்வர். அன்றி, வீரமெனும் மறச்சார்பு உடையவனாயின் மாற்றானை மண் கெளவச் செய்யும் மாபெரும் போர் செய்ய முன்வந்து கதவைத் திறக்க வேண்டும். கதவைத் திறந்துவிட வேண்டும். கட்டாயம் திறந்தே தீரவேண்டும். அப்போதுதான் குடிமக்களின் துன்பமும் தீரும்; கொற்றவனுடைய பழியும் தீரும். இதனை யறியாது கதவடைத்துக் கொண்டு வாளாவிருத்தல் வெட்கம்! வெட்கம்!!

இந்த நிலையை—அவனறியாது அழுந்திக் கிடக்கும் நிலையில்—அவன் அரசன் என்ற நிலையையும் பார்த்து அஞ்சாது எடுத்துக்கூற வந்தார் தமிழ்ப் பெரும் புலவர் கோலூர்கிழார். நானுங்கால் நானுமையை அவர் எவ்வளவு காரசாரமாகக் கண்டிக்கின்றார் என்பதை அவரது பாடலைக் கொண்டே அறிந்துகொள்ளலாம். இதோ அவர் அருளிய திருப்பாடல்:

“இரும்பிடித் தொழுதி யொடு, பெருங்கயம் படியா,
நெல்லுடைக் கவளமொடு நெய்ம்மிதி பெறுஅ,
திருந்தரை நோன் வெளில் வருந்த ஒற்றி

நிலமிசைப் புரளுங் கைய வெய்துயிர்த்(து)
 அலமரல் யானை உரும் என முழங்கவும்
 பால்இல் குழவி அலறவும் மகளிர்
 பூஇல் வறுந்தலை முடிப்பவும் நீரில்
 வினை புனை நல்லில் இனை கூஉ க் கேட்பவும்
 இன்னாது அம்ம! ஈங்கினி திருத்தல்!
 துன்னருந் துப்பின் வயமான் தோன்றல்!
 அறவை ஆயின் நினதெனத்திறத்தல்!
 மறவை ஆயின் போரொடு திறத்தல்!
 அறவையும் மறவையும் அல்லையாகத்
 திறவா தடைத்த திண்ணிலைக் கதவின்
 நீண்மதில் ஒருசிறை ஒடுங்குதல்
 நாணுத்தக வுடைத்து இது காணுங்காலே.” புறநானூறு 44.

[பிடித்தொழுதி = பெண் யானைக் கூட்டம்; கயம் = குளம்; நெய்ம்மிதி = நெய்யால் மிதித்துத் திரட்டப்பட்ட கவளம்; திருந்து அரை நோன்வெளில் = திருத்தப்பட்ட தண்டாகிய வலிபொருந்திய கம்பம்(யானைகட்டும் தூண்); உரும் = இடி; இனைகூஉ = வருத்தக் குரல்; இன்னாது = பொருந்தாது; துப்பின் = பலமுடைய; வயமான் = வலிய குதிரை; அறவை ஆயின் = அறம் உடையவன் ஆனால்; மறவை ஆயின் = வீரம் உடையவன் ஆனால்; நாணுத்தக வுடைத்து = மிக மிக வெட்கப்படத் தக்கது.]

பழியைக் கண்டு நாணும் நிலை ஏற்பட வேண்டும். தம் பழி மட்டுமன்றிப் பிறர் பழியும் கண்டு நாணும் நிலை ஏற்படுங்கால்தான் கோலூர்கிழாரின் அஞ்சாமை புலப்படுகின்றது. அஞ்சாமை அடிப்படையில் நாணத்தின் நன்மையை உணர்த்தினார் புலவர். இத்தகைய அருமைத் திரு

நிகழ்ச்சிகள்—நினைத்தாலும் பெருமை யூட்டும் உயர்
நிகழ்ச்சிகள்—நிகழ்ந்த நம் நாடு இன்று எவ்வாறு மடிந்து
கிடக்கின்றது? அந்த மடிமையைப் போக்கி மிடிமையா
கிய வறுமையை ஓட்ட வேண்டியது நம் ஒவ்வொரு
வருக்கும் உரிய கடமையன்றோ? நமது கடமையை நாம்
வெற்றியுறச் செய்ய முற்படாமை நமக்கு மாபெரும்
இழுக்கன்றோ? அதனை யுணர்ந்து செயலாற்றாமை வெட்கம்!
வெட்கம்!!

14. பங்கீடு

ஒரு பொருள் மக்கள் வாழ்க்கைக்கு இன்றியமை யாதது என வைத்துக் கொள்வோம். அப் பொருள் போதுமான அளவு-அதாவது வேண்டிய அளவு-கிடைக் கும் வரையில் யாருக்கும் அது பற்றிய கவலை ஏற்படாது. தான் விரும்பும் அப் பொருள் பிறராலும் விரும்பப் படுகிறது என்று அறிந்ததும் அப் பொருளின் மீது தனக் கிருந்த பற்றைத் துறந்து அதனை வழங்கி விடுவது தலை யாய பண்பு. தனக்கென்று ஒன்றை வைத்துக்கொண்டு கொடாமை இயக்கத்தைப் பரப்புவது பெரிதும் விரும்பத் தகாததொன்று. அதனால்தான் தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியானரை உலகம் போற்றுவதாயிற்று. எப் பொ முது எனினும், எப்படிப்பட்டவராயினும், எப் பொருள் கேட்பினும் தயங்காது கொடுக்கும் வண்மை உலகில் பரவ வழி ஏற்பட்டது. தனக்கென்று கொண்டு, தானே வாழ வழிவகுத்துக் கொள்ளும் தன்னலம் கெடுவதற்கு ஏது வாகவுமுளது அதுவேயாம். இது முதல் நிலை.

இரண்டாவது நிலை யாதெனின் தனக்கு வேண்டிய பொருளை 'முதல் நிலை' யிற் கூறியது போலாது தானும் கொண்டு பிறர்க்கும் கொடுப்பதாகும். இந்நிலை தனது விருப்பிற்குரிய பொருளை முழுதும் வழங்கிவிடாது தனக் கும் ஒருகூறு கொள்வது. இதுவே பகிர்ந்து கொடுக்கும் ஏற்பாடு.

ஆனால் இன்றைய உலகின் நிலையோ மூன்றாவதாக இருக்கின்றது. ஒருவன் தனக்கு வேண்டிய பொருள் தன்னிடம் எவ்வளவு இருக்க வேண்டும் என்ற எல்லையை யும் கடந்த நிலை. பிறருக்கும் வேண்டுமே என்ற எண்ணம் வேருன்றாத பாழ்நிலை. நேர்வழியிலோ, கோணல் வழி யிலோ அப் பொருளை ஈட்டி வைத்துக் கொள்வதோடு மட்டுமன்றி அதனை மறைத்தும் வைத்துக் கொள்ளத் தூண்டுகிறது. இதனால் உண்டாகும் நெருக்கடியும் துன்பங்களும் அளவிட்டுரைக்க லாகாதவை.

மேற்கூறிய மூன்று நிலைகளுள் இரண்டாம் நிலையை நாம் அடைந்து விட்டாலே நமது குடியரசுக்கு அஃதோர் மாபெரும் வெற்றியாகும். உலகியல் நிலையில் உயர்வு பெறுவதற்கும் வேறு எதுவும் வேண்டுவதில்லை. இந்த இரண்டாவது நிலையைப் பங்கீட்டு நிலை எனவும் கூறலாம். பெரிய முதலாளி தனது ஊதியத்தைப் பாட்டாளி க்கட்குப் பகிர்ந்து கொடுப்பதும், பண்ணையாளர்கள் கூங்கள் வேலையாட்களுக்கு விளைபொருள்களைப் பங்கிட்டுக் கொடுப்பதும் எவ்வளவு நல்ல செயல்கள் ! ஏழையின் இன்மை போக்கி இனிமை யூட்டுவது இந்தப் பங்கீடே யல்லவா ?

விளக்கமாகக் கூறுவதாயின், கிடைத்த பொருளைத் தாமே அனுபவியாது பிறர் விரும்பின் அவர்கட்கும் உதவித் தாமும் உண்டு ஒக்க வாழ உலகுக்கு அடிகோலு கின்ற அமைப்பே பங்கீடு என்பதாகும்.

பண்டைத் தமிழகத்தே இப் பங்கீடு செய்தலைப் பகுத்து உண்ணுதல் (உண் = to enjoy) என்றனர். அது மருவி 'பாத்துண்டல்' — பாத்தூண் — பாத்துணவு—என் றெல்லாம் இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றது.

உண்டாயிற் பதங் கொடுத்து

இல்லாயின் உடனுண்ணும்

இல்லோர் ஓக்கல் தலைவன்

— புறநானூறு.

ஆகிய அதிகமான் என்ற குறுநில மன்னன் தன்னிடம் வருவோர்க்கு வாரி வாரி வழங்கினான். வந்தவர் மனம் உவக்கும் திறமறிந்து வழங்கினான். இதுவே “பதம் கொடுத்து” எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. உண்டானபோது இப்படிக்கோடானு கோடி கொடுக்க முடியும். ஆனால், இல்லாதபோது (வேண்டிய அளவுக்கு இல்லாது பற்றாக்குறையாகி விட்டால்) இருப்பதை எல்லோரும் பங்கிட்டு உண்ண அரசு உதவ வேண்டும். அதிகமானும் இவ்வழியைப் பின்பற்றினான். அவனது நாட்டில் அடிக்கடி போர் நிகழ்ந்ததால் ‘பற்றாக்குறை’ நிலை ஏற்பட்டது. உடனே அவன் என்ன செய்தான்? அரசன் எது வேண்டுமானாலும் செய்யலாமே! எல்லோரையும் அழைத்தான் வாருங்கள் ஒருங்கே உண்ணலாம் என்று அழைத்தான் அரசன் வேறு, அடிமை வேறு என்ற வேறுபாடு சிறிதின்றி உள்ளதை நல்ல முறையில் பங்கிட்டு “உடனுண்ணு நிலையை உண்டாக்கினான். அவனை யாவரும் வாழ்த்தினர். பணக்காரர்கள் எப்போதுமே அரசன் பக்கம்தானே! ஆனால் அதிகமானுக்கு ஏழைகளும் நண்பராயினர். ‘தலைவரே’ ‘ஏழை பங்காளரே’ ‘இல்லோர் ஓக்கல் தலைவ’ என விரும்பி அழைத்துப் போற்றினர்.

நமது இன்றைய அரசாங்கமும் ‘பங்கீடு’ வைக்கின்றது. எடுக்கின்றது. இரண்டும் செய்கின்றது. ஆனால் இன்றைய அரசாங்கத்தை ஏழைகள் போற்ற முடியவில்லை. அதிகமானின் பங்கீடு உள்ளதை ஒளிவு மறைவு இன்றி வெளிக் கொணர்ந்தது. இன்றைய பங்கீட்டு முறை

பதுக்கலுக்கு வழிகாட்டுகின்றது. எங்கும் ஒரே குழப்பம். பற்றாக்குறையும், பணமின்மையும், ஓய்வும், உல்லாசமும், மகிழ்ச்சியும் இல்லாத வறட்சியும்தான் மிச்சம். கூப்பாடு எழுகின்றது “பங்கீடு ஒழிக” என்று! பங்கீடு ஒழிய வேண்டுமாயின், “முதல் நிலை” யாகிய தனக்கென வாழாது உலகுக்கு என வாழும் உயர்நிலை வர வேண்டும். அது முற்றத் துறந்தவர்க்கே எளிதில் இயலாத வொன்றாகும்.

ஆகவே “பங்கீடு ஒழிக” என்ற கூப்பாடு இன்றைய நிலைக்கு ஏற்றதாயில்லை. ‘பங்கீடு திருந்துக’ என்ற கூப்பாடு, முயற்சி, செயல் உண்டாக வேண்டும். இத்தகைய அரும்பெருங்கருத்துக்கள் அடங்கிய கருத்துக்களஞ்சியமே புறநானூறு ஆகும். இக் களஞ்சியம் பண்டிதர்கள் என்ற ஒரு சிலரிடமே பதுங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. அதனை வெளிப்படுத்தி எல்லோருக்கும் பங்கீடு செய்து கொடுத்துப் பாருங்கள். தமிழன் மட்டுமல்ல, உலக மக்கள் தொகை முழுதுமே பயன் பெற்று பெய்யும். புறநானூறு எல்லோருக்கும் பயன்பட வழி காட்டும். புதுப் பங்கீட்டுத் திட்டம் அமுலுக்கு வரட்டும்.

வாழ்க புறநானூற்றுப் பங்கீடு!

